Advokatrådet

KRONPRINSESSEGADE 28
1306 KØBENHAVN K
TLF.: 33 96 97 98

DATO: 29. september 2026
SAGSNR.: 2026 - 496
ID NR.: 1186425

Kulturministeriet

kum@kum.dk
Kopi til: jubr@kum.dk og vrn@kum.dk

Høring over forslag til lov om medieombudsmanden

Ved e-mail af den 2. september 2026 har Kulturministeriet anmodet om Advokatrådets bemærkninger til ovennævnte forslag.

Advokatrådet har følgende bemærkninger:

Advokatrådet har ingen bemærkninger til forslaget om at etablere en medieombudsmand, da det må anses som en politisk beslutning.

Advokatrådet er indstillet på at deltage i det udpegningsorgan, som ansætter medieombudsmanden, jf. lovudkastets § 2, og finder det positivt, at medieombudsmandens uafhængighed fastslås, jf. lovudkastets § 1.

Advokatrådet finder det ligeledes positivt, at ordningen evalueres efter 4 år, herunder fordi lovforslaget giver anledning til visse retssikkerhedsmæssige betænkeligheder.

Afgrænsningen af medieombudsmandens kompetence må således give anledning til tvivl. Det fremgår således af lovudkastet (s. 23), at Medieansvarsudvalget ville afgrænse kompetencen ud fra en konkret vurdering af indhold, rækkevidde og alder, idet der kunne lægges vægt på, om "indholdet eller dele heraf har karakter af en form for nyhedsformidling eller anden formidling af oplysninger, der bringes eller viderebringes som faktuelle kendsgerninger," hvorimod kompetencen ikke skal omfatte "meningstilkendegivelser og lignende holdningsbåret indhold, med-

mindre der samtidig, som led i offentliggørelsen, gives eller gengives oplysninger af påstået objektiv karakter." Desuden blev der henvist til "medieaktører, hvis indhold har en vis rækkevidde," ligesom der ved fastsættelsen af "en minimumsgrænse f.eks. kunne skeles til, hvor stor en udbredelse massemedier normalt har, ligesom der vil kunne skeles til erfaringer fra andre lande." Desuden skulle det inddrages, om "afsenderen har en stor rækkevidde".

Efter Kulturministeriets overvejelser skal afgrænsningen omfattet større alternative medieaktører, hvis indhold har "en vis rækkevidde" og "har karakter af nyhedsformidling eller anden formidling af faktuel karakter," men ikke "meningstilkendegivelser og lignende holdningsbåret indhold." Satirisk indhold eller indhold, som udgør ren underholdning, vil som udgangspunkt ikke være omfattet, men kan dog være det efter omstændighederne. Der skal være tale om "en særlig relation her til landet," som vil have indhold på dansk "som det klare udgangspunkt". Kulturministeren skal fastsætte regler om afgrænsningen af større, alternative medieaktører.

Advokatrådet anser det for betænkeligt med en så skønspræget afgrænsning af kompetencen og finder, at det nøje må evalueres, i hvilket omfang det giver anledning til tvivl i praksis.

Advokatrådet skal ligeledes henvise til den retsusikkerhed, der er indbygget i den nye ansvarsnorm om god offentliggørelsesskik:

> *"Den foreslåede ansvarsnorm skal forstås som standarden for den særlige omhu, som en alternativ medieaktør med rimelighed kan forventes at udvise over for mediebrugere med hensyn til almindelig redelighed". "Det er hensigten, at Medieombudsmanden gennem sin praksis og de nærmere regler om god offentliggørelsesskik vil udbygge og konkretisere den foreslåede ansvarsnorm om »god offentliggørelsesskik«. Medieombudsmanden vil herved få mulighed for at foretage en løbende normdannelse og videreudvikling af retstilstanden, som tager hensyn til den teknologiske udvikling og samfundsudviklingen."*

Advokatrådet anser det for betænkeligt, at medieombudsmanden indbringer sager, som en forurettet ikke ønsker at indbringe, og foreslår, at det præciseres, at det bør ske efter høring af den forurettede. Advokatrådet bemærker, at en del af begrundelsen for den foreslåede adgang for medieombudsmanden til at indbringe

sager for Pressenævnet er, at "en klage til Pressenævnet fra de pågældende i sig selv vil kunne forventes mødt med negativ opmærksomhed," hvorfor medieombudsmanden skal kunne indbringe sagerne.

Advokatrådet har ikke bemærkninger til den foreslåede bestemmelse i retsplejelovens 105, stk. 5, om, at Rigsadvokaten – i lighed med Forbrugerombudsmanden og ansatte i Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen – kan beskikke medieombudsmanden og ansatte hos medieombudsmanden til for byretten og landsretten at varetage udførelsen af straffesager.

Advokatrådet har ikke heller bemærkninger til den foreslåede bestemmelse i retsplejelovens § 260, stk. 8, hvorefter Justitsministeren – i lighed med Forbrugerombudsmanden og ansatte i Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen - kan tillade, at medieombudsmanden og dennes ansatte kan møde som mandatar for en part i visse sager i byretten og landsretten.

Advokatrådet har desuden ikke bemærkninger til adgangen til at behandle visse sager efter den forenklede proces, jf. retsplejelovens §§ 400, 402 og 409.

Advokatrådet har yderligere ikke bemærkninger til udvidelse af straffelovens § 268, stk. 2, til at omfatte ærekrænkelser, der er fremsat eller udbredt på en måde, som svarer til fremsættelse eller udbredelse gennem indholdet af et massemedie.

Med venlig hilsen

Andrew Hjuler Crichton
Generalsekretær

Til: Julie Broholm (jubr@kum.dk)
Fra: Daniel Marko Ishøj Nielsen (daniel@amplimind.dk)
Titel: Høringssvar til udkast til forslag til lov om medieombudsmanden (dok. nr. 307137)
Sendt: 14-09-2026 13:43

Kære Julie Broholm og Kulturministeriet,

Jeg skriver i forbindelse med høringen over udkast til lov om medieombudsmanden.

Jeg er Daniel Marko, stifter af AMPLIMIND ApS, et dansk bureau specialiseret i influencer marketing, og associeret partner hos Influenced. Med mere end 14 års erfaring - og dermed blandt dem med mest erfaring herhjemme - med den del af mediebilledet, som lovforslagets begreb "alternative medieaktører" forventes at berøre - herunder tæt kendskab til, hvordan influencere og content creators arbejder i praksis.

Jeg ønsker ikke at afgive et fyldestgørende høringssvar på nuværende tidspunkt, men vil gerne gøre opmærksom på, at jeg står til rådighed, hvis ministeriet undervejs i det videre arbejde har brug for praktisk indsigt fra branchen - fx omkring hvordan reglerne vil opleves og efterleves af alternative medieaktører i dagligdagen.

I er meget velkomne til at trække på mig, hvis det er relevant.

Med venlig hilsen

Daniel Marko Ishøj Nielsen

De bedste hilsner / Best regards

Daniel Marko Ishøj Nielsen *(he/him)*
Founder, AMPLIMIND
Partner, #Influenced

+45 42 41 99 39
daniel@amplimind.dk
amplimind.dk

Kulturministeriet
Nybrogade 2
1203 København K

Sendt til kum@kum.dk, jubr@kum.dk og vrn@kum.dk

Brøndby Stadion 20
DK-2605 Brøndby

+45 72 240 240
kontakt@antidoping.dk
antidoping.dk

28. september 2026

Høringssvar vedrørende forslag til lov om medieombudsmand

Kulturministeriet har den 2. september 2026 sendt forslag til *lov om medieombudsmanden* i høring. Anti Doping Danmark (ADD) ønsker i den forbindelse at afgive høringssvar.

ADD støtter etableringen af en uafhængig medieombudsmand. ADD mener, at denne funktion kan være væsentlig for at begrænse sundhedsrelateret misinformation om ulovlige præstations-fremmende stoffer og ikke-godkendte lægemidler.

På den baggrund har ADD en bemærkning til lovforslaget:

ADD anbefaler, at det udtrykkeligt fremgår af loven eller lovbemærkningerne, at Medieombudsmandens kompetence omfatter sundhedsrelateret misinformation om ulovlige præstationsfremmende stoffer og ikke-godkendte lægemidler, herunder indhold, der promoverer eller markedsfører sådanne produkter.

Det digitale mediebillede har skabt nye former for sundhedskommunikation, hvor enkeltpersoner med stor rækkevidde ikke blot formidler personlige erfaringer eller holdninger, men i praksis fungerer som informationskilder og rollemodeller for deres følgere. ADD oplever, at sociale medier anvendes til at promovere og markedsføre stoffer, som ikke er godkendt til brug på mennesker. Det gælder blandt andet forskellige dopingstoffer, peptider og andre ikke-godkendte lægemidler.

For en række af de sidstnævnte produkter fremsættes der på sociale medier sundheds- og effektpåstande om f.eks. øget muskelmasse, forbedret restitution og vægttab, som ikke er understøttet af videnskabelig dokumentation. Produkterne fremstilles som effektive, sikre og lovlige, uden at der er dokumentation herfor.

Sundhedsrelateret misinformation om ulovlige præstations-fremmende stoffer og ikke-godkendte lægemidler bidrager til normalisering, promovering og salg af disse produkter.

Præstationsfremmende stoffer såsom anabole steroider har en dokumenteret skadelig effekt. Bivirkningerne ved ikke-godkendte lægemidler er endnu ikke kendte, men fordi lægemidlerne ikke er godkendt af myndighederne, er der en betydelig sundhedsrisiko forbundet med at anvende dem. Sundhedsrelateret misinformation om ulovlige præstationsfremmende stoffer og ikke-godkendte lægemidler vurderes derfor at være egnet til at forsage skade. Indholdet tilgås desuden i vid udstrækning af børn og unge. Det er dokumenteret, at børn og unge i høj grad ser træningsrelateret indhold på de sociale medier, og at det påvirker deres kropstilfredshed.

Det er særligt problematisk, når der er sammenfald mellem formidling og kommercielle interesser. En medieaktør kan f.eks. opbygge en stor følgerskare omkring træning og herefter anvende sin platform til at fremhæve bestemte stoffer, nedtone deres risici og samtidig gøre stofferne tilgængelige for sine følgere via links til hjemmesider og rabatkoder. Det vil dermed være en styrke, hvis loven også kan finde anvendelse på medieaktører, der mod betaling, provision, rabat, sponsorat eller anden økonomisk fordel leder deres følgere videre til en leverandør af ulovlige præstationsfremmende stoffer og ikke-godkendte lægemidler.

Sammenfattende vurderer ADD, at Medieombudsmandens kompetence bør omfatte sundhedsrelateret misinformation om ulovlige præstationsfremmende stoffer og ikke-godkendte lægemidler. Det bør samtidig fremgå, at kompetencen også omfatter medieaktører, der har direkte eller indirekte økonomiske interesser i promovering eller salg af sådanne produkter.

Med venlig hilsen

Anders Tinning
Vicedirektør

SIRIUS advokater

Kulturministeriet
Nybrogade 2
1203 København K

29. september 2026
Sagsnr. 14545-0081

Høringssvar over udkast til forslag til lov om medieombudsmanden

Bistandsadvokaternes Landsforening arbejder primært for at varetage medlemmernes interesser i forbindelse med deres virke som bistandsadvokater. Dette omfatter blandt andet at håndtere spørgsmål relateret til retssikkerhed samt at tage stilling til lovgivningsinitiativer, der har betydning for de forurettede både før, under og efter en straffesag.

Vi har med tak modtaget invitation til at fremkomme med vores bemærkninger til forslag til lov om ombudsmanden. Vi finder, at der en tale om et godt tiltag, der kan få stor betydning for de personer, man som bistandsadvokat hjælper.

Det er ikke længere tilstrækkeligt med Pressenævnet for de medier, der er omfattet af medieansvarsloven. Det er vigtigt at også influencere, bloggere, podcastere, YouTubere mv kan stilles til ansvar.

Set fra bistandsadvokatens side er det således særligt relevant med kombinationen af medieombudsmandens mulighed for at gå ind i konkrete sager, adgangen til at henstille fri proces og mulighederne for at reagere på krænkende offentliggørelser. Det kan potentielt få betydning for fx ofre for seksualforbrydelser, stalking og vold, som efterfølgende bliver eksponeret eller omtalt på sociale medier eller i podcasts.

Vi forudser, at der igen stilles yderligere krav til rollen som bistandsadvokat, da vi må forvente, at vores klienter vil spørge, om der i en given situation er grundlag for at indbringe en sag for medieombudsmanden. Eller de vil søge vores hjælp, hvis en sag rejses af Medieombudsmanden.

Vi efterlyser, at der taget hånd om hvorvidt dette arbejde skal dækkes under beskikkelsen som bistandsadvokat, medmindre der naturligvis samtidig opstartes en klassisk straffesag, hvor der kan beskikkes en bistandsadvokat.

Straffesager "via" Medieombudsmanden

Vi hæfter os ved, at det efter § 15 kan overlades til Medieombudsmanden at udføre tiltalen, hvis der som følge af en alternativ medieaktørs offentliggørelse rejses offentlig tiltale for en forbrydelse i straffelovens kapitel 27 – freds- og ærekrænkelser.

Vi mener, at man med stor fordel kan indføre ret til beskikkelse af advokat i disse sager med tildeling af samme rettigheder, som anført i retsplejelovens kap. 66a.

Tilsvarende ret/mulighed kunne gives i sager, der ellers er undergivet privat påtale, idet Medieombudsmanden kan bestemme, at almene hensyn kræver offentlig påtale. Det betyder, at den krænkede potentielt kan slippe for selv at skulle bære hele byrden ved en privat straffesag, men de bør stadig have ret til deres egen (bistands)advokat.

Konsekvenser for bistandsadvokater

Hvis ordningen bliver gennemført nogenlunde som foreslået, ville vi i en fremtidig sag, hvor vores klient efter en voldtægt, vold, stalking mv. bliver eksponeret på sociale medier, skulle tænke i flere parallelle spor:

- Straffesagen: navneforbud og andre beskyttelseshensyn i selve straffesagen.
- Straffelovens kapitel 27: navnlig §§ 264 d og 267-268 afhængigt af offentliggørelsens karakter.
- Medieombudsmanden: klage over god offentliggørelsesskik og eventuelt krav om genmæle/offentliggørelse af afgørelsen.
- Påtalesporet: anmode Medieombudsmanden om at overveje offentlig påtale efter den foreslåede § 15.
- Civilsporet: overveje forbud/påbud, godtgørelse/erstatning mv., eventuelt med Medieombudsmanden som mandatar eller intervenient og med mulighed for henstilling om fri proces.

Hos Bistandsadvokaternes Landsforening håber vi på at blive inddraget yderligere i processen med lovens tilblivelse.

Vi skal på kraftigste opfordre til, at det tænkes ind, om det er bistandsadvokatens opgave at rådgive om den noget større værktøjskasse, den forurettede kan få – og hvordan det i givet fald honoreres.

Vi har ingen bemærkninger til den konkrete udformning.

Med venlig hilsen
Bistandsadvokaternes Landsforening

v/ advokat Helle Hald
Forperson, Bistandsadvokaternes Landsforening og partner hos SIRIUS advokater

Kulturministeriet
Nybrogade 2
1203 København K

29.09.2026
J.nr. 3.3.6/amc

Beskyttelsen af børn og unge skal i centrum

Børnerådets supplerende bemærkninger til udkast til forslag til lov om en medieombudsmand.

Børnerådet henviser til sit høringssvar af 27. februar 2026, som fastholdes[1]. Det tidligere høringssvar er også vedhæftet dette svar. Dette supplerende svar behandler alene ændringer og nye præciseringer i det reviderede lovudkast med betydning for børn og unge.

Børnerådet finder det positivt, at indholdet af god offentliggørelsesskik skal fastsættes i bindende regler. Samtidig kræver ændringerne om fortrolighed, sagsbehandling og skadevurdering præcisering. En ordning, der skal beskytte børn og unge mod at blive hængt ud, må ikke samtidig risikere at svække deres beskyttelse.

Børnerådets bemærkninger tager afsæt i Børnekonventionens principper om barnets bedste, inddragelse, privatliv, ytringsfrihed og adgang til information. De vedrører både børn og unge, der omtales, og børn og unge, der selv formidler indhold.

Bindende regler om god offentliggørelsesskik

Efter den nye § 9, stk. 2, skal medieombudsmanden fastsætte nærmere regler om god offentliggørelsesskik i en bekendtgørelse. Det tidligere udkast lagde op til, at normen skulle konkretiseres gennem praksis og retningslinjer.

Børnerådet beder ministeriet præcisere i bekendtgørelsen, hvordan børns rettigheder skal indgå, når alternative medieaktører omtaler, afbilder eller anvender børn som kilder. Det gælder også offentliggørelser om børn til et voksent publikum, når indholdet er omfattet af loven. Rådet efterspørger desuden en beskrivelse af, hvordan børn skal inddrages i arbejdet, og hvordan reglerne formidles til eventuelle mindreårige medieaktører. Afvejningen mellem beskyttelse og børns mulighed for at deltage i den offentlige debat bør også fremgå heraf.

Fortrolighed og risiko for genkendelse

[1] Børnerådets høringssvar på forslag om oprettelse af en medieombudsmand: https://www.boerneraadet.dk/vores-viden/2026/hoeringssvar/hoeringssvar-en-medieombudsmand-skal-have-fokus-paa-den-saerlige-beskyttelse-af-boern-og-unge-som-de-har-ret-til/

Den særlige fortrolighedsregel i § 21 omfatter nu alene forurettedes navn, når navnet ikke nævnes i afgørelsen. Det tidligere udkasts § 22 omfattede alle oplysninger, der kunne identificere forurettede. Bemærkningerne til det nye udkast præciserer, at navnebeskyttelsen ikke beskytter mod identifikation ud fra sagens øvrige oplysninger. Det mener vi er bekymrende.

Et barn kan genkendes gennem oplysninger om skole, familie, billeder eller en bestemt profil. Børnerådet beder derfor ministeriet redegøre for, hvordan barnets privatliv efter Børnekonventionens artikel 16 beskyttes ved indirekte identifikation og fornyet omtale. Det gælder under sagsbehandlingen og ved offentliggørelse af afgørelser.

Sagsbehandling og barnets ret til at blive hørt

Den nye § 19, stk. 1, 2. pkt., undtager beslutningen om, hvorvidt en henvendelse skal undersøges, fra forvaltningslovens kapitel 5, 6 og 7, herunder partshøring, begrundelse og klagevejledning. Undtagelsen gælder den indledende beslutning, ikke generelt afgørelser om god offentliggørelsesskik.

Børnerådet beder ministeriet beskrive, hvordan et barn får en forståelig forklaring og relevant vejledning, når en henvendelse ikke undersøges. Det omfatter, hvor barnet ellers kan få hjælp, og hvordan barnet kan få støtte til at tydeliggøre sin henvendelse, hvis det er nødvendigt for at vurdere den.

I § 20 udgår den udtrykkelige pligt til at indhente en udtalelse fra forurettede i sager, som medieombudsmanden tager op af egen drift. De almindelige forvaltningsretlige regler gælder fortsat. Omvendt indføres med § 35, nr. 6, en pligt for Pressenævnet til at indhente en udtalelse fra forurettede i sager indbragt af medieombudsmanden. Nævnet kan dog ikke undlade at behandle sagen alene, fordi forurettede er imod det.

Børnerådet beder om præcisering af, hvordan barnets synspunkter tillægges vægt efter alder og modenhed, og hvordan barnets bedste indgår, hvis en sag fortsætter mod barnets ønske. Det gælder navnlig før beslutninger, som kan medføre fornyet omtale. Barnets mulighed for at blive hørt og en tilladelse til navneoffentliggørelse er to forskellige ting og skal behandles særskilt.

En præcisering af skadevurderingen er afgørende

Børnerådet så gerne en præcisering af skadevurderingen i børnesager, herunder betydningen for barnets omdømme og sociale relationer. Det er efter bemærkningerne ikke et krav, at skaden allerede er indtrådt. Det er uklart, hvordan skadevurderingen foretages helt præcist.

Børnerådet mener, at vejledningen om rette modtager og frister skal præciseres, herunder at en henvendelse til medieombudsmanden ikke i sig selv sikrer overholdelse af en klagefrist.

Mindreårige medieaktører og udvidet strafansvar

Strafbestemmelsen i § 30 udvides til også at omfatte manglende efterkommelse af rettens pålæg om offentliggørelse efter § 31. Aldersgrænsen på 15 år og strafferammen på bøde eller fængsel indtil fire måneder indgik allerede i det tidligere udkast.

Børnerådet beder ministeriet beskrive den alderssvarende vejledning og bistand til 15-17-årige om pålæg og følgerne af bøde og straf ift. mindreårige. Det bedes belyst i forhold til Børnekonventionens artikel 40 om hensyntagen til blandt andet alder og resocialisering.

Overgang til de nye regler

Ikrafttrædelsen flyttes til 1. januar 2027. Efter den nye § 33, stk. 2, har medieombudsmanden ikke kompetence vedrørende forhold før ikrafttrædelsen. En offentliggørelse efter denne dato kan dog behandles, selv om tidligere handlinger bag offentliggørelsen ikke omfattes.

Børnerådet beder ministeriet afklare grænsen for indhold, der fortsat er tilgængeligt, og for genoffentliggørelse eller ny deling efter ikrafttrædelsen. Vi ser gerne beskrevet, hvordan børn vejledes om andre handlemuligheder, når deres sag falder uden for medieombudsmandens tidsmæssige kompetence.

Afsluttende mener Rådet, at det er afgørende, at børn og unge får mulighed for at få fjernet indhold, de tidligere har givet samtykke til, men ikke længere samtykker til. Det fremgår ikke klart i udkastet, hvilke rolle Medieombudsmanden har i forhold til et barn eller ung, som ønsker materiale fjernet, men det ikke sker. Det bør fremgå, hvor barnet eller den unge kan få konkret hjælp til at finde den rette sletningsadgang, og hvad der sker med materialet, mens sagen behandles.

Med venlig hilsen

Bente Boserup
Forperson

Maja Olesen
Sekretariatschef

Kulturministeriet
Nybrogade 2
1203 København K
Sendt til: kum@kum.dk, jubr@kum.dk, vrn@kum.dk
29. september 2026

Høringssvar over udkast til forslag til lov om medieombudsmanden

Danske Advokater takker for muligheden for at afgive høringssvar.

Vi afgav den 27. februar 2026 høringssvar over det tidligere udkast til forslag til lov om medieombudsmanden. Lovforslaget er nu sendt i høring i en revideret version, hvor flere af de forhold, vi tidligere havde bemærkninger til, er blevet nærmere belyst eller præciseret.

Nedenfor følger Danske Advokaters bemærkninger, der er udarbejdet i samarbejde med vores Retssikkerhedsudvalg til det reviderede lovforslag.

Danske Advokater støtter, at der etableres tidssvarende og klare rammer for alternative medieaktører. Vi anser det for positivt, at borgernes retssikkerhed styrkes og at redeligheden i mediebilledet fremmes.

For at sikre både udbyders og modtagers retssikkerhed anbefaler vi, at

- Pressenævnet i alle tilfælde bevarer sin selvstændige kompetence til at prøve spørgsmålet om retlig interesse, uanset om sagen er indbragt af medieombudsmanden,
- den forurettede høres eller som minimum orienteres, inden medieombudsmanden indbringer en sag for Pressenævnet,
- rammerne for ansvarsnormen om *god offentliggørelsesskik* og medieombudsmandens normfastsættende og normudviklende rolle fastlægges klart og forudsigeligt,
- behovet for at undtage medieombudsmandens afgørelser efter § 19 fra forvaltningsloven genovervejes, og at der som minimum sikres en begrundelse for en beslutning om ikke at undersøge en henvendelse,
- advokaten i udpegningsorganet udpeges af Advokatrådet og Danske Advokater.

Danske Advokater anser det for væsentligt at adressere det retssikkerhedsmæssige problem, der kan opstå, når borgere eksponeres for nyhedslignende indhold fra aktører, som ikke er underlagt et ansvar. På den baggrund hilser vi lovforslaget velkommen og støtter, at der etableres tidssvarende og klare rammer for alternative medieaktørers ansvar i en digital virkelighed, hvor deres indhold og rækkevidde ofte kan sidestilles med – og undertiden overstiger – traditionelle massemediers.

Vi tilslutter os lovforslagets formål om at styrke beskyttelsen af borgerne og demokratiet ved at fremme redeligheden i mediebilledet.

I dette høringssvar fremsætter vi en række bemærkninger og anbefalinger, der har til formål yderligere at understøtte disse hensyn. Beskyttelsen af borgerne og demokratiet forudsætter en balanceret regulering, der værner både om modtagere og afsendere. Det er derfor afgørende, at alternative

medieaktørers – såvel større som øvrige – redaktionelle og formidlingsmæssige frihed samt den retlige forudsigelighed under den nye ansvarsnorm sikres.

Fastholdelse af Pressenævnets kompetence

Det foreslås i § 13, at medieombudsmanden kan indbringe sager for Pressenævnet. Forslaget er koblet sammen med den foreslåede ændring af medieansvarslovens § 43, stk. 2, nr. 2, jf. lovforslagets § 35, nr. 4, hvorefter Pressenævnet ikke kan afvise sager, der indbringes for Pressenævnet af medieombudsmanden med henvisning til manglende retlig interesse.

Af lovbemærkningerne følger det, at bestemmelsen indebærer, at medieombudsmanden i sager af væsentlig eller principiel betydning kan fratage Pressenævnet kompetencen til at afvise en sag med henvisning til manglende retlig interesse.

Danske Advokater bemærker, at kravet om retlig interesse udgør en grundlæggende procesforudsætning i dansk ret og et bærende element i et klagesystem. En ordning, hvor dette krav kan fraviges efter et skøn over sagens væsentlighed eller principielle karakter, indebærer en forskydning i strukturen og rejser spørgsmål om både kompetencefordeling og retssikkerhed.

Det kan efter vores opfattelse være velbegrundet at tillægge medieombudsmanden adgang til at indbringe sager for Pressenævnet. Af hensyn til nævnets uafhængighed og retssikkerheden bør det imidlertid klart fastholdes, at det er det uafhængige nævn – Pressenævnet - selv, der afgør, om en sag skal behandles, herunder om betingelserne for behandling er opfyldt.

Vi anbefaler på den baggrund, at den foreslåede ændring af medieansvarslovens § 43, stk. 2, nr. 2, jf. lovforslagets § 35, nr. 4, hvorefter Pressenævnet ikke kan afvise sager indgivet af medieombudsmanden som følge af manglende retlig interesse, udgår i sin helhed.

En ny ansvarsnorm

Den foreslåede ordning indebærer indførelsen af en ny ansvarsnorm om god offentliggørelsesskik, jf. lovforslagets § 9. Som det er tilfældet ved indførelsen af nye, generelt formulerede retsstandarder, kan der navnlig i den første periode efter indførelsen være usikkerhed om normens nærmere indhold og rækkevidde.

Dette gælder ikke mindst, fordi de omfattede alternative medieaktører ikke nødvendigvis er professionelle aktører. Der kan derfor opstå usikkerhed om, hvilke handlinger og undladelser der vil blive anset for at være i overensstemmelse med henholdsvis i strid med god offentliggørelsesskik. Dette kan give anledning til retssikkerhedsmæssige betænkeligheder.

Danske Advokater noterer i den forbindelse positivt, at det nu foreslås i § 9, stk. 2, at medieombudsmanden skal fastsætte nærmere regler om god offentliggørelsesskik. Det fremgår desuden af lovbemærkningerne, at det nærmere indhold af ansvarsnormen skal fastsættes i en bekendtgørelse med henblik på at skabe klarhed om normen, navnlig for de aktører, der er underlagt den.

Der består imidlertid efter vores opfattelse fortsat en principiel problemstilling i, at medieombudsmanden både skal fastsætte de nærmere regler om god offentliggørelsesskik, løbende udvikle og konkretisere ansvarsnormen gennem sin praksis og træffe afgørelse om, hvorvidt normen er overtrådt, herunder meddele påbud efter § 14, stk. 2. Det fremgår således af lovbemærkningerne, at reglerne om god offentliggørelsesskik skal udformes på en måde, der giver medieombudsmanden mulighed for også gennem sin praksis løbende at forme og videreudvikle ansvarsnormen.

Danske Advokater anbefaler derfor, at rammerne for ansvarsnormen og medieombudsmandens normfastsættende og normudviklende virksomhed beskrives så klart som muligt i loven og lovbemærkningerne. Vi anbefaler endvidere, at de nærmere regler om god offentliggørelsesskik foreligger ved lovens ikrafttræden, således at de omfattede aktører fra begyndelsen har mulighed for at gøre sig bekendt med de krav, som de er underlagt.

Høring af forurettet

Det fremgår af kommentarerne til § 13, at det ikke vil være et krav, at medieombudsmanden hører den forurettede forud for indbringelsen af en sag for Pressenævnet. Danske Advokater anser det for en begrænsning af den forurettedes retssikkerhed, at den forurettede på denne måde vil være uvidende om en eventuel indbringelse for Pressenævnet.

Vi noterer positivt, at der foreslås en pligt for Pressenævnet til at indhente en udtalelse fra den forurettede. Vi finder imidlertid fortsat, at den forurettede bør høres eller som minimum orienteres, inden medieombudsmanden træffer beslutning om at indbringe sagen.

Hvad er en alternativ medieaktør

Danske Advokater noterer positivt, at afgrænsningen af de alternative medieaktører, der omfattes af medieombudsmandens kompetence, er blevet uddybet i det reviderede lovforslag.

Det følger af lovforslagets § 11, at medieombudsmanden har kompetence over for henholdsvis »større alternative medieaktører« og »øvrige alternative medieaktører«. Det er i bemærkningerne nu præciseret, at alternative medieaktører både kan være fysiske og juridiske personer og eksempelvis kan omfatte influenter, politikere, offentlige myndigheder, bloggere og podcastere samt profiler på digitale formidlingsplatforme, som ikke nødvendigvis er knyttet til én bestemt fysisk eller juridisk person.

For så vidt angår »større alternative medieaktører« følger det fortsat af § 11, stk. 3, at kulturministeren fastsætter nærmere regler om afgrænsningen. Det forudsættes i bemærkningerne, at afgrænsningen bl.a. kan ske på baggrund af antallet af følgere eller abonnenter, og der nævnes som eksempel en grænse på 15.000 følgere eller abonnenter. Det fremgår samtidig, at afgrænsningen løbende skal kunne tilpasses den teknologiske og samfundsmæssige udvikling.

Det er imidlertid fortsat væsentligt, at den nærmere afgrænsning bliver tilstrækkeligt klar og forudsigelig for de omfattede aktører.

Danske Advokater anbefaler derfor, at der ved fastsættelsen af regler efter § 11, stk. 3, lægges vægt på objektive og så vidt muligt entydige kriterier, således at den enkelte aktør på forhånd med rimelig sikkerhed kan vurdere, om vedkommende er omfattet af medieombudsmandens kompetence. Dette er navnlig væsentligt, fordi lovforslaget knytter en ny retligt bindende ansvarsnorm og håndhævelsesbeføjelser til afgrænsningen.

Udpegningsorgan

Det følger af udkast til § 2, at "Der oprettes et udpegningsorgan, som udpeger medieombudsmanden. Stk. 2. Udpegningsorganet består af følgende medlemmer: 1) En landsdommer udpeget af landsretterne. 2) En repræsentant udpeget af Danske Medier. 3) En repræsentant udpeget af Dansk Journalistforbund. 4) En repræsentant udpeget af Forbundet for Influenter og Bloggere i Dansk Journalistforbund. 5) Rigsadvokaten. 6) En advokat udpeget af Advokatrådet. 7) Forbrugerombudsmanden. 8) En jurist med særligt kendskab til medieområdet udpeget af Danske Universiteter. 9) En repræsentant for offentligheden udpeget af Digitalt Ansvar og Medierådet for Børn og Unge."

Vi anbefaler, at det i § 2, stk. 2, nr. 6, fastsættes, at advokaten udpeges af Advokatrådet og Danske Advokater. En sådan model vil sikre en bred forankring i advokatstanden og styrke den faglige legitimitet omkring udpegningen. Begge organisationer har væsentlig indsigt og erfaring, som er relevant for hvervet, og en fælles udpegning vil bidrage til en kvalificeret og afbalanceret sammensætning af udpegningsorganet.

Det foreslås tilsvarende i § 2, stk. 2, nr. 9, at Digitalt Ansvar og Medierådet for Børn og Unge tillægges udpegningsret. Den fælles udpegningsret antages at afspejle et ønske om bred inddragelse af centrale aktører i udpegningsordningen. På den baggrund finder vi det naturligt, at advokatstanden tilsvarende repræsenteres bredt.

Sagsbehandling – undtagelse fra forvaltningslovens regler

I det tidligere lovudkast fulgte det af § 18, at medieombudsmanden kunne beslutte, om en klage gav tilstrækkelig anledning til undersøgelse. Samtidig fremgik det generelt af lovbemærkningerne, at medieombudsmanden som en del af den offentlige forvaltning ville være omfattet af forvaltningsloven.

I det nuværende lovforslag er prioriteringsadgangen videreført i § 19, stk. 1. Det er imidlertid som noget nyt udtrykkeligt fastsat, at medieombudsmanden i forbindelse med afgørelsen af, om en henvendelse giver tilstrækkelig anledning til undersøgelse, er undtaget fra forvaltningslovens kapitel 5, 6 og 7. Det indebærer efter lovbemærkningerne bl.a., at medieombudsmanden ikke er forpligtet til at iagttage reglerne om partshøring, retten til at afgive udtalelse, begrundelse og klagevejledning. Begrundelsen er hensynet til, at medieombudsmandens ressourcer kan anvendes på de sager, der efter lovens formål vurderes som de væsentligste.

Danske Advokater har forståelse for behovet for, at medieombudsmanden kan prioritere sine ressourcer og undlade at undersøge henvendelser, som ikke giver tilstrækkelig anledning hertil. Denne prioriteringsadgang var imidlertid allerede indeholdt i det tidligere lovudkast. Det er derfor ikke klart for os, hvorfor prioriteringshensynet samtidig nødvendiggør en generel undtagelse fra centrale sagsbehandlingsgarantier i forvaltningsloven.

Navnlig finder Danske Advokater det retssikkerhedsmæssigt betænkeligt, at en person, der indgiver en navngiven henvendelse, ikke har krav på en begrundelse for, hvorfor medieombudsmanden beslutter ikke at undersøge sagen. En begrundelse giver den berørte mulighed for at forstå grundlaget for beslutningen, bidrager til gennemsigtighed i prioritering af sager og vil desuden styrke borgernes tillid til myndigheden.

Danske Advokater anbefaler, at behovet for undtagelsen i § 19, stk. 1, 2. pkt., genovervejes og begrundes nærmere. Som minimum bør loven sikre, at en beslutning om ikke at undersøge en navngiven henvendelse ledsages af en kort begrundelse.

Afsluttende bemærkninger

Danske Advokater står gerne til rådighed for uddybende spørgsmål eller dialog.

Med venlig hilsen

Danielle Løw
Juridisk konsulent
Danske Advokater

DANSK ERHVERV
Børsgade 4
1217 København K

www.danskerhverv.dk
info@danskerhverv.dk
T. + 45 3374 6000

Kulturministeriet
Att: jubr@kum.dk og vrn@kum.dk
Nybrogade 2
1203 København K

Den 29. september 2026

Høring over udkast til forslag til lov om medieombudsmanden

Dansk Erhverv vil indledningsvist gerne takke for muligheden for at afgive høringssvar til forslag til lov om medieombudsmanden, der udmønter den politiske aftale af den 9. december 2025 om opdatering af medieansvarssystemet i en digital medievirkelighed.

Generelle bemærkninger

Dansk Erhverv støtter lovforslagets overordnede formål om at styrke beskyttelsen af borgere i en digital medievirkelighed, hvor nyhedslignende indhold i stigende grad formidles af andre aktører end de traditionelle massemedier. Det er vigtigt at understøtte ansvarlighed i medieoffentligheden og borgernes adgang til troværdig og faktuel information.

Dansk Erhverv ser på den baggrund overordnet positivt på hovedlinjerne i det reviderede lovforslag og finder det positivt, at der på flere punkter er skabt større klarhed om den foreslåede ordning. Det gælder blandt andet, at det nærmere indhold af ansvarsnormen "god offentliggørelsesskik" foreslås fastsat i en bekendtgørelse, samt at afgrænsningen af medieombudsmandens kompetencer over for traditionelle massemedier er blevet tydeliggjort.

Dansk Erhverv lægger samtidig vægt på, at den nye ordning indrettes med respekt for det eksisterende medieansvarssystem. De traditionelle massemedier er allerede underlagt medieansvarsloven og Pressenævnets kompetence, og Dansk Erhverv finder det derfor positivt, at det reviderede lovforslag ikke giver medieombudsmanden adgang til at føre retssager mod traditionelle medier.

Dansk Erhverv finder samtidig, at der fortsat er væsentlige forhold i det reviderede udkast, som bør ændres eller præciseres, inden lovforslaget fremsættes for Folketinget. Det er afgørende, at den nye regulering er klar, proportional og forudsigelig. Det gælder ikke mindst afgrænsningen af, hvilke alternative medieaktører der omfattes, indholdet af den nye ansvarsnorm og placeringen af ansvaret mellem de involverede aktører. Reguleringen omfatter både større professionelle aktører, mindre erhvervsdrivende, organisationer og enkeltpersoner, hvilket efter Dansk Erhvervs opfattelse skærper behovet for tydelige og praktisk anvendelige regler.

Specifikke bemærkninger

Lovforslagets §1 - formålsbestemmelsen

Det følger af § 1, at medieombudsmanden har til formål at fremme "almindelig redelighed" i mediebilledet. Dansk Erhverv finder, at det fortsat er uklart, hvad der nærmere skal forstås ved "almindelig redelighed", og hvordan begrebet forholder sig til den gældende ansvarsnorm om "god presseskik" for massemedierne.

Denne uklarhed kommer bl.a. til udtryk i lovudkastet pkt. 3.3.3.1 på side 34, hvor det fremgår, at medieombudsmanden på baggrund af Pressenævnets afgørelser vil kunne tilkendegive sin mening om, hvorvidt retningslinjerne for god presseskik afspejler almindelig redelighed. Dansk Erhverv finder, at formuleringen skaber en risiko for, at der opstår en ny ansvarsnorm for massemedierne ved siden af eller ud over "god presseskik" og dermed usikkerhed om, hvilke retningslinjer medierne skal overholde.

Det fremgår samtidig af bemærkningerne på side 77, at Pressenævnet ikke skal tage stilling til, om en offentliggørelse er i strid med "almindelig redelighed". Dansk Erhverv finder tilsvarende, at Medieombudsmanden ikke bør have kompetence til at tage stilling til "god presseskik", idet denne kompetence ligger hos Pressenævnet. Det bør derfor tydeliggøres i bemærkningerne, at massemedierne ikke er underlagt en ny ansvarsnorm ud over "god presseskik".

Lovforslagets § 2 – Udpegningsorganets sammensætning

Dansk Erhverv bemærker, at der i det foreslåede udpegningsorgan ikke indgår en repræsentant fra de landsdækkende public service-medier. Da public service-aktørerne spiller en central rolle i det danske mediebillede og vil kunne blive berørt af medieombudsmandens virksomhed, bør det efter Dansk Erhvervs opfattelse overvejes at tilføje en repræsentant fra public service til udpegningsorganet for at sikre bred og afbalanceret repræsentation.

Dansk Erhverv bemærker ligeledes, at erhvervslivet ikke er repræsenteret i det foreslåede udpegningsorgan. Det bør derfor overvejes at tilføje en eller flere repræsentanter fra f.eks. relevante erhvervsorganisationer, så der også sikres indsigt i den teknologiske udvikling på området.

Lovforslagets § 9 – god offentliggørelsesskik

Dansk Erhverv finder det positivt, at det nærmere indhold af ansvarsnormen om god offentliggørelsesskik foreslås fastsat skriftligt i en bekendtgørelse og ikke alene udvikles gennem

praksis. Det vil give de omfattede aktører et tydeligere grundlag for at orientere sig om normens indhold og rækkevidde.

Det er samtidig væsentligt, at reglerne udformes klart og forudsigeligt, så aktørerne på forhånd kan vurdere, hvilke krav der gælder.

Lovforslagets § 11 – medieombudsmandens kompetence overfor alternative medieaktører

Af bemærkningerne til § 11 fremgår det, at medieombudsmandens kompetence omfatter nyhedsformidling og anden formidling af faktuel karakter, mens meningstilkendegivelser og andet holdningsbåret indhold som udgangspunkt ikke er omfattet. Dansk Erhverv finder det væsentligt, at denne grænse er så klar som muligt, da sondringen i praksis kan være vanskelig at foretage, navnlig hvor faktuelle oplysninger og holdninger indgår i samme offentliggørelse. Hertil kan der f.eks. opstå spørgsmål om de nye regler for politisk reklame, herunder om indhold, der er markeret efter forordning (EU) 2024/900, vil falde uden for medieombudsmandens kompetence?

Efter § 11, stk. 2, kan medieombudsmanden få kompetence over for øvrige alternative medieaktører, når indholdet er af alvorlig eller principiel karakter og er "nået bredt ud". Dansk Erhverv finder, at det bør præciseres nærmere, hvordan kriterierne skal anvendes i praksis, herunder særligt hvad der skal forstås ved, at indhold er "nået bredt ud". Af bemærkningerne fremgår det, at der blandt andet kan lægges vægt på, om indholdet har skabt stor debat, om afsenderen er en kendt person, og om afsenderen har annonceindtægter. Det efterlader efter Dansk Erhvervs opfattelse et betydeligt fortolkningsrum. Der bør opstilles tydeligere kriterier for, hvornår indhold kan anses for at være "nået bredt ud", så reglernes anvendelsesområde bliver mere forudsigeligt for de omfattede aktører.

Det foreslås i § 11, stk. 3, at kulturministeren fastsætter nærmere regler om afgrænsningen af "større alternative medieaktører". Dansk Erhverv bemærker, at definitionen af denne gruppe fortsat er uklar. Af bemærkningerne fremgår det, at grænsen f.eks. kan fastsættes til 15.000 følgere, abonnenter eller lignende. Tærsklen fremgår således ikke af selve lovteksten, men vil kunne fastsættes og justeres af Kulturministeren. Det fremgår samtidig, at der, i det omfang det teknisk er muligt, kan lægges vægt på andre mål for rækkevidde, herunder antal visninger, klik og afspilninger.

Dansk Erhverv bemærker, at en tærskel på f.eks. 15.000 følgere i en digital og fragmenteret medievirkelighed fremstår relativt lav og kan indebære, at en bred kreds af aktører omfattes herunder f.eks. kunstnere og mindre iværksættere, som ikke reelt udøver alternativ medievirksomhed. En afgrænsning, der primært baseres på rækkevidde, tager ikke i tilstrækkelig grad højde for kontekst, indholdets karakter eller den faktiske samfundsmæssige påvirkning og kan dermed fremstå vilkårlig.

Det bør samtidig være klart, i hvilket omfang organisationer, foreninger og andre juridiske personer, hvis primære formål ikke er at drive medievirksomhed, er omfattet af reglerne.

Dansk Erhverv anerkender behovet for en vis fleksibilitet i reguleringen, herunder at tærskler og kriterier kan justeres i takt med den teknologiske og samfundsmæssige udvikling. Når den konkrete afgrænsning ikke fremgår af loven, er det imidlertid desto vigtigere for retssikkerheden og forudsigeligheden, at de bærende kriterier og principper fastlægges tydeligt i lovbemærkningerne og det lovforberedende materiale. Herved kan der skabes større klarhed om reguleringens rækkevidde, samtidig med at den nødvendige fleksibilitet i den administrative udmøntning bevares.

Dansk Erhverv finder desuden, at det bør fremgå tydeligt, hvordan ansvaret placeres i situationer, hvor indhold produceres og offentliggøres i et samarbejde mellem flere selvstændige aktører, f.eks. en virksomhed, et bureau og en medvirkende profil. Det er væsentligt, at de involverede aktører på forhånd kan identificere, hvem der anses som den alternative medieaktør og dermed er ansvarssubjekt efter reglerne.

Tilsvarende bør det fremgå klart, at ansvaret for indhold offentliggjort af en alternativ medieaktør som udgangspunkt påhviler den aktør, der står bag og offentliggør indholdet, og ikke den digitale platform, hvor indholdet distribueres.

Det er desuden væsentligt at være opmærksom på, at reguleringen ikke alene kan omfatte professionelle medieaktører med redaktionelle og juridiske ressourcer, men også enkeltpersoner og mindre aktører uden samme ressourcer. Det skærper efter Dansk Erhvervs opfattelse kravene til klare, proportionale og forudsigelige regler.

Lovforslagets § 12 - medieombudsmandens oplysende og debatskabende rolle
Dansk Erhverv bakker op om, at medieombudsmanden skal have en oplysende rolle, men finder ikke, at medieombudsmanden samtidig bør have en debatskabende rolle. Det er væsentligt, at en ombudsmandsfunktion varetages uafhængigt og neutralt, og at rollen ikke får en mere vidtgående karakter.

Dansk Erhverv foreslår i stedet, at rollen afgrænses efter samme princip som for Forbrugerombudsmanden, der efter § 2 i bekendtgørelse om Forbrugerombudsmandens virksomhed skal orientere offentligheden om sager af almen interesse eller af betydning for forståelsen af den lovgivning, der føres tilsyn med. Medieombudsmandens rolle bør således være oplysende og baseret på konkrete sager frem for debatskabende.

Lovforslagets § 13 - indbringelse af sager for Pressenævnet
Det fremgår af lovudkastet, at medieombudsmanden kan indbringe sager om, hvorvidt en offentliggørelse i et massemedie er i strid med god presseskik. Dansk Erhverv finder, at det bør fremgå direkte af lovteksten, at denne adgang alene omfatter sager af væsentlig eller principiel betydning, da bestemmelsen ellers risikerer at få et bredere anvendelsesområde end tilsigtet.

Begrebet ”væsentlig eller principiel betydning” er ikke nærmere defineret i lovforslaget. Dansk Erhverv opfordrer derfor til, at bemærkningerne henviser til Pressenævnets notat af 28. september 2015 om egen drift, som beskriver, hvornår en sag kan anses for at være af væsentlig eller principiel betydning.

Det fremgår samtidig af bemærkningerne på side 34, at medieombudsmanden forudsættes at indbringe sager, som har væsentlig eller principiel betydning for "almindelig redelighed". Dansk Erhverv finder det uhensigtsmæssigt, at "almindelig redelighed" anvendes som kriterium i denne sammenhæng. Det bemærkes i den forbindelse, at Medieansvarsudvalgets anbefaling alene er, at medieombudsmanden tillægges kompetence til at indbringe sager af væsentlig eller principiel betydning for Pressenævnet.

Høring af forudrettede
Det fremgår af lovforslagets almindelige bemærkninger på side 33, at Pressenævnet i sager, der indbringes af medieombudsmanden, skal indhente en udtalelse fra den forurettede, men at nævnet ikke vil kunne afvise sagen eller undlade at behandle den, selv om den forurettede modsætter sig sagens behandling.

Efter Dansk Erhvervs opfattelse bør den forurettedes ønske tillægges væsentlig betydning ved vurderingen af, om sagen skal behandles. Dansk Erhverv finder derfor, at der som udgangspunkt bør lægges vægt på den forurettedes ønske om, hvorvidt sagen skal fortsætte, også når sagen er indbragt af medieombudsmanden.

Overlap med eksisterende lovgivning
Dansk Erhverv finder, at det er afgørende, at medieombudsmandens kompetencer afgrænses klart i forhold til den eksisterende EU-regulering på området, ikke mindst i forhold til reguleringen af EU's indre marked. Der bør være tydelighed om samspillet mellem de forskellige regelsæt, så national regulering ikke fører til dobbeltregulering eller uklarhed om kompetencefordelingen mellem nationale og europæiske myndigheder, hvilket kan føre til unødig retlig usikkerhed for de omfattede aktører. Det gør sig f.eks. gældende i forhold til de eksisterende afsenderlandsprincipper.

Dansk Erhverv finder i den forbindelse også, at afgrænsningen i bemærkningerne på side 73 af, hvornår indhold har en "særlig relation her til landet", er uklar og bør præciseres. Lovforslaget lægger blandt andet vægt på, om indholdet henvender sig særligt til danskere, personer i Danmark eller danske institutioner og virksomheder.

Det bør samtidig stå klart, hvordan dette kriterium spiller sammen med afsenderlandsprincippet, herunder hvornår indhold fra aktører etableret i andre EU-lande kan omfattes af de danske regler. Dansk Erhverv finder det vigtigt, at der ikke med et nationalt tilknytningskriterium skabes en bredere dansk kompetence end den, der følger af den eksisterende EU-regulering.

Desuden er det vigtigt, at kompetencegrænserne mellem medieombudsmanden og forbrugerombudsmanden er klare, så der ikke opstår sager, som falder mellem de to myndigheders kompetenceområder.

Sanktioner og bødeniveau
Efter lovforslagets § 32 kan medieombudsmanden udstede administrative bødeforelæg i sager om overtrædelse af § 30. Dansk Erhverv finder ikke, at medieombudsmanden bør have denne

adgang. Det indebærer, at den myndighed, der undersøger og vurderer en sag, samtidig får mulighed for at fastsætte en sanktion. Det er særligt betænkeligt på et nyt reguleringsområde, hvor der endnu ikke foreligger en fast praksis for reglernes rækkevidde eller sanktionsniveau.

Ordningen kan samtidig skabe et betydeligt pres for at acceptere en bøde frem for at få sagen prøvet ved domstolene. Dansk Erhverv finder derfor, at spørgsmål om skyld og straf som udgangspunkt bør afgøres ved domstolene.

Dansk Erhverv finder desuden, at bødeniveauet bør stå i rimeligt forhold til overtrædelsens karakter og grovhed og afspejle sanktionsniveauet på sammenlignelige områder.

Økonomiske og administrative konsekvenser
Dansk Erhverv bemærker, at det i det reviderede lovforslag nu fremgår, at medieombudsmandens kompetence til at indbringe sager for Pressenævnet forventes at medføre begrænsede *negative* økonomiske konsekvenser for Pressenævnet, som finansieres af mediebranchen.

Det bør imidlertid sikres, at eventuelle meromkostninger som følge af et øget antal sager ikke pålægges mediebranchen i et omfang, der medfører en uforholdsmæssig økonomisk belastning af de medier, der finansierer nævnet.

Lovforslagets § 33 - ikrafttræden
Dansk Erhverv bemærker, at loven efter forslaget træder i kraft den 1. januar 2027, samtidig med at der skal etableres en ny medieombudsmandsinstitution og fastsættes nærmere regler om blandt andet god offentliggørelsesskik.

Det er vigtigt, at de berørte aktører i god tid får klarhed over, om og fra hvornår de er omfattet af reglerne. Dansk Erhverv opfordrer derfor til, at Kulturministeriet overvejer en senere ikrafttrædelse.

Med venlig hilsen

Caroline Bilstrup

Politisk konsulent

Høringssvar fra Dansk Folkeoplysnings Samråd vedrørende oprettelse af en ombudsinstitution for medieområdet

9. September 2026

Dansk Folkeoplysnings Samråd, DFS, takker for muligheden for at afgive høringssvar til "Forslag til Lov om medieombudsmanden".

Overordnede betragtninger
DFS finder det positivt, at der oprettes en ombudsinstitution for medieområdet. Samtidig har DFS følgende kommentarer til lovforslaget.

Det er DFS' opfattelse, at pressen og ytringsfriheden er en vigtig del af et demokratisk samfund, og at pressens rolle i at formidle viden og oplysning er yderst vigtig. Den brede befolkning er mediernes primære målgruppe og bør være stærkere repræsenteret i såvel høringsproces som udpegningsproces.

Høringslisten
Som repræsentant for foreningslivet og civilsamfundet undrer DFS sig over den noget begrænsede høringsliste. Listen falder groft sagt i fire dele:

- en, der handler om sammenslutninger af jurister og institutioner, der tager stilling til juridiske spørgsmål – retter, dommere m.v.,
- en, der omhandler medier – mediekoncerner, sammenslutninger af journalister m.v.
- en med faglige organisationer, for medlemmer, der er beskæftiget med personer, der kommer i konflikt med loven, Fængselsforbundet, socialrådgivere m.v.
- desuden nogle få foreninger, der repræsenterer mennesker i udsatte positioner: Landsforeningerne SIND og KRIM, Gadejuristen, et par børneorganisationer m.fl.

Derimod er der ganske få repræsentanter for den brede befolkning. DFS vurderer, at det er en alvorlig mangel. Den brede befolkning er mediernes primære målgruppen og eksponenter for det samfundshensyn en medieombudsperson skal varetage. Derfor er der behov for, at den brede befolknings hensyn bliver mere aktivt inddraget i medieombuddets funktionsområde.

Konkrete bemærkninger
ad lovforslagets § 2:
Udpegning af medieombudsperson:
DFS udpeger 2 repræsentanter til Pressenævnet som repræsentant for den brede offentlighed. Tilsvarende udpeger DFS 1 repræsentant til henholdsvist Dommerudnævnelsesrådet og Politiklagerådet. Den repræsentation vurderer DFS har en velfunderet demokratisk interesse i at sikre redelighed og ytringsfrihed. I forlængelse heraf bør DFS være repræsenteret i den kreds, der udpeger medieombudspersonen. Det er vores vurdering at dette kan imødekommes ved at tilføje DFS til den kreds af foreninger og instanser, der deltager i udpegningen af medieombudspersonen, og som fremgår af lovforslagets § 2.

ad den politiske aftales spor 6 – s. 13 i dokumentet "Udkast til forslag til lov om medieombudsmanden":
Fritagelse for retsafgift:
Afskaffelsen af afgift på aktindsigt i domme og kendelser bør ikke begrænses til at gælde for massemedier. Foreninger der agerer i og på vegne af civilsamfundet bør være omfattet af samme regel, da disse ofte behandler og formidler domme og kendelser af interesse for civilsamfundet i nyhedsbreve og lignende. Der er ikke sikkerhed for, at massemedierne er tilstrækkelige til at holde opsyn hermed eller at formidle de relevante oplysninger og nuancer, dermed er civilsamfundet i praksis nødt til at påtage sig opgaven, og med gældende regler også udgiften.

Med venlig hilsen

Ulrik Kampmann
Sekretariatschef i Dansk Folkeoplysnings Samråd

29. september 2026

Til
Kulturministeriet

fremsendt på mail til
KUM@kum.dk
Cc. JUBR@kum.dk og VRN@kum.dk

Dansk Journalistforbund
Medier & kommunikation

The Danish Union of Journalists

Gammel Strand 46
1202 København K
Danmark

+45 3342 8000
dj@journalistforbundet.dk
journalistforbundet.dk

Vedr. udkast til lov om medieombudsmand mv.

Dansk Journalistforbund – Medier & Kommunikation, DJ, fremkommer hermed med sit svar på høring vedrørende det opdaterede udkast til forslag til lov om medieombudsmanden mv.

Det foreliggende udkast til lovforslag omhandler udover medieombudsmanden en række øvrige elementer, hvoraf de fleste har været behandlet i Medieansvars-udvalget, som DJ havde plads i.

DJ er enig i intentionen og de centrale elementer i det fremlagte lovudkast
DJ's udgangspunkt er følgende:

- Der eksisterer allerede en stærk medieansvarslovgivning og en veletableret selvregulering for de redaktionelle, publicistiske medier blandt andet i form af Pressenævnet.

- Pressenævnet udtaler kun kritik i en mindre del af de klager, som nævnet modtager. Det viser, at de redaktionelle medier generelt har en høj grad af journalistisk kvalitetssikring og faktatjek.

- På de digitale tjenester og tech-platformene oplever borgerne en meget stor udbredelse af indhold, der er usandt, hadefuldt, krænkende eller direkte ulovligt. Og mulighederne for at få rettet fejl eller oprejsning er for få (se note).

Derfor er der et klart og udtalt samfundsmæssigt behov for at få en højere grad af redelighed på de sociale platforme. Og der er behov for at etablere en bedre og mere udbredt mulighed for borgerne til at kunne få genoprejsning i tilfælde af urigtige og krænkende offentliggørelser på disse platforme.

DJ anerkender fuldt ud dette behov, og er overordnet enig i de væsentligste elementer i det fremlagte, opdaterede lovudkast.

Herudover har vi de følgende bemærkninger til lovudkastets elementer:

Medieombudsmanden
En meget stor del af debatten i forlængelse af Medieansvarsudvalgets rapport handlede om, hvorvidt en statslig finansieret medieombudsmand ville få for vidtgående juridiske beføjelser over for de uafhængige, redaktionelle medier.

Både i og uden for Medieansvarsudvalget har DJ's repræsentanter også advaret imod dette.

På den anden side har DJ været positiv overfor, at der kunne etableres en medieombudsmandsinstitution, som dels kunne være en indgang til det eksisterende, uafhængige Pressenævn, dels kunne have en debatskabende funktion i forhold til medierne, og som herudover kunne have sin primære funktion over for de sociale platforme og digitale tjenester.

Fra DJ's side så vi gerne, at det var en medieombudsmand efter svensk forbillede, således som den daværende kulturminister lagde op til, og som det også ordret fremgik af Medieansvarsudvalgets kommissorium. Det vil sige en institution, der er privat finansieret af mediebranchens væsentligste parter.

Når dette ikke har vist sig muligt i en dansk sammenhæng, så kan DJ acceptere den foreslåede statsligt finansierede medieombudsmand – vel at mærke fordi det er en af staten uafhængig institution, som ikke ændrer væsentligt på den eksisterende medieansvarslov og de redaktionelle mediers selvregulering, og som har sine primære funktioner og kompetencer i forhold til de alternative medieaktører på de sociale platforme.

Afgrænsning af medieombudsmandens kompetence
Fra DJ's side er vi som nævnt helt enige i intentionen om at give nogle bedre muligheder for at kunne skride ind over for urigtige og krænkende offentliggørelser på de sociale platforme.

Vi finder imidlertid, at afgrænsningen af medieombudsmandens kompetence i praksis kan blive meget vanskelig.

Det fremgår således, at medieombudsmandens kompetence kan omfatte større alternative medieaktører i sager om indhold, der udbredes til offentligheden, når indholdet har karakter af nyhedsformidling eller anden formidling af faktuel karakter.

Det eksemplificeres, at kompetencen kan omfatte indhold fra influenter, politikere og offentlige myndigheder, samt bloggere og podcastere.

Det fremgår på den anden side, at meningstilkendegivelser og lignende holdningsbåret indhold ikke vil være omfattet – *medmindre* der gengives oplysninger, som har karakter af nyhedsformidling mv.
Og satirisk indhold og ren underholdning vil heller ikke være omfattet – *som udgangspunkt*, for det kan efter omstændighederne omfattes.

Det lægger umiddelbart op til en uklar retstilstand. Eksempelvis vil politikeres meningstilkendegivelser i mange tilfælde være blandet så grundigt sammen med

nogle faktuelle oplysninger, at det vil være vanskeligt at afgøre, om indholdet dermed falder inden for medieombudsmandens kompetence eller ej.

Helt overordnet er det afgørende for DJ, at der med afgrænsningen ikke røres ved, hvad der i henhold til Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols fastslåede praksis er lovlige ytringer, der er beskyttet af Menneskerettighedskonventionens artikel 10.

God offentliggørelsesskik
Medieombudsmanden skal tilse, at de alternative medieaktører handler i overensstemmelse med det, der i udkastet betegnes som ”god offentliggørelsesskik”.

Det er tydeligt, at man henter inspiration til begrebet i medieansvarsloven, hvor der opereres med ”god presseskik”, og i de presseetiske retningslinjer, som DJ og udgiverorganisationen Danske Medier står bag.

I DJ konstaterer vi også, at ”god offentliggørelsesskik” i det nye lovudkast er trukket frem og har fået en selvstændig paragraf. I høringssvaret til det oprindelige lovudkast kritiserede vi, at begrebet i realiteten ikke var nærmere defineret.
Dette forhold er der desværre ikke ændret på i det opdaterede udkast, og det overlades fortsat helt til en kommende medieombudsmand at fastsætte de nærmere regler om god offentliggørelsesskik.

Det mener vi ikke er tilstrækkeligt ud fra et retssikkerhedsmæssigt synspunkt, og det bør der rettes op på forud for et endeligt lovforslag.

Evalueringer
Det fremgår af den politiske aftale og lovudkastets bemærkninger, at medieombudsmandens kompetencer mv. skal evalueres efter hhv. ét år og fire år.

Dette er imidlertid ikke lovfæstet i selve lovudkastet, hvilket DJ finder uhensigtsmæssigt.

Øvrige elementer
Fra DJ’s side kan vi tilslutte os en række af de øvrige elementer i lovudkastet:

- Ens regulering af massemedier under samme titel
- Ens regler om sletning
- Forenkling af genoprejsningsprocessen, og
- Skærpet strafansvar med betinget offentlig påtale for alternative medieaktører.

Det er alle elementer, som også har været grundigt behandlet i Medieansvarsudvalget.

Overenskomstvilkår
Fra DJ’s side kan vi ikke se fornuften i, at medieombudsmanden er undtaget for de statslige regler angående personale- og overenskomstvilkår.

Vi mener således godt, at medieombudsmanden i sit virke kan fungere som en af staten uafhængig institution, og samtidig følge statens vilkår for sit personale.

Retsafgift
DJ kan tilslutte sig forslaget i lovudkastet om afskaffelse af afgiften på aktindsigt i domme og kendelser for massemedier.

Forslaget blev ikke behandlet i Medieansvarsudvalget, mens det var en del af den politiske aftale, der er baggrunden for lovudkastet.

Det er et udmærket forslag, som DJ kan støtte i sin nuværende form.
Vi mener imidlertid også, at der er behov for at arbejde videre med det.
For forslaget berører i høj grad spørgsmål om den åbne retspleje, offentlighed i forvaltningen og lignende – mere end det handler om mediernes ansvar og god offentliggørelsesskik.

I den forbindelse er der behov for at se nærmere på adgangen til aktindsigt i domme og kendelser. Dén adgang har ansatte på traditionelle, redaktionelle massemedier selvfølgelig. Og der bør også være en nemmere adgang for eksempelvis selvstændige freelance-journalister, seriøse bloggere og influenter samt tv-produktionsselskaber.

Hvis det ovennævnte giver anledning til spørgsmål eller kommentarer, står vi til rådighed for dette.

På vegne af DJ.

Venlig hilsen

Hans Jørgen Dybro
politisk chefrådgiver

DYB@journalistforbundet.dk

Note:
Ifølge Medierådet for børn & Unge har 40 procent af de unge oplevet ubehagelige eller krænkende billeder og videoer online, se Undersøgelse: Unges brug af digitale medier

Digitalt Ansvar viste i en undersøgelse, at 37 procent af danskerne er stødt på direkte ulovligt og stærkt krænkende indhold på de sociale platforme, se Digitalt Ansvar | Ny undersøgelse: For få danskere anmelder ulovligt indhold til sociale medier

Richshuset
Rådhuspladsen 16
1550 København V

+45 33 97 40 00
mail@danskemedier.dk
www.danskemedier.dk

Danske Medier

Kulturministeriet
Att.: Specialkonsulent Julie Broholm

Sendt pr. email til kum@kum.dk med kopi til jubr@kum.dk og vrn@kum.dk

25. september 2026

Høringssvar vedr. udkast til forslag til lov om medieombudsmanden

Danske Medier takker Kulturministeriet for modtagelsen af høring over udkast til forslag til lov om medieombudsmanden. Lovforslaget har til formål at udmønte den politiske aftale om opdatering af medieansvarssystemet i en digital medievirkelighed, som blev indgået af regeringen, SF og Enhedslisten 9. december 2025.

Et første udkast til forslag om lov om medieombudsmanden var i høring primo 2026. Danske Medier afgav høringssvar herom 27. februar 2026, men da der blev udskrevet valg til Folketinget dagen før høringsfristen, blev lovforslaget ikke fremsat for Folketinget. De indkomne høringssvar, herunder Danske Mediers, er derfor ikke blevet tilgængeliggjort og kommenteret i et officielt høringsnotat fra Kulturministeriet.

Foreningen konstaterer, at det reviderede lovudkast på en række punkter har taget højde for Danske Mediers bemærkninger til det første lovudkast. Det er imidlertid foreningens vurdering, at der fortsat er behov for at fremsætte bemærkninger til det reviderede lovudkast, navnlig vedrørende følgende afgørende punkter, der behandles nærmere nedenfor under ad lovudkastets pkt. 3.3. og pkt. 9:

1. **Lovforslagets begrebsforvirring i forhold til sammenblandingen af "almindelig redelighed" og "god presseskik", og den deraf følgende uklarhed om rækkevidden af lovudkastet.**
2. **Den manglende omtale af den europæiske forordning om mediefrihed fra 2024 og fraværet af en analyse af lovudkastets forenelighed med forordningen.**

Indledende bemærkninger til lovudkastet

Danske Medier konstaterede i december 2025 med stor tilfredshed, at partierne bag den politiske aftale udtrykkeligt slog ring om de allerede gældende ansvarsregler for medier, der er omfattet af medieansvarsloven: "Aftalepartierne anerkender det eksisterende ansvarssystem over for de traditionelle massemedier med et Pressenævn, som på baggrund af retningslinjer for god presseskik behandler sager relateret til traditionelle massemedier. Der er ikke et tilsvarende organ med samme traditioner, tilsvarende retningslinjer, kompetencer og håndhævelsesmuligheder overfor alternative medieaktørers indhold." Aftalepartierne ønskede med aftalen at gøre op med den forskel og var "derfor enige om, at der er behov for at etablere en ny ansvarsnorm for alternative medieaktører

og bedre mulighed for at drage alternative medieaktører til ansvar". Foreningen bifalder, at denne anerkendelse af det eksisterende ansvarssystem for medier omfattet af medieansvarsloven også slås fast i de almindelige bemærkninger til lovforslaget i pkt. 1, side 13.

Danske Medier var repræsenteret i Medieansvarsudvalget og har både før, under og efter udvalgets arbejde talt for en klar adskillelse mellem publicistiske medier, der allerede er omfattet af medieansvarsloven og dermed underlagt Pressenævnets kompetence, og alternative medieaktører. Derfor hilser foreningen hovedlinjerne i den politiske aftale velkommen og ser samlet set positivt på det foreliggende udkast til forslag til lov om medieombudsmanden.

Danske Medier vil hovedsageligt kommentere de dele, der vedrører medieombudsmandens kompetencer over for massemedier.

Ad lovudkastets pkt. 2. – Baggrund

De almindelige bemærkninger til lovforslaget redegør i pkt. 2 (side 14) for det lovforberedende arbejde i Medieansvarsudvalget. Danske Medier konstaterer med tilfredshed, at teksten i forhold til det første lovudkast er blevet rettet, så det nu korrekt fremgår, at Medieansvarsudvalget ifølge sit kommissorium skulle "undersøge, hvordan der kan etableres en medieombudsmand efter svensk forbillede" [Danske Mediers fremhævning].

Danske Medier savner imidlertid fortsat, at lovudkastet forklarer, at en "medieombudsmand efter svensk forbillede" er en ombudsmand, der er oprettet og finansieret af mediebranchen som led i branchens selvregulering og som dermed er helt uafhængig af staten.

Repræsentanterne for massemedierne i Medieansvarsudvalget var positivt indstillede overfor etablering af en "privat" medieombudsmand efter svensk forbillede, men da et flertal i udvalget fraveg kommissoriet og i stedet ville anbefale at nedsætte medieombudsmandsinstitutionen som et "uafhængigt offentligt organ, der finansieres af staten" og med beføjelser til at føre eller indtræde i retssager mod massemedierne, førte det til modstand fra nogle af medierepræsentanterne.

Ad lovudkastets pkt. 3.2. – Medieombudsmandens kompetencer over for alternative medieaktører

Generelt

Danske Mediers fokus har gennem hele processen været på de redaktionelle medier – først og fremmest de medier, som er omfattet af medieansvarsloven, men også digitale medier, som kvalificerer til at være omfattet af medieansvarslovens § 1, nr. 3, men som ikke har indgivet anmeldelse til Pressenævnet og derfor efter gældende ret *de facto* falder uden for medieansvarslovens anvendelsesområde. Foreningen har derfor kun enkelte principielle bemærkninger til medieombudsmandens kompetencer over for alternative medieaktører.

Danske Medier bemærker, at afgrænsningen i pkt. 3.2.3.1. af de alternative medieaktører, der vil være omfattet af medieombudsmandens kompetence, spænder over en bred kreds af aktører fra "større alternative medieaktører" (fx en influent med 50.000 følgere) til "øvrige alternative medieaktører" (fx en blogger med få interesserede læsere), som udbreder indhold "af alvorlig eller principiel karakter", der når "bredt ud".

For så vidt angår reguleringen af de alternative medieaktører finder Danske Medier helt principielt, at lovgiver bør være meget varsom med at indføre regler, som enten direkte eller indirekte kan begrænse den enkeltes ytringsfrihed.

Afgrænsning

Foreningen noterer, at medieombudsmandens kompetence angår "nyhedsformidling eller anden formidling af faktuel karakter", jf. pkt. 3.2.3.1.

Danske Medier konstaterer, at lovudkastet på dette punkt er tilrettet i forhold til det første lovudkast, som afgrænsede medieombudsmandens kompetence i relation til alternative medieaktører til "indhold, der har karakter af nyhedsformidling eller anden formidling af faktuel karakter", mens "meningstilkendegivelser og lignende holdningsbåret indhold" samt "satirisk indhold eller indhold, som udgør ren underholdning" *som udgangspunkt* ikke er omfattet.

Danske Medier bifalder, at Kulturministeriet har opgivet at videreføre denne vanskelige afgrænsning i det reviderede lovudkast, da den vil være særdeles vanskelig at foretage i praksis. Foreningen anerkender ambitionen om at beskytte mod alternative medieaktørers indhold og handlemåde i strid med "god offentliggørelsesskik", men foreningen finder det vigtigt, at en kommende medieombudsmand ikke kommer til at fungere som offentlig smagsdommer i forhold til indhold, som fx kan virke krænkende, forargende eller usmageligt, men som ikke desto mindre er lovlige ytringer efter Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols faste praksis.[1]

Evaluering

I forlængelse af det ovenfor anførte bifalder Danske Medier den politiske aftale om, at medieombudsmandens kompetencer skal evalueres efter fire år, som gengivet i lovforslagets pkt. 1.

Hvem repræsenterer medieombudsmanden

Særligt for så vidt angår medieombudsmandens kompetence til at indtræde i civile sager over for alternative medieaktører foreslår Danske Medier, at det tydeliggøres, at medieombudsmanden ikke kun kan biintervenere eller føre sager som mandatar for den, der føler sig krænket af en alternativ medieaktørs offentliggørelse, men også *til fordel* for den alternative medieaktør. Det anføres således blot i pkt. 3.2.3.4. side 30, at medieombudsmanden kan "møde for en part" i retssager, men der er efter foreningens opfattelse behov for en klar markering af, at en *uafhængig offentlig*

[1] Se Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom af 7. december 1976 i sagen Handyside mod Storbritannien, præmis 49, der er gentaget i en lang række senere afgørelser.

medieombudsmand, som har til formål at fremme almindelig redelighed i mediebilledet, også kan bistå alternative medieaktører i sager, hvor magtfulde fysiske eller juridiske personer forsøger at forhindre berettiget offentliggørelse – de såkaldte SLAPP-sager (strategic lawsuits against public participation).[2]

Danske Medier bemærker, at der i indledningen til pkt. 3.2.3.4. henvises til "Medieansvarsudvalgets anbefalinger"; der er rettelig tale om udvalgs*flertallets* anbefalinger.

Danske Medier opfordrer til, at Kulturministeriet gennemgår lovforslaget nøje med henblik på sikre, at medieombudsmanden kan bistå alle relevante parter.

Ad lovudkastets pkt. 3.3. – Medieombudsmandens kompetencer over for massemedier

Generelt

Danske Medier anerkender den begrænsede kompetence, som medieombudsmanden tillægges i forhold til medier omfattet af medieansvarsloven. Lovforslaget – og den politiske aftale – afspejler dermed den balance mellem ansvarlige, publicistiske medier og uregulerede, alternative medieaktører, som foreningen efterlyste under Medieansvarsudvalgets arbejde.

Danske Medier finder det i den forbindelse særligt positivt, at der er blevet lyttet til den stærke skepsis, som repræsentanter for mediebranchen fremsatte i Medieansvarsudvalget i forhold til at give en medieombudsmand beføjelser til at føre eller indtræde i retssager mod massemedierne.

Det er imidlertid særdeles bemærkelsesværdigt og må antages at være en forglemmelse, at lovudkastet ikke forholder sig til foreneligheden af den foreslåede offentlige medieombudsmands kompetencer overfor medier omfattet af medieansvarsloven med EU's forordning 2024/1083 om mediefrihed, navnlig artikel 4, stk. 2. Danske Medier opfordrer Kulturministeriet til at indsætte en analyse heraf i lovforslagets bemærkninger.

Indbringelse af sager for Pressenævnet

Lovudkastet indeholder i pkt. 3.3.3.1. en alvorlig, men helt unødvendig begrebsforvirring, der vil give anledning til vanskeligheder i den praktiske regelanvendelse. Det skyldes, at medieombudsmandens overordnede formål i lovforslagets § 1 om at "fremme *almindelig redelighed* i mediebilledet" – et nyt begreb, der ikke er nærmere forklaret – i lovudkastet bliver blandet sammen med massemediernes

[2] Se Europa-Kommissionens henstilling 2022/758 af 27. april 2022 om beskyttelse af journalister og menneskerettighedsforkæmpere, som engagerer sig offentligt, mod åbenbart grundløse eller urimelige retssager ("strategiske retssager mod offentligt engagement"). Henstillingen er – til forskel fra det senere vedtagne EU-direktiv 2024/1060 om samme emne – også rettet mod Danmark.
Se også Europarådets rekommendation CM/Rec(2024)2 on countering the use of strategic lawsuits against public participation (SLAPPs).

pligt til at overholde *god presseskik*, jf. medieansvarslovens § 34 – en retlig standard, som Pressenævnet har udfyldt gennem næsten 35 års praksis.

Danske Medier anerkender, at Kulturministeriet har foretaget tilretninger af lovudkastets afsnit 3.3.3.1. i forhold til det første lovudkast, så det nu fremgår på side 33, at "medieombudsmanden skal kunne indbringe sager om, hvorvidt der er sket en offentliggørelse, der er i strid med god presseskik, jf. medieansvarslovens § 34". Foreningen kan støtte dette, om end det bør præciseres, at der skal være tale om sager af "væsentlig eller principiel betydning", jf. nærmere nedenfor.

Det fremgår imidlertid på side 34, at det "forudsættes, at medieombudsmanden vil indbringe sager for massemedierne og Pressenævnet, som har væsentlig eller principiel betydning for almindelig redelighed". Dette kan med lidt god vilje forstås sådan, at medieombudsmanden i overensstemmelse med sit overordnede formål om at "fremme almindelig redelighed i mediebilledet", kan indbringe sager for Pressenævnet, som medieombudsmanden mener kræver opmærksomhed.

Men derefter anføres det på side 34, at "Medieombudsmanden vil dog på baggrund af Pressenævnets afgørelser kunne tilkendte give *[sic]* sin mening om, hvorvidt retningslinjerne for god presseskik afspejler almindelig redelighed". Danske Medier finder dette fuldstændig uacceptabelt.

Der er ikke tale om en ligegyldig strid om ord. Det betyder nemlig reelt, at medieombudsmanden kan indbringe en sag for Pressenævnet, som vedkommende mener har væsentlig eller principiel betydning for det ikke nærmere definerede begreb "almindelig redelighed". Hvis Pressenævnet derefter afgør, at der *ikke* er grundlag for at udtale kritik af mediet med henvisning til den veletablerede retlige standard "god presseskik", så følger det minsandten af lovudkastet, at medieombudsmanden alligevel bare kan tilkendegive, at retningslinjerne for god presseskik ikke afspejler almindelig redelighed.

Konsekvenserne af dette vil for det *første* være, at aftalepartiernes udtrykkelige anerkendelse af det eksisterende ansvarssystem for massemedierne med et Pressenævn, der behandler sager på baggrund af retningslinjerne for god presseskik, ikke respekteres.[3] For det *andet* vil der være tale om en underkendelse af Pressenævnets autoritet, som end ikke medierne stiller spørgsmålstegn ved. Endelig vil det for det *tredje* betyde, at det medie, som *ikke* har fået kritik i Pressenævnet ikke desto mindre – indirekte – får at vide af den statslige medieombudsmand, at mediet har handlet uredeligt, selvom medieombudsmanden slet ikke har kompetence til at træffe en afgørelse vedrørende mediet.

Danske Medier finder ovenstående indlysende forkert. Foreningen opfordrer derfor på det kraftigste Kulturministeriet til at revidere lovudkastet yderligere, inden det måtte blive fremsat for Folketinget, så den beskrevne begrebsforvirring og de formentlig utilsigtede konsekvenser heraf elimineres.

[3] Se side 1 i den politiske aftale af 9. december 2025 om opdatering af medieansvarssystemet i en digital medievirkelighed.

Det bemærkes for god ordens skyld, at Danske Medier i sit høringssvar af 27. februar 2026 redegjorde for, at den politiske aftale desværre gengav Medieansvarsudvalgets flertals anbefaling om indbringelse af sager for Pressenævnet forkert. Der henvises til gennemgangen i høringssvaret.

For så vidt angår spørgsmålet om, hvornår en sag har "væsentlig eller principiel betydning", vil Danske Medier gentage sit forslag fra høringssvaret af 27. februar 2026 om, at der i bemærkningerne henvises til Pressenævnets notat om egen drift-sager af 28. september 2015, der blandt andet indeholder nævnets generelle vurdering af, hvornår en sag er af væsentlig eller principiel betydning, jf. medieansvarslovens § 44, stk. 2. De afgørende ord "af væsentlig eller principiel betydning" bør samtidig indsættes i selve bestemmelsen i lovforslagets § 13.

Fri proces

Danske Medier lægger afgørende vægt på, at lovforslaget alene giver medieombudsmanden kompetence til at *henstille*, at der meddeles fri proces i sager mod medier omfattet af medieansvarsloven, mens kompetencen til at *meddele* fri proces ligger hos Civilstyrelsen.

Foreningen bifalder, at spørgsmålet om henstilling om fri proces kan indgå i den aftalte evaluering af medieombudsmandens kompetencer.

Ad lovudkastets pkt. 3.9. – Afskaffelse af afgift for udlevering af visse kopier og udskrifter m.v. for massemedier

Danske Medier ser meget positivt på forslaget om, at medier omfattet af medieansvarsloven ikke skal betale afgift efter retsafgiftslovens § 35. Der er tale om en reel afgiftslettelse, som vil have positiv betydning for mediernes redaktionelle virksomhed – ikke mindst den samfundsvigtige undersøgende journalistik.

Ad lovudkastets pkt. 9. – Forholdet til EU-retten

Som anført ovenfor under ad pkt. 3.3., er lovforslagets forenelighed med den europæiske forordning om mediefrihed slet ikke behandlet.

Danske Medier finder helt generelt, at et lovforslag, der kan få betydning for mediernes redaktionelle frihed og uafhængighed, oplagt bør forholde sig til den relativt nye EU-forordning, som netop har til formål at beskytte mediefriheden.

Ad lovudkastets pkt. 11 – Sammenfattende skema

Danske Medier bemærker, at det sammenfattende skema i hvert tilfælde to steder ikke er konsekvensrettet i forhold til det skema, som var indeholdt i det første lovudkast.

Det gælder dels boksen vedr. negative økonomiske konsekvenser for erhvervslivet m.v., hvor medieombudsmandens indbringelse af sager ikke er medtaget, jf. lovudkastets pkt. 5, og dels boksen vedr. negative administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v., hvor § 8 skal ændres til § 9 og henvisningen til alternative medieaktørers skriftlige udtalelser, jf. § 19, skal slettes.

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Ad § 1

Danske Medier finder beskrivelsen af medieombudsmandens formål i sidste afsnit side 64 upræcist.

For det første fremstår det som om, at medieombudsmanden for så vidt angår alternative medieaktører kun har kompetence til at træffe afgørelse om handlinger i strid med god offentliggørelsesskik, selv om medieombudsmanden også for denne gruppe af medieaktører har kompetencer efter §§ 12, 15, 16 og 17.

For det andet bør det præciseres, at medieombudsmanden for så vidt angår massemedier kun kan indbringe "væsentlige og principielle sager" for massemedierne og Pressenævnet.

Ad § 9

Det anføres på side 70 om den foreslåede ansvarsnorm for alternative medieaktører om god offentliggørelsesskik, at den "skal forstås som standarden for den omhu, som en alternativ medieaktør med rimelighed kan forventes at udvise over for mediebrugere med hensyn til almindelig redelighed". Danske Medier undrer sig over brugen af ordet "mediebrugere", da det er foreningens opfattelse, at reguleringen også – og vel navnlig – har til formål at beskytte dem, der *omtales* af alternative medieaktører.

Ad § 12

Danske Medier noterer, at medieombudsmandens bidrag til den offentlige debat om den danske medievirkelighed ikke blot kan forholde sig til alternative medieaktører, men også til medier, der er omfattet af medieansvarsloven.

De kortfattede bemærkninger til § 12 forholder sig ikke nærmere til denne kompetence. Danske Medier finder det imidlertid vigtigt, at det tydeliggøres i bemærkningerne, at medieombudsmanden *ikke* har kompetence til at udtale sig om god presseskik, hvilket udelukkende er Pressenævnets prærogativ.

Ad § 13

Som anført ovenfor under ad lovudkastets pkt. 3.3. opfordrer Danske Medier til, at ordene ”af væsentlig eller principiel betydning” indsættes i selve lovteksten, da § 13 i modsat fald har en langt bredere ordlyd end det, der er hensigten, jf. såvel de almindelige bemærkninger til lovforslaget som bemærkningerne til § 13.

Som ligeledes behandlet ovenfor i samme afsnit bør henvisningerne til ”almindelig redelighed” ændres for at undgå forvirring om, hvorvidt der gælder flere forskellige normer for massemedierne. Helt uforståelige bliver bemærkningerne efter Danske Mediers opfattelse, når det på side 76-77 anføres: ”Medieombudsmanden vil i udvælgelsen af sager, der indbringes for massemedierne og Pressenævnet, kunne lægge vægt på hensynet til almindelig redelighed. Massemedierne og Pressenævnet vil dog ikke kunne tage stilling til, om f.eks. en offentliggørelse er i strid med almindelig redelighed.”

Medieombudsmanden kan udmærket have en selvstændig mening om, hvad ”almindelig redelighed” er, men massemediernes indhold og handlemåde skal bedømmes efter ”god presseskik”, jf. medieansvarslovens § 34.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne ovenfor under ad lovudkastets pkt. 3.3.

Ad § 18

Danske Medier finder det påfaldende, at der ikke er fastsat en frist for indgivelse af klager over, at alternative medieaktører har handlet i strid med god offentliggørelsesskik i § 18 eller andetsteds. Det forekommer ikke hensigtsmæssigt, hvis en flere år gammel offentliggørelse kan indbringes for medieombudsmanden. Det gælder særligt, hvis de forhold, der har været omtalt af den alternative medieaktør, i mellemtiden har ændret sig markant, fx fordi emnet er genstand for en aktuel politisk debat, som får en ældre offentliggørelse til at fremstå i et helt nyt lys.

Foreningen er opmærksom på, at problemstillingen først kan blive aktuel nogen tid efter lovens ikrafttrædelse, jf. lovforslagets § 33, stk. 2.

Danske Medier står naturligvis til rådighed, såfremt ovenstående ønskes uddybet. Henvendelser herom kan rettes til undertegnede.

Med venlig hilsen
Danske Medier

Dicle Duran Nielsen
Adm. direktør

DATATILSYNET

Kulturministeriet
Nybrogade 2
1203 København K

Sendt til kum@kum.dk
Sendt i kopi til jubr@kum.dk og vrn@kum.dk

29. september 2026

J.nr. 2026-11-0566
Dok.nr. 938688
Sagsbehandler
Delaram Ostadian-Lam

Høring over udkast til lovforslag om medieombudsmanden

Datatilsynet
Carl Jacobsens Vej 35
2500 Valby
T 3319 3200
dt@datatilsynet.dk
datatilsynet.dk

CVR 11883729

1. Kulturministeriet har den 2. september 2026 anmodet Datatilsynet om eventuelle bemærkninger til ovennævnte udkast til lovforslag.

Datatilsynet har noteret sig, at lovforslaget indebærer en afskaffelse af anmeldelseskravet til Datatilsynet for så vidt angår offentligt tilgængelige informationsdatabaser med den konsekvens, at offentligt tilgængelige informationsdatabaser vil være omfattet af lov om massemediers informationsdatabaser, uanset om der er sket anmeldelse til Datatilsynet eller ej.

Datatilsynet støtter den foreslåede ændring, der efter tilsynets opfattelse sikrer bedre adgang for borgerne til at forfølge deres rettigheder.

2. Datatilsynet bemærker samtidig, at tilsynet i forbindelse med Kulturministeriets og Justitsministeriets høring af 30. januar 2026 over udkast til lov om medieombudsmanden fremkom med bemærkninger. Datatilsynet beskrev bl.a. udfordringen med såkaldte "alternative medieaktører".

Datatilsynet henviser til tilsynets tidligere høringssvar af 12. februar 2026 (tilsynets j.nr. 2026-11-0475), som vedlægges i kopi.

3. Såfremt ovenstående giver anledning til spørgsmål, er Kulturministeriet velkommen til at kontakte undertegnede på tlf. 29 49 33 01 eller e-mail del@datatilsynet.dk.

Kopi af dette brev er sendt til Justitsministeriet til orientering.

Med venlig hilsen

Delaram Ostadian-Lam

Til Kulturministeriet
kum@kum.dk
Kopi til
jubr@kum.dk
vrn@kum.dk

THE DANISH HELSINKI COMMITTEE FOR HUMAN RIGHTS

18. september 2026

Høringssvar fra Den Danske Helsinki-Komité for Menneskerettigheder vedrørende Forslag til lov om medieombudsmanden

Den Danske Helsinki-Komité for Menneskerettigheder opfordrer Kulturministeriet til i bemærkningerne til lovforslaget at redegøre for ministeriets menneskeretlige overvejelser vedrørende lovforslagets § 14 sammenholdt med straffebestemmelsen i § 30.

Der er næppe tvivl om, at den foreslåede medieombudsmand i kraft af afgørelser og påbud efter § 14 sammenholdt med straffebestemmelsen i § 30 vil få beføjelser, der i visse situationer kan udgøre indgreb i ytringsfriheden.

På den anden side kan der forekomme tilfælde, hvor sådanne indgreb kan være en forudsætning for statens opfyldelse af positive forpligtelser til at beskytte menneskerettigheder, navnlig personlig integritet og omdømme som led i retten til respekt for privatliv.

Ved en afvejning af sådanne modstående rettigheder vil staten som udgangspunkt have en bred skønsmargin i henhold til EMRK.

Den Danske Helsinki-Komité for Menneskerettigheder finder, at en redegørelse om ministeriets overvejelser herom vil være i god overensstemmelse med Justitsministeriets vejledning om god lovkvalitet.

Derudover har Komitéen ikke bemærkninger til lovforslaget.

Venlig hilsen

Asbjørn Storgaard

Forperson

Dansk Industri

29. september 2026
LKEL
DI Digital

Kulturministeriet

Sendt til kum@kum.dk med jubr@kum.dk og vrn@kum.dk i kopi.

Høringssvar vedrørende etablering af en medieombudsmand

Dansk Industri (DI) takker for muligheden for at afgive bemærkninger til forslaget om etablering af en medieombudsmand.

Indledende bemærkninger

DI støtter et stærkt, frit og mangfoldigt medielandskab som en grundlæggende forudsætning for demokratiet. Medier skal have vide rammer til at undersøge, afdække og formidle forhold af væsentlig samfundsmæssig betydning, også når det indebærer kritisk omtale af virksomheder, myndigheder, organisationer eller enkeltpersoner. Samtidig skal borgere og virksomheder have adgang til en enkel, hurtig og retssikker proces, når de oplever væsentlige fejl, urimelig omtale eller manglende adgang til genmæle.

Digitaliseringen har skabt nye aktører med betydelig indflydelse på den offentlige debat men uden at være underlagt Pressenævnet og de ansvarsmekanismer, som gælder for redaktionelle medier.

Derfor mener DI, at det er relevant at modernisere medieansvarssystemet, så det afspejler nye aktørers stigende betydning for den offentlige debat – og giver virksomheder og borgere mulighed for genoprejsning.

En ordning skal være et supplement – ikke en erstatning

Influencere, bloggere, podcastere, meningsdannere og andre indholdsskabere på digitale platforme kan i dag have en rækkevidde og gennemslagskraft, som i mange tilfælde matcher eller overstiger traditionelle mediers.

DI finder det rimeligt at disse aktører kræves større ansvarlighedfor at højne den offentlige samtale samt sikre bedre beskyttelse af borgere og virksomheder mod væsentlige fejl, misinformation og stærkt manipulerende oplysninger - og skabe mere gennemsigtige klagemuligheder.

Det bør samtidig sikres, at en eventuel medieombudsmand ikke udvikler sig til en parallel eller overordnet mediekontrol – eller bliver et ekstra lag i forhold til eksisterende institutioner. En ny ordning bør være et supplement til Pressenævnet og domstolene – som en enkel, transparant

ordning, der tager højde for, at digitale indholdsskabere er enkeltpersoner eller mindre virksomheder uden adgang til juridiske ressourcer på niveau med etablerede mediehuse.

DI finder det afgørende, at ombudsmanden er uafhængig. Udpegning af ombudsmanden bør ske gennem en armslængdebaseret model via et uafhængigt udpegningsorgan, så der ikke opstår tvivl om institutionens legitimitet eller politiske neutralitet.

Krav om klare og objektive afgrænsninger

DI deler bekymringen om, at lovforslaget på visse punkter efterlader betydelig usikkerhed omkring, hvilke aktører der omfattes. Det bør fremgå af loven selv og ikke alene af administrative bekendtgørelser:

- hvilke aktører der er omfattet,
- hvilke kriterier der anvendes,
- hvilke rettigheder og pligter der følger heraf.

DI opfordrer til, at lovforslaget bør tydeliggøre, at betegnelsen "alternative medieaktører" ikke utilsigtet omfatter videns- og kulturinstitutioner samt foreninger med almennyttigt formål. Disse institutioners opgave er at formidle viden, forskning og kultur - ikke at drive journalistisk virksomhed.

En model, hvor centrale afgrænsninger overlades til senere ministeriel fastsættelse, kan skabe usikkerhed for både virksomheder og indholdsskabere. Hvis reguleringen skal omfatte større alternative medier, bør kriterierne være objektive, forudsigelige og teknologineutrale.

DI støtter indførelsen af både kvantitative og kvalitative bagatelgrænser – men mener at fastsættelsen af den nedre grænse på 15.000 følgere eller abonnenter er sat alt for lavt, især taget i betragtning, at ordningen indeholder en undtagelsesmulighed, hvor Ombudsmanden kan vælge at behandle sager vedr. en profil med *under* 15.000 følgere, hvis indholdet vurderes at have en særlig samfundsmæssig eller principiel betydning. DI foreslår at sætte en grænse, der fokuserer på digitale indholdsproducenter med en betydelig rækkevidde, svarende til mindst 100.000 følgere eller abonnenter.

Redaktionel frihed og proportionalitet

DI støtter, at borgere og virksomheder har adgang til genmæle og korrektion af væsentlige fejl. Samtidig bør regler om genmæler og berigtigelser udformes på en måde, som respekterer redaktionel frihed og mediernes uafhængighed. Det bør derfor overvejes nøje, hvordan eventuelle krav om offentliggørelse, placering og udformning af genmæler afbalanceres over for hensynet til redaktionel selvbestemmelse.

DI finder det vigtigt, at eventuelle sanktionsmuligheder er proportionale. Mange digitale indholdsskabere er enkeltpersoner eller mindre virksomheder uden adgang til juridiske ressourcer på niveau med etablerede mediehuse. Derfor bør der være særligt fokus på

- tydelige vejledningsforpligtelser,
- gennemsigtige procedurer,
- adgang til klage og prøvelse,
- proportionalitet mellem forseelse og sanktion.

Ordningen må ikke skabe en situation, hvor usikkerhed om reglerne afholder legitime aktører fra at deltage i den offentlige debat.

Finansiering

DI anbefaler, at en eventuel medieombudsmandsinstitution organiseres efter principper, der kendes fra eksempelvis Forbrugerklagenævnet og andre uafhængige klage- og tvistløsningsorganer. Institutionen bør finansieres gennem en kombination af offentlig basisfinansiering og delvis brugerbetaling i de sager, der behandles. En sådan model kan bidrage til en effektiv og ansvarlig sagsbehandling, samtidig med at den styrker institutionens uafhængighed af skiftende politiske prioriteter og bevillinger. Brugerbetalingen bør være rimelig og afbalanceret, så den ikke afholder borgere eller virksomheder fra at få deres sag prøvet, men samtidig understøtter, at ordningen anvendes til reelle tvister af væsentlig betydning.

En sådan model kan efter DI's opfattelse både understøtte en effektiv sagsbehandling og bidrage til institutionens uafhængighed af det politiske system.

Forholdet til EU-reguleringen

DI finder det væsentligt, at forslaget vurderes grundigt i forhold til eksisterende EU-lovgivning. EU har i de senere år vedtaget omfattende regulering af digitale tjenester og medier, herunder:

- European Media Freedom Act (EMFA)
- Digital Services Act (DSA)

Disse regelsæt har til formål at skabe harmoniserede rammer på tværs af medlemsstaterne og begrænse regulatorisk fragmentering. Den danske medieombudsmand opfylder de forpligtelser, der er defineret i EU-forordningen EMFA, der fastslår i artikel 5 og 7, at medlemsstaterne skal sikre, at medier og offentlige publicistiske instanser overvåges af uafhængige nationale myndigheder eller organer, som er fuldstændig frie fra politisk og statslig indflydelse. Såvel medieombudsmands-institutionen som Pressenævnet skal kunne spille sammen med den nye EU-instans, European Board for Media Services.

Det bør derfor afklares nærmere:

- hvordan ordningen forholder sig til EMFA's krav om medieuafhængighed og harmonisering,
- hvordan en dansk medieombudsmand skal sameksistere med DSA's håndhævelses- og klagesystemer,
- samt hvordan oprindelseslandsprincippet skal respekteres i forhold til aktører etableret i andre medlemsstater.

DI finder det vigtigt at undgå situationer, hvor virksomheder og digitale medier mødes af overlappende eller modstridende krav på nationalt og europæisk niveau.

Samlet vurdering

DI støtter ambitionen om at modernisere medieansvarssystemet og skabe bedre muligheder for borgere og virksomheder for at få behandlet sager om væsentlige fejl og urimelig omtale i den digitale offentlighed.

En eventuel medieombudsmand bør imidlertid:

- være fuldt uafhængig af politisk styring,
- fungere som supplement og ikke en erstatning til Pressenævnet og domstolene,
- respektere pressefriheden og redaktionel uafhængighed,
- være forenelig med EMFA og øvrig EU-regulering,
- bygge på klare og objektive kriterier og prioritere enkle, gennemsigtige procedurer,
- sikre høj retssikkerhed og proportionalitet mellem forseelse og sanktion,
- indføre en delvis brugerbetaling for at styrke den politiske uafhængighed af institutionen
- samt undgå unødige administrative byrder for virksomheder og digitale indholdsskabere.

Med disse forudsætninger kan en modernisering bidrage til både stærkere retssikkerhed og fortsat tillid til den demokratiske samtale i en digital tidsalder.

Dansk Industri stiller sig naturligvis til rådighed for videre drøftelse.

Med Venlig Hilsen

Laila Kelp

Chefkonsulent, DI Digital

/Digitalt Ansvar

Til: Kulturministeriet
Nybrogade 2
1203 København K

Høringssvar vedr. udkast til forslag til lov om medieombudsmanden

Digitalt Ansvar har med stor interesse læst udkastet til forslag til lov om medieombudsmanden og har følgende bemærkninger:

Overordnede bemærkninger
Vi støtter etableringen af en uafhængig medieombudsmand. I dag findes der ikke et organ, der kan tage stilling til indhold fra influenter, bloggere, podcastere og andre alternative medieaktører, selv om deres indhold når bredt ud, også til børn og unge.

Vi deler aftalepartiernes opfattelse af, at borgere, som "kommer i klemme og bliver hængt ud i den hurtige nyhedsstrøm", skal have en bedre mulighed for genoprejsning. Tid er en afgørende faktor, og ofre for digitale krænkelser har sjældent ressourcerne til at føre en sag på egen hånd.

Vi takker for, at Digitalt Ansvar (sammen med Medierådet for Børn og Unge) får til opgave at udpege en repræsentant for offentligheden i udpegningsorganet, jf. § 2, stk. 2, nr. 9.

Sundhedsskadeligt indhold
Bemærkningernes eksempler handler om nyhedsformidling, rygter og private forhold. Der er derfor en risiko for, at sundhedsskadeligt indhold ikke bliver prioriteret.

Vi anbefaler derfor, at det præciseres i bemærkningerne til § 11:

- at sundhedsrelaterede påstande om fx virkning, sikkerhed og lovlighed af stoffer og lægemidler er "formidling af faktuel karakter",
- at sådant indhold som udgangspunkt er af "alvorlig karakter", når det er rettet mod eller i vid udstrækning tilgås af børn og unge,
- at medieombudsmanden i de nærmere regler om god offentliggørelsesskik, jf. § 9, stk. 2, fastsætter krav om omhu ved sundhedsrelaterede påstande og om oplysning om egne økonomiske interesser.

Undtagelsen for Forbrugerombudsmandens kompetence
Det fremgår af bemærkningerne til § 11, at "indhold, som falder under Forbrugerombudsmandens kompetence, ikke [vil] være omfattet" . Undtagelsen står ikke i selve lovteksten og er ikke nærmere afgrænset.

Det er problematisk, fordi sundhedsskadelig misinformation ofte er vævet sammen med kommercielle interesser. Vi er enige med Anti Doping Danmark der peger på, at påstande om, at præstationsfremmende stoffer mv. er sikre og lovlige, udgør et stort problem og anbefaler, at medieombudsmandens kompetence omfatter sundhedsrelateret misinformation om ulovlige præstationsfremmende stoffer og ikke-godkendte lægemidler.

Vi anbefaler, at det præciseres i bemærkningerne til § 11, at undtagelsen for indhold under Forbrugerombudsmandens kompetence ikke gælder, når en alternativ medieaktør fortsætter med at udbrede sundhedsrelaterede påstande, der er egnede til at skade børn og unges helbred, efter at Forbrugerombudsmanden, Lægemiddelstyrelsen, anklagemyndigheden eller domstolene har grebet ind over for tilsvarende indhold.

Det bør desuden indgå som en skærpende omstændighed ved vurderingen af, om indholdet er af alvorlig karakter efter § 11, stk. 2, at afsenderen tidligere har modtaget påbud, bødeforelæg eller dom for tilsvarende forhold.

Deling af private billeder og udhængning af privatpersoner

I vores arbejde ser vi, hvordan private billeder, screenshots og personoplysninger deles for at hænge enkeltpersoner ud. Konsekvenserne for ofrene, som ofte er børn og unge, kan være alvorlige og langvarige.

Det er positivt, at bemærkningerne fastslår, at deling af et billede vedrørende en andens private forhold kan være omfattet, "hvis delingen sker som led i nyhedsformidling eller anden formidling af kendsgerninger" (s. 72). Det er ligeledes positivt, at medieombudsmanden kan overtage tiltalen i sager efter straffelovens afsnit, som også omfatter uberettiget videregivelse efter § 264 d, jf. lovforslagets § 15.

Det er dog uklart, om de profiler som hænger privatpersoner ud er omfattet, når de deler intime billeder, rygter eller screenshots af privatpersoner uden det er nyhedsrelateret.

Vi anbefaler derfor, at det præciseres i bemærkningerne til § 11, at udbredelse til offentligheden af billeder og oplysninger om en andens private forhold som udgangspunkt er omfattet, og at sådanne sager er af alvorlig karakter efter § 11, stk. 2.

Tid og fjernelse af indhold

Tid er en afgørende faktor i sager om digitale krænkelser. Hvis der ikke sættes hurtigt ind, spredes indholdet og skaden bliver større.

Medieombudsmanden kan efter § 14 træffe afgørelse og påbyde, at afgørelsen eller et genmæle offentliggøres. Medieombudsmanden kan derimod ikke påbyde, at krænkende eller sundhedsskadeligt indhold fjernes. For ofre for digitale krænkelser er det netop fjernelsen, der har størst betydning.

Vi anbefaler derfor:

- at det overvejes at give medieombudsmanden kompetence til at påbyde en alternativ medieaktør at fjerne indhold, som er fundet i strid med god offentliggørelsesskik, i hvert fald i sager om private billeder og om sundhedsskadeligt indhold målrettet børn og unge,
- at det fremgår af bemærkningerne, at medieombudsmanden kan søge status som pålidelig indberetter efter artikel 22 i forordningen om digitale tjenester (DSA). Det vil give medieombudsmanden mulighed for at anmelde ulovligt indhold og profiler til platformene direkte. Medieombudsmanden bør i den forbindelse samarbejde med det dansk DSA-tilsyn, som har kompetence overfor danske digitale tjenester.
- at der fastsættes en målsætning for sagsbehandlingstiden, fx i forretningsordenen efter § 10, og at sagsbehandlingstiderne indgår i den årlige beretning efter § 12, stk. 2.

Offentlig påtale og henvendelser

Vi finder det positivt at medieombudsmanden kan bestemme, at almene hensyn kræver offentlig påtale i sager om freds- og ærekrænkelser begået af alternative medieaktører og at anklagemyndigheden er bundet af denne vurdering, jf. § 15, stk. 2 (s. 30).

Vi har tidligere påpeget, at ansvaret for strafforfølgelse ikke bør hvile på den enkelte, særligt når det er et barn eller en ung.

Efter § 18, stk. 2, skal henvendelser være navngivne. Mange børn og unge vil ikke selv henvende sig til en myndighed. Vi anbefaler derfor, at det præciseres i bemærkningerne, at henvendelser også kan indgives af forældre, pårørende og organisationer på vegne af eller til støtte for barnet, samt af andre, der har set indholdet. At alle kan gøre opmærksom på krænkende indhold, er med til at skabe et fælles ansvar på nettet og det er i overensstemmelse med de rettigheder vi har i EU-retten (DSA'en)

Rækkevidde
Vi støtter, at medieombudsmanden efter § 11, stk. 2, også kan behandle sager om mindre aktører, når indholdet er af alvorlig eller principiel karakter og er nået bredt ud. På platforme som fx TikTok afhænger rækkevidden i høj grad af algoritmen og ikke kun af antallet af følgere. Vi anbefaler derfor, at det præciseres, at antallet af visninger af det konkrete indhold kan indgå i vurderingen af, om indholdet "er nået bredt ud"

Venligst

Ask Hesby Holm
Direktør
ahh@digitaltansvar.dk** | **4216 4263

/Digitalt Ansvar

kontakt @digitaltansvar.dk - +45 42 63 62 94

DMJX

Kulturministeriet
Nybrogade 2
1203 København K

Høringssvar vedr. forslag til lov om medieombudsmanden

28.09.2026

Thomas Pallesen
Roger Buch
+45 20 41 87 13
+ 45 41 18 68 87
tpa@dmjx.dk
rb@dmjx.dk

Danmarks Medie- og Journalisthøjskole

Helsingforsgade 6A-D
8200 Aarhus N

CVR: 31111048

+45 89 440 440
dmjx.dk

Til Kulturministeriet

Danmarks Medie- og Journalisthøjskole takker for muligheden for at give høringssvar vedr. forslag til lov om medieombudsmanden.

DMJX noterer sig med tilfredshed, at det fortsat er medieansvarsloven og Pressenævnet, der regulerer forholdene for de journalistiske medier, som er tilmeldt Pressenævnet. At medieombudsmanden får mulighed for at anmelde sager til Pressenævnet ændrer ikke dette forhold, men supplerer efter vores opfattelse blot den nuværende mulighed for, at Pressenævnet kan rejse sager af egen drift.

Vedr. § 11:
Selvom det i såvel de almindelige bemærkninger som i bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser er forsøgt at afgrænse, hvad der forstås ved ”alternative medieaktører”, fremstår dette endnu ikke helt klart.
Af bemærkninger til § 11 (lovforslagets s.71) fremgår således:
”Begrebet vil desuden ikke være afgrænset til aktører, der udbreder digitalt indhold til offentligheden. I det omfang afsenderen af en fysisk udgivelse, ikke er omfattet af medieansvarsloven og lever op til kriteriet om rækkevidde, vil afsenderen udgøre en større alternativ medieaktør. Det gælder dog ikke, hvis den fysiske udgivelse er en bog.”
Da begrebet ”en bog” ikke er defineret, fremstår denne bestemmelse uklar. Af medieansvarslovens § 1, nr. 1 fremgår, at sådanne trykte udgivelser som det klare udgangspunkt vil være omfattet af medieansvarsloven, hvis de er periodiske (hvorved bøger ikke bliver omfattet). Det forekommer uklart, hvilke ikke-periodiske fysiske udgivelser, der vil være omfattet af medieombudsmandens kompetence, når det ikke er bøger.

Vedr. §12:
Udtrykket ” den danske medievirkelighed” er uklart og langt bredere end medieombudsmandens formålsområde. En mere distinkt formulering vil eksempelvis være: ”almindelig redelighed og god udgivelsesskik”. Udtrykket ”den offentlige debat” er ligeledes uklart.

Inspiration til en mere klar lovparagraf kan findes i § 2 i Bekendtgørelse om regler for Forbrugerombudsmandens virksomhed BEK nr. 1249 af 25/11/2014.

Også med inspiration fra forbrugerombudsmanden vil det være en styrkelse af effekten af Medieombudsmandens arbejde, hvis Medieombudsmanden arbejder med ”dialog og samarbejde” og ikke blot deltagelse i offentlig debat. Her kan inspiration hentes på Forbrugerombudsmandens hjemmeside, afsnittet ”Dialog, samarbejde og information.

En samlet revideret, stærkere og mere præcis §12 kunne formuleres således:

”§12. Medieombudsmanden skal orientere offentligheden om sager, som er behandlet af Medieombudsmanden, pressenævnet, anklagemyndigheden eller domstolene, og som er af almen interesse eller af betydning for forståelsen af almindelig redelighed og god udgivelsesskik. Derudover bidrager Medieombudsmanden med udbredelse af kendskabet til reglerne og deres praksis gennem bidrag til den offentlige debat, foredrag, kurser og lignende netværksaktiviteter i forhold til både massemedier og alternative medieaktører.”

Vedr. § 13:
Det fremgår af bemærkningerne, at
”Det foreslås endvidere, at Pressenævnet i sager, der indbringes af medieombudsmanden, skal indhente en udtalelse fra den forurettede, og at den forurettedes navn kun nævnes, hvis tilladelse hertil foreligger. Pressenævnet vil dog ikke kunne afvise sagen eller undlade at behandle den, hvis den forurettede udtaler sig imod sagens behandling i nævnet.”
Da det kan have store menneskelige omkostninger for en borger at få sin sag behandlet af Pressenævnet, bør dette efter vores opfattelse ikke ske uden borgerens samtykke. Selvom borgerens navn ikke offentliggøres, vil det ofte være muligt også for en bredere kreds at genkende borgerens identitet. Der er ikke i lovforslaget argumenteret for, hvorfor borgeren skal tåle denne potentielle ekstra krænkelse.

Vedr. § 35 / medieansvarsloven § 8, stk. 1, 4. pkt:
Vi kan klart anbefale denne ændring, som vil lette såvel mediernes som Pressenævnets arbejde med registrering og er helt i overensstemmelse med ånden i medieansvarsloven fra 1992. Som det fremgår af den forudgående betænkning, blev anmeldelsespligten for internetmedier primært indført af praktiske hensyn.

Vedr. § 36 / mediedatabaselovens § 6:
Vi kan generelt anbefale den foreslåede forenkling af reglerne, men formuleringerne i betænkningen kan give anledning til misforståelser:
Det foreslås derfor, at kravet om anmeldelse til Pressenævnet og Datatilsynet af offentligt tilgængelige informationsdatabaser afskaffes. Dette vil medføre, at offentligt tilgængelige informationsdatabaser, der er massemedier, eller som drives til tilknytning til en eller flere virksomheder, der udgiver massemedier, som udgangspunkt vil være omfattet af lov om massemediers informationsdatabaser uden krav om anmeldelse til Pressenævnet og Datatilsynet.

For overhovedet at være omfattet af lov om massemediernes informationsdatabaser, skal et massemedie, være omfattet af medieansvarsloven, jf. mediedatabaselovens § 2. For internetbaserede massemedier (§ 1, nr. 3-medier) og dermed massemedier, der samtidig er offentligt tilgængeligt mediedatabaser, kræver dette i de fleste tilfælde, at massemediet selv har tilmeldt sig til Pressenævnet, jf. medieansvarslovens § 8, stk. 1. Den praktiske betydning af lovforslaget er altså, at et internetmedie (der som udgangspunkt også er en offentligt tilgængelig informationsdatabase) fremover kun skal tilmelde sig det medieretslige ansvarssystem én gang, nemlig ved tilmeldelse til Pressenævnet efter medieansvarslovens § 8, stk. 1. At dømme efter betænkningens s. 45 om den politiske aftale synes det også at være dette, de politiske parter har ønsket, men det fremgår ikke klart af lovforslaget. Dette ses af, at der ikke tages stilling til, hvad der fremover skal være praksis i forhold til databeskyttelse for de massemedier, der *ikke* har tilmeldt sig Pressenævnet. Andre steder i lovforslaget fremgår det, at de vil være underlagt medieombudsmandens kompetence, når det angår andre forhold. Det er således vanskeligt at forestille sig, at de skulle være underlagt Pressenævnets kompetence, når det gælder databeskyttelse, og de må derfor fortsat være underlagt Datatilsynet, selvom indholdet er journalistisk og dermed evt. undtaget de fleste af GDPR og databeskyttelseslovens bestemmelser. Hvis dette efter lovgivers opfattelse medfører urimelige forhold overfor forurettede, bør det overvejes, om der bør gives medieombudsmanden kompetence til også at træffe afgørelse om

databeskyttelsesspørgsmål på linje med Pressenævnet. Alternativ bør det i lovforslagets bemærkninger fastslås, at samtlige alternative medieaktører er underlagt Datatilsynet, uanset om deres indhold er journalistisk eller ej.

Generelt vil vi opfordre til, at medieombudsmandens arbejdsområde også i fremtiden fastholdes på de alternative medieaktørers virksomhed, og at medieombudsmandens virke indenfor de traditionelle og journalistiske mediers område så vidt muligt begrænses til muligheden for at anmelde sager til Pressenævnet samt initiere en mere generel debat om mediernes virksomhed. Det bør sikres, at medieombudsmandens virksomhed dels ikke kommer til at overlappe med Pressenævnets og dels ikke får en "chilling effect" på de journalistiske mediers virksomhed, som kan komme i konflikt med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 10. Den nuværende regulering af de journalistiske medier giver efter vores opfattelse en passende balance mellem hensynet til ytrings- og informationsfrihed og andre hensyn, herunder hensynet til privatlivets fred og lov og orden. Denne balance bør derfor ikke forstyrres.

Med venlig hilsen

Thomas Pallesen
Lektor i medieret

tpa@dmjx.dk
+45 20 41 87 13

Roger Buch
Lektor i samfundsvidenskab
Tidligere medlem af Medieansvarsudvalget

rb@dmjx.dk
+ 45 41 18 68 87

Kulturministeriet
Nybrogade 2
DNK-1203 København K

Sendt via mail til kum@kum.dk, jubr@kum.dk og vrn@kum.dk

30. september 2026

Dok. nr.: 26/05272-15

Sagsbehandler:
Mette Lilje
Mail.:
MELI@domstolsstyrelsen.dk

Domstolsstyrelsens høringssvar

Kulturministeriet har ved mail af 2. september 2026 anmodet Domstolsstyrelsen om eventuelle bemærkninger til udkast til forslag til lov om medieombudsmanden.

Udkastet giver ikke Domstolsstyrelsen anledning til bemærkninger.

Med venlig hilsen

Mette Lilje

Kulturministeriet

Sendt per mail til kum@kum.dk
cc. jubr@kum.dk og vrn@kum.dk

DR | ØKONOMI OG RESSOURCER
Emil Holms Kanal 20
0999 København C

T. +45 3520 3520

DR Jura

26/01610

29. september 2026

Høring over udkast til forslag til lov om medieombudsmanden

DR takker Kulturministeriet for muligheden for at afgive bemærkninger til udkastet til lovforslag.

1. Baggrund

DR afgav i foråret 2026 et høringssvar til det udkast til lovforslag, som dengang blev sendt i offentlig høring, men som ikke blev fremsat, før der blev udskrevet valg til Folketinget. I nærværende høringssvar vil DR for god ordens skyld gentage de bemærkninger fra DR's høringssvar til det forrige udkast, som DR fortsat finder relevante, ligesom DR har nogle få nye bemærkninger til enkelte af de dele af lovforslaget eller lovbemærkningerne, der ændret siden sidste udkast.

DR ser positivt på lovforslagets formål om at styrke borgernes retssikkerhed og adressere det demokratiske problem, der opstår, når alternative medieaktører med betydelig gennemslagskraft distribuerer nyhedslignende indhold uden at være underlagt et særligt ansvar på samme måde som de traditionelle massemedier, der er underlagt medieansvarsloven.

DR forholder sig i dette høringssvar ikke nærmere til de foreslåede kompetencer over for alternative medieaktører eller reguleringen af disse i øvrigt. Bemærkningerne koncentrerer sig om de dele af lovforslaget, der forventes at få særlig praktisk betydning for de traditionelle massemedier.

DR bakker overordnet op om, at Medieombudsmanden tillægges kompetencer, der kan bidrage til at bevare og styrke det eksisterende system med Pressenævnet, herunder muligheden for at indbringe visse sager for Pressenævnet og varetagelsen af en oplysende og debatfaciliterende rolle. DR finder det samtidigt positivt, at Medieombudsmanden ikke tillægges kompetence til at anmode om tiltalerejsning i sager om freds- og ærekrænkelser, der er fremsat eller udbredt gennem indholdet af et massemedie, eller føre sagen, hvis der rejses tiltale.

2. Sammenfatning af DR's væsentligste bemærkninger

DR's væsentligste bemærkninger kan sammenfattes således:

- *Begrebet "almindelig redelighed"* bør afgrænses tydeligt i forhold til traditionelle massemedier. Lovforslaget og lovbemærkningerne kan efter DR's opfattelse give indtryk af, at der etableres en ny og parallel ansvarsnorm ved siden af god presseskik. Konsekvensen er et potentielt parallelt og uklart normsystem, hvilket i sig selv kan have en "chilling effect" på massemedierne i redaktionelle valg. Det bør

præciseres, at traditionelle massemedier fortsat alene bedømmes efter det eksisterende ansvarssystem, herunder reglerne om god presseskik.

- DR anerkender ønsket om *Medieombudsmandens debatfaciliterende rolle*, også i forhold til de traditionelle massemedier, men opgaven i § 12 bør beskrives tydeligere. Rollen bør ikke i praksis udvikle sig til en normerende funktion, hvor medierne oplever et pres for at indrette deres redaktionelle linje efter Medieombudsmandens vurderinger ud over de krav, der følger af god presseskik.
- Betingelserne for Medieombudsmandens *indbringelse af sager for Pressenævnet* efter § 13 bør præciseres. Det bør fremgå af lovteksten, at der skal være tale om sager af væsentlig eller principiel betydning, og lovbemærkningerne bør beskrive nærmere, hvilke sagstyper dette omfatter.
- *Indbringelse af sager mod den forurettedes* ønske giver anledning til væsentlige betænkeligheder. DR opfordrer til, at denne del af ordningen genovervejes.
- *EU's mediefrihedsforordning* bør omtales udtrykkeligt i lovforslagets almindelige bemærkninger om forholdet til EU-retten, navnlig forordningens artikel 4.

3. DR's bemærkninger til lovforslagets enkelte bemærkninger

DR har derudover enkelte bemærkninger til de øvrige foreslåede regler, som gennemgås nedenfor.

3.1. Medieombudsmandens formål – § 1

Bemærkningerne til § 1 bidrager til bekymring for, om der med lovforslaget foreslås indført en ny norm om "almindelig redelighed", som skal gælde for også traditionelle massemedier, uden at dette begreb uddybes nærmere, eller hvilken betydning det forudsættes at få for de traditionelle massemediers arbejdsvilkår og redaktionelle råderum. Bl.a. fremgår følgende af bemærkningerne: *"For så vidt angår de traditionelle massemedier vil medieombudsmanden kunne fremme almindelig redelighed ved at bidrage til den offentlige debat, jf. den foreslåede § 12, indbringe sager om god presseskik for Pressenævnet og massemedierne, jf. den foreslåede § 13, og ved at henstille, at der meddeles fri proces i sager, der er omfattet af medieombudsmandens virksomhed, jf. den foreslåede § 17."*

Der henvises i øvrigt til DR's bemærkninger nedenfor til forslaget til §§ 12 og 13, hvor DR kommer nærmere ind på potentiel indførelse af en ny parallel ansvarsnorm.

3.2. Medieombudsmandens bidrag til den offentlige debat – § 12

DR anerkender ønsket om, at Medieombudsmanden får en oplysende og debatfaciliterende rolle, også i forhold til de traditionelle massemedier. DR skal dog understrege vigtigheden af, at Medieombudsmanden i forbindelse med udførelsen af opgaven i praksis har fokus på ikke at indføre en ny og mere restriktiv ansvarsnorm, som de traditionelle massemedier forventes at leve op til, jf. også DR's bemærkninger til §§ 1 og 13 om begrebet "almindelig redelighed".

I praksis vil der således kunne være en hårfin grænse mellem Medieombudsmandens debatfaciliterende rolle og udtalelser, der – når de fremsættes af en offentlig medieombudsmand – risikerer at indebære et pres på medierne for at tilpasse deres redaktionelle linje til den tilgang, som Medieombudsmanden anlægger ved varetagelsen af opgaven efter § 12. Dette gælder navnlig, hvis denne tilgang opfattes som mere restriktiv end de krav, der følger af god presseskik, og ikke mindst fordi Medieombudsmanden samtidig har mulighed for at indbringe sager for Pressenævnet.

3.3. Indbringe sager for Pressenævnet – § 13

DR anerkender ønsket om, at Medieombudsmanden skal kunne indbringe sager for Pressenævnet, der har væsentlig eller principiel betydning. Forslaget til § 13 og bemærkningerne hertil giver dog anledning til en række bemærkninger:

3.3.1. Kriterierne for, hvilke sager Medieombudsmanden forventes at indbringe, og indførelsen af en ny ansvarsnorm om "almindelig redelighed"

Ifølge lovteksten skal Medieombudsmanden kunne *"indbringe sager om, hvorvidt en offentliggørelse i et massemedie er i strid med god presseskik, jf. medieansvarslovens § 34, stk. 1"*.

Det fremgår af de specielle bemærkninger, side 74, at *"[d]et forudsættes, at medieombudsmanden vil indbringe sager for Pressenævnet, der har væsentlig eller principiel betydning for almindelig redelighed"* [DR's understregning] – dvs. tilsyneladende ikke væsentlig eller principiel betydning for god presseskik.

Samme sted fremgår det, at *"Pressenævnet som hidtil alene vil skulle træffe afgørelse om i sager om, hvorvidt der er sket en offentliggørelse, der er i strid med god presseskik, og hvorvidt et massemedie er forpligtet til at offentliggøre et genmæle. Pressenævnet vil ikke kunne tage stilling til om f.eks. en offentliggørelse er i strid med almindelig redelighed"*.

Endelig fremgår følgende under de almindelige bemærkninger afsnit 3.3.3.1 (om Kulturministeriets overvejelser og den foreslåede ordning om indbringelse af sager for Pressenævnet): *"Det bemærkes, at medieombudsmanden ikke vil kunne træffe afgørelse om, hvorvidt en offentliggørelse er i strid med retningslinjerne om god presseskik. Medieombudsmanden vil dog på baggrund af Pressenævnets afgørelser kunne tilkendegive sin mening om, hvorvidt retningslinjerne for god presseskik afspejler almindelig redelighed."*

DR er enig i, at kompetencen til at indbringe sager bør afgrænses til sager af væsentlig eller principiel betydning, men finder tilføjelsen "for almindelig redelighed" for uhensigtsmæssig. Bemærkningerne giver således indtryk af, at Medieombudsmanden forventes at underlægge de traditionelle massemedier en ny ansvarsnorm om "almindelig redelighed", og at denne nye ansvarsnorm vil være rettesnor for, om Medieombudsmanden indbringer et medie for Pressenævnet. Derudover bidrager tilføjelsen "for almindelig redelighed" til uklarhed om, hvilke sager, som Medieombudsmanden forventes at indbringe for Pressenævnet.

DR udtrykker bekymring for, at lovbemærkningerne således lægger op til, at Medieombudsmanden på baggrund af konkrete afgørelser fra Pressenævnet – hvor Pressenævnet finder, at massemediet har levet op til god presseskik – alligevel vil kunne udtrykke sin utilfredshed med udfaldet, hvilket umiddelbart kan opfattes som en kritik af mediet for ikke at leve op til en parallel ansvarsnorm om "almindelig redelighed".

"Almindelig redelighed" som begreb er i øvrigt ikke uddybet eller beskrevet i bemærkningerne.

Ovenstående risikerer efter DR's opfattelse at rokke ved den politiske aftales forudsætning om, at Medieombudsmandens kompetencer i relation til de traditionelle massemedier bør anerkende, bevare og styrke det eksisterende ansvarssystem for massemedier omfattet af medieansvarsloven.

På den baggrund opfordrer DR til en justering af lovbemærkningerne, således at der ikke er tvivl om, at der *ikke* indføres en ny ansvarsnorm for massemedierne omfattet af medieansvarsloven, men kun for de "alternative nyhedsaktører".

Med ovenstående væsentlige bemærkning in mente har DR desuden følgende bemærkninger til § 13, stk. 1:

3.3.2. Afgrænsning af sager af "væsentlig eller principiel betydning

Afgrænsningen til sager af væsentlig eller principiel betydning bør fremgå af lovteksten for at undgå "lovgivning i bemærkningerne", og de specielle bemærkninger bør i højere grad uddybe og supplere begrebet for at undgå vilkårlighed med hensyn til, hvilke sager Medieombudsmanden indbringer.

Det er efter DR's opfattelse afgørende, at der i bemærkningerne opstilles rammer for, hvilke typer af sager, som lovgivningsmagten forestiller sig, at Medieombudsmanden skal indbringe, også med det formål at undgå, at der kan rejses tvivl om, hvilke hensyn der ligger bag Medieombudsmandens udvælgelse af sager.

Til sammenligning kan DR henvise til Pressenævnets meddelelse om egen drift-sager af 28. september 2015 punkt 2.3, hvori det anføres, *"at der skal være tale om en sag, der isoleret betragtet har en væsentlig betydning, f.eks. fordi den har givet anledning til betydelig offentlig debat eller har afgørende betydning af en vis styrke for enkeltpersoner eller det involverede medie. En principiel sag må anses for at være en sag, hvor nævnet kan tage stilling til spørgsmål med en generel rækkevidde f.eks. i relation til mediernes fremgangsmåde i andre lignende sager eller til borgernes retsstilling ved omtale i medierne."* I meddelelsen oplistes også en række sagstyper, hvor den primære fællesnævner synes at være, at klage ikke kan forventes indgivet af forurettede selv, herunder hvor der er tale om personer, der midlertidigt eller mere varigt ikke er i stand til at varetage deres interesser, er i en belastet situation og ikke har overskud til at klage o.lign.

DR kan også henvise til Medieansvarsudvalgets anbefalinger, hvor der særligt henvises til sager, *"som ikke kan forventes rejst af den forurettede selv"*. Medieansvarsudvalget nævner til eksempel *"personer, som allerede er genstand for offentlig debat, og hvor en klage til Pressenævnet fra de pågældende i sig selv vil kunne forventes mødt med negativ opmærksomhed"* og *"personer, som ikke selv er i stand til at rejse sådanne sager"*. Lovforslaget går på dette punkt således videre end Medieansvarsudvalgets anbefalinger.

3.3.3. Samtidig indbringelse af sager fra både Medieombudsmanden og forurettede

DR rejste i sidste høringssvar spørgsmålet, hvorvidt Medieombudsmanden kunne indbringe en sag for Pressenævnet samtidig med, at forurettede selv indbragte sagen, hvorefter der ville køre to forskellige klagesager ved Pressenævnet vedrørende samme indhold, hvilket ville medføre en række udfordringer i praksis.

DR noterer med tilfredshed, at der i det nye udkast er taget højde herfor, da det nu fremgår af bemærkningerne til § 35, nr. 4, at Medieombudsmanden vil kunne trække sager tilbage, og at dette f.eks. kan være relevant, hvis Pressenævnet allerede behandler sagen eller behandler en lignende sag på baggrund af en klage eller af egen drift.

3.3.4. Indbringelse af sager på baggrund af henvendelser, hvor der ikke er retlig interesse

DR forstår lovforslaget således, at Medieombudsmanden kan indbringe sager på baggrund af henvendelser, indgivet af personer uden retlig interesse, som Pressenævnet – sammenholdt med den foreslåede ændring af medieansvarslovens § 43, stk. 2, nr. 2 (lovforslagets § 35, nr. 4) – ikke kan afvise.
Til sammenligning kan Pressenævnet i dag afvise klager pga. manglende retlig interesse. DR forstår det således, at Pressenævnet dermed mister muligheden for at afvise klager, som Pressenævnet ellers ville kunne afvise pga. manglende retlig interesse, hvis sagen indbringes via Medieombudsmanden på baggrund af en henvendelse fra en person uden retlig interesse.

DR formoder, at Pressenævnet fortsat vil kunne afvise en klage indgivet til Pressenævnet fra en person uden retlig interesse, uanset om Pressenævnet samtidig behandler en klage indbragt af Medieombudsmanden vedrørende samme indhold.

3.3.5. Indbringelse af sager mod forurettedes ønske

Det fremgår af de specielle bemærkninger til § 13, side 77, *"at det ikke vil være et krav, at medieombudsmanden hører den forurettede forud for indbringelse af en sag for Pressenævnet, eller at den forurettede samtykker til indbringelsen"*.

En sådan praksis giver anledning til betænkeligheder. Først og fremmest synes dette ikke at fremgå af Medieansvarsudvalgets anbefalinger. Efter Pressenævnets egen praksis behandler nævnet heller ikke sager af egen drift, hvis forurettede ikke ønsker det. En udfordring ved indbringelse af sager mod forurettedes vilje er bl.a., at det kan indebære vanskeligheder med hensyn til sagens oplysning, hvis der er behov for yderligere oplysninger om f.eks. faktum i sagen fra den berørte person.

Massemediet vil også kunne blive stillet i en vanskelig situation, hvis mediet for at oplyse sagen fyldestgørende eventuelt måtte ønske at henvise til korrespondance med den forurettede, fx om medvirken, efterprøvelse og forelæggelse, der kan indeholde følsomme oplysninger, som den forurettede ikke ønsker frem i en pressenævnssag, men som kan have betydning for bedømmelsen af, om mediet har levet op til god presseskik.

En sådan praksis synes særlig betænkelig, hvis Pressenævnet ikke kan afvise at tage de sager op, som Medieansvarsombudsmanden indbringer.

På den baggrund opfordrer DR til, at lovbemærkningerne genovervejes på dette punkt.

3.3.6. Indbringelse af sager vedrørende DR, TV 2/DANMARK A/S og de regionale TV 2-virksomheder

DR noterer med tilfredshed, at lovforslaget er ændret, således at sager om DR's, TV 2/DANMARK A/S' og de regionale TV 2-virksomheders offentliggørelser, som Medieombudsmanden ønsker at indbringe, først skal indbringes for det pågældende medie, før en eventuel afgørelse kan indbringes for Pressenævnet. Ændringen bringer Medieombudsmandens adgang til at indbringe sager på dette område i bedre overensstemmelse med den eksisterende klageordning efter medieansvarslovens § 34, stk. 3, hvor klager over disse medier først behandles af mediet selv. DR finder dette hensigtsmæssigt, da det fastholder mediernes ansvar og pligt til at behandle klager over egne offentliggørelser, sikrer en ensartet og effektiv klagesagsbehandling og understøtter en hensigtsmæssig anvendelse af Pressenævnets ressourcer.

3.4 Oplysning om forurettedes navn i sager efter § 14, stk. 1, underlægges en særlig tavshedspligtsbestemmelse, hvis navnet ikke nævnes i afgørelsen – § 21

DR noterer med tilfredshed, at det tidligere udkast til bestemmelsen er ændret, således at fortroligheden ikke længere omfatter alle oplysninger, der kan identificere forurettede (fx stilling), men alene omfatter forurettedes navn og kun i de tilfælde, hvor navnet ikke nævnes i afgørelsen.

DR finder, at den ændrede bestemmelse i højere grad afspejler en passende balance mellem på den ene side hensynet til at beskytte forurettede mod uønsket offentlig opmærksomhed og på den anden side hensynet til offentlighed og mulighed for journalistisk dækning af sager af samfundsmæssig interesse.

Som nævnt i DR's tidligere høringssvar ville det tidligere udkast til bestemmelse bl.a. forhindre aktindsigt i oplysninger om forurettede, fx dennes stilling, uanset om vedkommendes identitet i øvrigt måtte være offentligheden bekendt – fx fordi vedkommende selv har omtalt sagen, eller det forhold, der har givet anledning til klagen/sagen, måtte være behandlet i medierne i anden sammenhæng – og uanset om der måtte være tale om en offentlig kendt person el.lign. Dertil kommer, at sager efter § 14, stk. 2, netop vedrører allerede offentliggjort indhold. Traditionelle massemedier, der kan have interesse i at dække sager om alternative nyhedsaktørers distribution af ulovligt indhold, som har samfundsmæssig interesse, kan derudover have legitimt behov for at efterprøve forurettedes identitet, og vil altid være underlagt god presseskik mv. i forbindelse med eventuel formidling af sagen.

DR kan således bakke op om det nye forslag til § 21.

3.5. Afskaffelse af afgift – § 38

DR finder det positivt, at man med lovforslaget afskaffer den afgift, massemedier i dag betaler for at få udleveret bl.a. domme og kendelser.

Derudover bemærkes for god ordens skyld, at DR ikke har bemærkninger til følgende dele af lovforslaget:

- Kompetence til at meddele fri proces (§ 17)
- Mulighed for at behandle visse private straffesager efter den forenklede proces/småsagsproces, samt om advokatpålæg (§ 34)
- Ens regulering af medier udgivet under samme titel (§ 35, nr. 1)
- Pressenævnets mulighed for at afvise sager, hvor Medieombudsmanden ikke har overholdt 12-ugers fristen (§ 35, nr. 5)
- Afskaffelse af krav om anmeldelse af offentligt tilgængelige informationsdatabaser til Pressenævnet og Datatilsynet (§ 36)

DR står naturligvis til rådighed for en uddybning af ovenstående.

Med venlig hilsen

Mads Diness Jensen
Direktør for Økonomi og Ressourcer

Til: Service (kum@kum.dk), Julie Broholm (jubr@kum.dk), Victor Rou Røddik Nielsen (vrn@kum.dk)
Cc: Sarah Jayati Brandt Hermansen (SarHer@erst.dk), Emilie Andersen (EmlAnd@erst.dk), Catrine Marie Bloch Kilsgaard (CatKil@erst.dk), Theodor Cummings Eliassen (TheEli@erst.dk), Johan Juul-Andersen (JohJuu@erst.dk)
Fra: Erhvervsstyrelsen CKR (letbyrder@erst.dk)
Titel: OBR høringssvar - Lov om medieombudsmanden
Sendt: 22-09-2026 09:25
Bilag: Udkast til forslag til lov om medieombudsmanden.pdf; Høringsbrev.pdf; Høringsliste.pdf;

Kære modtager i Kulturministeriet

Hermed OBR's høringssvar vedr. nedenstående høring.

Med venlig hilsen
Emilie Andersen

Høringssvar vedrørende lov om medieombudsmanden

Erhvervsstyrelsens Område for Bedre Regulering (OBR) har modtaget lovforslaget i høring.

Administrative konsekvenser:
OBR vurderer, at lovforslaget kan medføre administrative konsekvenser i form af omkostninger for erhvervslivet. OBR vurderer, at de administrative konsekvenser ikke overstiger bagatelgrænsen for forelæggelse for Regeringens økonomiudvalg på 4 mio. kr., hvorfor de ikke kvantificeres nærmere.

Kontaktperson vedrørende ovenstående bemærkninger:
Sarah Brandt Hermansen
Fuldmægtig
Tlf. direkte: 35 29 15 68
E-post: SarHer@erst.dk

Med venlig hilsen
Emilie Andersen
Studentermedhjælper

ERHVERVSSTYRELSEN
Bedre Regulering

Dahlerups Pakhus
Langelinie Allé 17
2100 København Ø
Telefon: +45 35291000
Direkte: +45 35291363
E-mail: EmlAnd@erst.dk
www.erhvervsstyrelsen.dk

ERHVERVSMINISTERIET

Erhvervsstyrelsen er ansvarlig for behandlingen af de personoplysninger, vi modtager om dig. Læs mere om formål og lovgrundlag for databehandlingen på erhvervsstyrelsen.dk.
Hvis du sender følsomme oplysninger, opfordrer vi til, at du bruger din digitale postkasse på Virk.

Fra: Julie Broholm <jubr@kum.dk>
Sendt: 2. september 2026 13:24
Emne: Høring over udkast til forslag til lov om medieombudsmanden

Til høringsparterne

Kulturministeriet sender hermed udkast til forslag til lov om medieombudsmanden i høring.

Se venligst vedlagte høringsbrev, høringsliste og udkast til lovforslag.

Fristen for høringssvar er den 29. september.

Vh. Julie

Julie Broholm
Specialkonsulent | Medier

Kulturministeriet | Nybrogade 2 | 1203 København K
+45 21195585 | jubr@kum.dk | www.kum.dk

Sådan behandler vi dine personoplysninger

KULTUR MINISTERIET

fda@fda.dk
59 96 17 00
www.fda.dk

Kulturministeriet
Nybrogade 2
1203 København K

29. september 2026

Høringssvar vedrørende høring over forslag til lov om medieombudsmanden

FDA – Forenede Digitale Anlæg – takker for muligheden for at afgive bemærkninger til udkastet til forslag til lov om medieombudsmanden.

FDA har gennemgået lovforslaget og har navnlig bemærkninger til afgrænsningen af medieombudsmandens kompetence over for alternative medieaktører samt fastlæggelsen af normen for god offentliggørelsesskik.

Lovforslaget indebærer, at medieombudsmanden får kompetence over større alternative medieaktører, når det offentliggjorte indhold har karakter af nyhedsformidling eller anden formidling af faktuel karakter. Medieombudsmandens kompetence kan efter nærmere betingelser også omfatte andre alternative medieaktører.

FDA finder det væsentligt, at det af loven og dens bemærkninger fremgår så klart som muligt, hvilke aktører og hvilke former for offentliggørelse der er omfattet af reglerne.

Begrebet "anden formidling af faktuel karakter" kan efter sin ordlyd omfatte en meget bred kreds af offentlig kommunikation. Det vil derfor være hensigtsmæssigt, at lovbemærkningerne indeholder konkrete eksempler på henholdsvis kommunikation, der er omfattet, og kommunikation, der falder uden for medieombudsmandens kompetence.

Tilsvarende bør kriterierne for, hvornår en aktør skal betragtes som en "større alternativ medieaktør", være objektive og så forudsigelige som muligt.

FDA bemærker endvidere, at lovforslaget giver medieombudsmanden mulighed for at fastsætte nærmere regler om god offentliggørelsesskik.

Når overholdelsen af god offentliggørelsesskik bliver en central materiel forpligtelse for de omfattede aktører, bør de overordnede principper og rammer for normen efter FDAs opfattelse fremgå tydeligt af lovgivningen og lovbemærkningerne.

Det vil bidrage til, at aktørerne på forhånd kan vurdere både, om de er omfattet af reglerne, og hvilke krav der gælder for deres offentliggørelser.

FDA finder på den baggrund, at der i det videre lovarbejde med fordel kan lægges særlig vægt på klar afgrænsning, forudsigelighed og proportionalitet i reglerne om alternative medieaktører og god offentliggørelsesskik.

Med venlig hilsen
FDA – Forenede Digitale Anlæg

FOLKETINGET
RIGSREVISIONEN

Kulturministeriet

Svar på høring af udkast til forslag til lov om medieombudsmanden

Kulturministeriet har den 2. september 2026 sendt et udkast til forslag til lov om medieombudsmanden i høring. Rigsrevisionen har på grundlag af rigsrevisorlovens § 7 gennemgået de bestemmelser i lovudkastet, der har betydning for revisionen.

Ministeriet foreslår i lovudkastets § 28, stk. 3, at medieombudsmandens årsregnskab revideres af en godkendt revisor. Bestemmelsen vil medføre, at medieombudsmandens regnskab undtages fra Rigsrevisionens revision efter rigsrevisorloven (§ 2).

Med den foreslåede § 28, stk. 3, vil Rigsrevisionen have mulighed for at gennemføre en større undersøgelse og afgive en beretning om medieombudsmanden til Statsrevisorerne.

Men medieombudsmandens regnskab vil ikke indgå i Rigsrevisionens årlige revisioner af regnskaber, regeloverholdelse og forvaltning og dermed heller ikke i de årlige beretninger til Statsrevisorerne om revisionsresultaterne. Vi opfordrer til, at ministeriet forklarer dette i bemærkningerne.

Det foreslås i udkastets § 29, stk. 1, at medieombudsmanden ikke skal være omfattet af bl.a. de statslige bevillingsregler. I lovbemærkningerne har ministeriet oplyst, at "*herved understreges medieombudsmandens særlige uafhængighed*".

Vi er i tvivl om, hvilken konsekvens undtagelsen har for Folketingets/Finansudvalgets kontrol og indsigt med medieombudsmandens økonomiske dispositioner.

24. september 2026

Direktionssekretariatet
J.nr.: 26/00032-1

Rigsrevisionen
Landgreven 4
1301 København K
33 92 84 00
rr@rigsrevisionen.dk
www.rigsrevisionen.dk

Pressenævnet er, som det fremgår af afsnit 5 i lovbemærkningerne, finansieret af mediebranchen og kan således ikke sammenlignes med medieombudsmanden i denne henseende.

Eventuelle spørgsmål kan rettes til undertegnede på tlf. 33 92 85 04 eller mail kb@rigsrevisionen.dk.

Med venlig hilsen

Kristoffer Blegvad
Chefkonsulent

Til: Service (kum@kum.dk)
Cc: Julie Broholm (jubr@kum.dk), Victor Rou Røddik Nielsen (vrn@kum.dk)
Fra: Sabrina Nadia Amtrup Jørgensen (snaj@forbrugerombudsmanden.dk)
Titel: Forbrugerombudsmandens svar på høring over udkast til forslag til lov om medieombudsmanden
Sendt: 29-09-2026 15:13

Til Kulturministeriet

Forbrugerombudsmanden har modtaget Kulturministeriets høringsbrev af 2. september 2026 med anmodning om eventuelle bemærkninger til udkast til forslag til lov om medieombudsmanden.

Forbrugerombudsmanden noterer sig, at det følger af lovforslagets bemærkninger til § 11, at indhold, som falder under Forbrugerombudsmandens kompetence, ikke vil være omfattet af Medieombudsmandens kompetence.

Forbrugerombudsmanden skal bemærke, at der i fremtidige sager vil kunne være en række snitflader mellem Medieombudsmandens og Forbrugerombudsmandens kompetencer. I den forbindelse skal Forbrugerombudsmanden understrege vigtigheden af, at der gennem praksis og dialog skabes en meget klar afgrænsning mellem de to myndigheders kompetenceområder, så der ikke opstår tvivl om, hvilken myndighed der er kompetent på området. Det forudsættes i den forbindelse i øvrigt, at Medieombudsmanden altid forelægger sager, hvor der kan være kompetencetvivl, for Forbrugerombudsmanden, før der iværksættes egentlig sagsbehandling i sagen. Forbrugerombudsmanden vil derfor også anbefale, at der laves en samarbejdsaftale mellem de to myndigheder i overensstemmelse med den samarbejdsaftale, Forbrugerombudsmanden allerede har med bl.a. Radio- og tv-nævnet.

Med venlig hilsen
På Forbrugerombudsmandens vegne

Sabrina Amtrup
Specialkonsulent, cand.jur., procedør
Direkte +45 4171 5338
E-mail snaj@forbrugerombudsmanden.dk

FORBRUGEROMBUDSMANDEN
Carl Jacobsens Vej 35
2500 Valby
Tlf. +45 4171 5151

Se vores tilgængelighedserklæring
og privatlivspolitik for forbrugerombudsmanden.dk

Fra: Julie Broholm <jubr@kum.dk>
Sendt: 2. september 2026 13:24
Emne: Høring over udkast til forslag til lov om medieombudsmanden

Til høringsparterne

Kulturministeriet sender hermed udkast til forslag til lov om medieombudsmanden i høring.

Se venligst vedlagte høringsbrev, høringsliste og udkast til lovforslag.

Fristen for høringssvar er den 29. september.

Vh. Julie

Julie Broholm
Specialkonsulent | Medier

Kulturministeriet | Nybrogade 2 | 1203 København K

+45 21195585 | jubr@kum.dk | www.kum.dk

Sådan behandler vi dine personoplysninger

KULTUR MINISTERIET

GADEJURISTEN
SKADESREDUCERENDE RETSHJÆLP

Kulturministeriet
Nybrogade 2
1203 København K

Sendt som mail til: kum@kum.dk med kopi til jubr@kum.dk og vrn@kum.dk.

Dato: 21.09.26

Høringssvar vedrørende udkast til forslag til lov om medieombudsmanden

Til Kulturministeriet

Gadejuristen takker for muligheden for at afgive høringssvar over udkast til forslag til lov om medieombudsmanden.

Overordnet

Det er i høj grad i Gadejuristens interesse, at der foreslås oprettet en uafhængig offentlig medieombudsmand med det formål at fremme almindelig redelighed i mediebilledet, jf. lovudkastets § 1.

Forslaget kan få særlig betydning for mennesker i udsatte livssituationer. Omtale på digitale platforme, herunder fra aktører uden for medieansvarslovens område, kan få alvorlige og langvarige konsekvenser for den enkelte. Det gælder blandt andet ved omtale af hjemløshed, afhængighed, psykisk sygdom, kriminalitet, gæld eller kontakt med myndigheder. Gadejuristen finder derfor, at ordningen bør indrettes, så den er reelt tilgængelig og tryg at anvende for personer, som kan have vanskeligt ved selv at klage.

Erfaringer fra Gadejuristens målgruppe

Gadejuristen møder mennesker i udsatte livssituationer, for hvem offentliggørelse og videreformidling af billeder, videoer og andre oplysninger kan have alvorlige, langvarige konsekvenser.

Skindergade 44A, baghuset
DK-1159 København K

T +45 33310075

kontakt@gadejuristen.dk
www.gadejuristen.dk

CVR: 25048482

Vi møder blandt andet mennesker med psykisk sygdom, som i en akut eller påvirket tilstand selv offentliggør indhold på sociale medier uden at kunne overskue konsekvenserne. Indholdet kan efterfølgende blive delt, kopieret og anvendt i sammenhænge, der kan skade den pågældende. Det kan bl.a. få betydning for personens muligheder for at skabe stabilitet, indgå i sociale relationer og opnå eller fastholde beskæftigelse. Gadejuristen er opmærksom på, at selvpubliceret indhold ikke nødvendigvis er omfattet af medieombudsmandens kompetence. Erfaringen understreger imidlertid behovet for, at ordningen ved vurderingen af offentliggørelser og videreformidling tager højde for den omtaltes sårbarhed og risikoen for yderligere digital spredning.

Gadejuristen oplever også, at billeder af hjemløse borgere bringes i ugeblade eller magasiner uden den afbildedes samtykke. Mediet kan anse billedet for tilstrækkeligt sløret, mens borgeren selv, og personer i den pågældendes netværk, fortsat kan genkende vedkommende. En anonymisering bør derfor vurderes ud fra den konkrete risiko for genkendelse og ikke alene ud fra, om navn eller ansigt fremstår umiddelbart identificerbart.

Endelig finder Gadejuristen, at der gælder et særligt etisk ansvar ved fotografering og offentliggørelse af billeder af mennesker i udsatte situationer. Menneskers fattigdom, hjemløshed, sygdom eller anden social udsathed bør ikke udnyttes kommercielt eller som underholdning. Offentliggørelse kan fastholde eller forstærke stigmatisering og påvirke den berørtes fremtidige muligheder, herunder i forhold til arbejde, bolig og almindelig deltagelse i samfundslivet.

1. Navngivet henvendelse bør kunne indgives ved repræsentant

Efter lovudkastets § 18, stk. 2, skal henvendelser være navngivne. Af bemærkningerne fremgår, at en anonym henvendelse ikke kan behandles, men alene kan give anledning til, at medieombudsmanden overvejer en sag af egen drift.

For socialt udsatte personer kan kravet om selv at stå frem udgøre en væsentlig barriere. Personen kan frygte repressalier, yderligere eksponering eller stigmatisering. Gadejuristen anbefaler derfor, at det udtrykkeligt fremgår af lovforslaget eller bemærkningerne, at en henvendelse kan indgives ved en bisidder, fuldmægtig eller relevant retshjælp på den forurettedes vegne, og at der etableres enkel vejledning om denne mulighed.

Der bør samtidig fastsættes en procedure, der gør det muligt at dokumentere den forurettedes samtykke, hvad end det er mundtligt eller skriftligt uden unødige formkrav.

2. Klageadgang og prioritering bør være gennemsigtig

Efter lovudkastets § 19 afgør medieombudsmanden, om en henvendelse giver tilstrækkelig anledning til undersøgelse. Det fremgår af bemærkningerne, at der ikke er en ret til at få en henvendelse behandlet. Medieombudsmanden er ved denne udvælgelse undtaget fra forvaltningslovens regler om blandt andet partshøring og begrundelse.

Gadejuristen anerkender behovet for en fleksibel sagsudvælgelse. Men fraværet af en egentlig behandlingsret og begrundelsespligt kan ramme personer, der ikke har ressourcer til at forfølge sagen på anden vis. Gadejuristen anbefaler, at der fastsættes offentlige prioriteringskriterier, og at den, der har henvendt sig, som udgangspunkt modtager en kort skriftlig meddelelse om, hvorfor sagen ikke undersøges.

Det bør fremgå af prioriteringskriterierne, at der lægges vægt på risikoen for konkret skade, fortsat digital spredning, magtubalancen mellem aktøren og den omtalte samt den omtaltes særlige sårbarhed. Det bør navnlig indgå, om indholdet er offentliggjort eller videreformidlet i en situation, hvor den berørte på grund af psykisk sygdom, påvirkning eller anden akut udsathed ikke har haft reel mulighed for at overskue følgerne.

3. Anonymisering skal forebygge indirekte identifikation

Efter lovudkastets § 20 må den forurettedes navn kun nævnes i afgørelsen med den pågældendes tilladelse. Bemærkningerne præciserer imidlertid, at personen fortsat kan identificeres gennem øvrige sagsoplysninger.

Gadejuristen anbefaler, at lovudkastet eller bemærkningerne præciserer, at afgørelser skal anonymiseres efter en konkret vurdering af risikoen for direkte og indirekte identifikation. Beskyttelsen bør navnlig omfatte oplysninger om opholdssted, helbredsforhold, sociale forhold, afhængighed, tidligere strafbare forhold og myndighedskontakt, når oplysningerne samlet set kan føre til identifikation. Det bør i den forbindelse understreges, at sløring af et ansigt eller udeladelse af et navn ikke i sig selv er tilstrækkeligt, hvis den afbildede eller personer i dennes lokale eller sociale netværk fortsat kan genkende personen.

Den forurettede bør så vidt muligt høres om anonymiseringsniveauet, før afgørelsen offentliggøres.

4. Sager bør ikke rejses imod den forurettedes udtrykkelige ønske

Udkastets bemærkninger til § 13 anfører, at medieombudsmanden kan indbringe en sag om et massemedie uden at høre den forurettede og uden dennes samtykke. Bemærkningerne angiver dog, at medieombudsmanden kan undlade at indbringe sagen, hvis den forurettede ikke ønsker det.

Gadejuristen finder, at hensynet til den berørte persons selvbestemmelse bør tillægges afgørende vægt. En sag kan i sig selv skabe eller forstærke opmærksomhed om en udsat persons forhold. Det gælder særligt, hvor et billede eller en omtale af hjemløshed, fattigdom eller psykisk sygdom allerede har medført genkendelse og stigmatisering. Det bør derfor fremgå klart, at medieombudsmanden som hovedregel ikke indbringer en sag, når den identificerbare forurettede udtrykkeligt modsætter sig dette, medmindre helt særlige samfundsmæssige hensyn taler imod.

5. Adgang til fri proces og rådgivning

Det er positivt, at medieombudsmanden efter udkastets § 17 kan henstille til fri proces i sager af væsentlig samfundsmæssig betydning eller sager, der er særligt indgribende for den forurettede. Det fremgår samtidig af bemærkningerne, at de almindelige betingelser i retsplejelovens kapitel 31 fortsat skal være opfyldt.

Gadejuristen anbefaler, at der i vejledning om ordningen beskrives, hvordan personer uden digital adgang, fast bopæl eller juridisk bistand kan få hjælp til at indgive henvendelse og få afklaret mulighederne for fri proces.

Afsluttende bemærkning

Gadejuristen anbefaler, at lovforslaget justeres, så medieombudsmandens ordning bliver praktisk tilgængelig for mennesker i udsatte livssituationer og samtidig mindsker risikoen for, at klage- og offentliggørelsesprocessen medfører yderligere eksponering.

Med venlig hilsen

Gadejuristen

INSTITUT FOR MENNESKE RETTIGHEDER

Kulturministeriet
Nybrogade 2
1203 København K

Sendt til kum@kum.dk
att. jubr@kum.dk; vrn@kum.dk

Wilders Plads 8K
1403 København K
Telefon 3269 8888
Mobil +45 91325706
sask@humanrights.dk
menneskeret.dk

Dok. nr. 26/00357-4

29. september 2026

Høringssvar over udkast til forslag til lov om medieombudsmanden

Kulturministeriet sendte den 30. januar 2026 et udkast til lovforslag i offentlig høring, som ikke blev afsluttet før, der blev udskrevet valg til Folketinget. Instituttet indsendte i den forbindelse høringssvar til Kulturministeriet den 19. marts 2026.[1]

Kulturministeriet har ved e-mail af 2. september 2026 anmodet om Institut for Menneskerettigheders eventuelle bemærkninger til et nyt udkast til forslag til lov om medieombudsmanden.

Instituttet har følgende bemærkninger:

Sammenfatning

Det foreslås med lovudkastet at etablere en uafhængig offentlig medieombudsmand med kompetence til at håndhæve en ny norm for god offentliggørelsesskik overfor alternative medieaktører.

Indhold produceret af alternative medieaktører kan nå ud til mange brugere og dermed have en rækkevidde tilsvarende traditionelle massemedier. Samtidig kan indholdet, de informerer om, være nyhedslignende.

Instituttet vurderer, at den foreslåede ordning vil medføre indgreb i retten til ytrings- og informationsfrihed efter Den Europæiske Menneskerettighedskonventions (EMRK) artikel 10. Selvom Menneskerettighedsdomstolen har en veludviklet praksis, når det gælder begrænsninger i mediers ret til informations- og ytringsfrihed, har Kulturministeriet ikke foretaget en vurdering af de menneskeretlige konsekvenser ved lovforslaget.

Instituttet anerkender behovet for at regulere alternative medieaktører, så de er undergivet etiske retningslinjer på linje med det, der gælder for traditionelle

[1] Institut for Menneskerettigheder, Høringssvar over udkast til lov om medieombudsmanden, den 19. marts 2026

massemedier efter medieansvarsloven. Dermed pålægges disse aktører et ansvar, der følger med den udvidede beskyttelse af ytringsfriheden efter EMRK artikel 10.

Lovudkastet indebærer imidlertid, at en meget bred kreds vil kunne blive omfattet af anvendelsesområdet. Medieombudsmandens kompetence vil således også kunne omfatte almindelige borgere.

På den baggrund anbefaler Institut for Menneskerettigheder:

- at Kulturministeriet foretager en vurdering af lovforslagets forhold til Danmark internationale forpligtelser, navnlig EMRK artikel 10, og
- at Kulturministeriet afgrænser øvrige alternative medieaktører i reguleringen, for eksempel ud fra kriterier om, at afsenderen er en kendt person, herunder at vedkommende har annonceindtægter.

Den foreslåede ordning

Med lovudkastet foreslås det at etablere en uafhængig offentlig medieombudsmand, som vil få kompetence til at håndhæve en ny norm for god offentliggørelsesskik (ansvarsnormen) overfor alternative medieaktørers indhold. Medieombudsmanden vil derfor kunne:

- træffe afgørelse om, hvorvidt en alternativ medieaktørs offentliggørelse er i strid med ansvarsnormen.[2] Medieombudsmanden fastsætter nærmere regler om ansvarsnormen.[3]
- give pålæg om offentliggørelse af medieombudsmandens afgørelse og/eller af et genmæle.[4]
- udstede bødeforlæg i tilfælde af manglende overholdelse af pålæg om offentliggørelse.[5]

Medieombudsmanden kan både behandle sager af egen drift eller efter klage.[6]

Herudover foreslås det, at medieombudsmanden får en række øvrige beføjelser, herunder blandt andet kompetence til at føre og deltage i visse retssager som følge af en alternativ medieaktørers offentliggørelse og til at henstille fri proces.[7]

Medieombudsmandens kompetence er knyttet til bestemte former for indhold offentliggjort af alternative medieaktører. Det afgørende for ansvarsnormens håndhævelsesområde er dermed ikke selve aktøren, men det indhold, aktøren har

[2] Lovudkastets § 14, stk. 1
[3] Lovudkastets § 9, stk. 2
[4] Lovudkastets § 14, stk. 2
[5] Lovudkastets § 30
[6] Lovudkastets kapitel 5
[7] Lovudkastets §§ 15-17

offentliggjort.[8] Det foreslås med lovudkastets § 11, stk. 1, at større alternative medieaktørers indhold er omfattet, hvis indholdet er udbredt til offentlighed og:

- har karakter af nyhedsformidling eller anden formidling af faktuel karakter,
- har særlig relation her til landet og
- udbredes af alternative medieaktører, der er mindst 15 år

Det fremgår af bemærkningerne, at der ved "større alternative medieaktører" forstås medieaktører, der ikke er omfattet af medieansvarsloven, og som har en vis rækkevidde.[9] Det forudsættes, at større alternative medieaktører afgrænses nærmere af Kulturministeren, eksempelvis på baggrund af antal følgere, abonnenter eller lignende.

Det foreslås derudover med lovudkastets § 11, stk. 2, at medieombudsmanden vil få kompetence over for øvrige alternative medieaktører, der *ikke* har den rækkevidde, der kræves efter § 11, stk. 1, når indholdet – udover de allerede nævnte betingelser – er af alvorlig eller principiel karakter og er nået bredt ud.

Ved vurderingen af, om indholdet er af alvorlig karakter, vil det blandt andet tillægges vægt, om indholdet er egnet til at forårsage skade, og om indholdet er rettet mod eller i vid udstrækning tilgås af børn og unge.[10] Ved vurderingen af, om indholdet er nået bredt ud, vil der blandt andet skulle lægges vægt på, om indholdet har skabt stor debat, og om afsenderen er en kendt person.[11] "Øvrige alternative medieaktører" er ikke nærmere afgrænset i loven eller dens bemærkninger.

Instituttets bemærkninger

Beskyttelse af ytrings- og informationsfriheden

Ytrings- og informationsfriheden er en grundlæggende forudsætning for ethvert demokratisk samfund. Ytrings- og informationsfriheden er blandt andet beskyttet i artikel 10 i EMRK og i artikel 19 i FN's Konvention om Borgerlige og Politiske Rettigheder.

Det følger af EMRK artikel 10, at enhver er sikret ytringsfrihed, herunder retten til meningsfriheden og frihed til at modtage eller meddele oplysninger eller tanker.

Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol (Menneskerettighedsdomstolen) har fastslået i sin praksis, at medierne – som offentlighedens kontrol- og informationsorgan – nyder en særlig beskyttelse efter artikel 10.[12] Med den udvidede beskyttelse følger også særlige pligter og ansvar for de informationer, medierne videreformidler til offentligheden. Det indebærer blandt andet, at

---

[8] Lovudkastets specielle bemærkninger til § 11, s. 73
[9] Lovudkastets specielle bemærkninger til § 11
[10] Lovudkastets § 11 og de specielle bemærkninger hertil
[11] Lovudkastets § 11 og de specielle bemærkningerne hertil
[12] Se f.eks. *Kharitonov mod Rusland, afgørelse af 16. november* 2020, sagsnr. 10795/14, para 33

massemedier og journalister skal handle i god tro og i overensstemmelse med journalistisk etik.[13]

Menneskerettighedsdomstolen har desuden fastslået, at også andre aktører end traditionelle medier kan nyde en udvidet beskyttelse af ytringsfriheden, da de kan spille en vigtig rolle i udbredelse af information,[14] og at internettet generelt i dag spiller en vigtig rolle for masseudbredelse af information og for borgeres adgang til information.[15]

Det er muligt at indskrænke ytringsfriheden efter artikel 10, stk. 2. Bestemmelsen indebærer, at myndighederne kan gøre indgreb i ytringsfriheden, når indgrebet er foreskrevet ved lov, varetager et af de i bestemmelsen opregnede legitime hensyn og er nødvendigt i et demokratisk samfund, herunder proportionelt.

Kravet om, at indgrebet skal være foreskrevet ved lov, indebærer efter Menneskerettighedsdomstolens praksis, at regelgrundlaget skal være tilgængeligt og forudsigeligt. Kravet om forudsigelighed indebærer blandt andet, at det skal stå klart for borgerne, hvad der udgør en retsstridig handling, og hvad sanktionen er for handlingen. Kravet skal udover forudsigelighed også sikre mod vilkårlig retsanvendelse.[16]

Kravet om nødvendigheden af et indgreb skal være påvist på en tilstrækkelig overbevisende måde.[17] Der skal være tale om et presserende samfundsmæssigt behov, for at indgrebet kan anses for nødvendigt. Den endelige vurdering af, om et indgreb i det konkrete tilfælde er nødvendigt i et demokratisk samfund, beror efter Menneskerettighedsdomstolens praksis på en helhedsvurdering. Staterne er i den forbindelse tillagt en vis skønsmargin.

Ingen menneskeretlig vurdering
Instituttet bemærker, at lovudkastet medfører indgreb i alternative medieaktørers ytrings- og informationsfrihed, idet der foreslås etableret en ny ansvarsnorm, som aktørerne skal leve op til ved offentliggørelse af indhold. Indgreb kan imidlertid retfærdiggøres, hvis de opfylder kravene om hjemmel, formål og proportionalitet. Som beskrevet ovenfor, kan der medfølge særlige pligter ved udøvelsen af ytringsfriheden, herunder til at leve op til journalistisk etik, uden at der er tale om en krænkelse af EMRK art. 10.

Kulturministeriet har ikke vurderet de menneskeretlige konsekvenser ved lovforslaget, selvom Menneskerettighedsdomstolen har en veludviklet praksis, når det gælder begrænsninger i mediers informations- og ytringsfrihed.

---

[13] Se f.eks. *Bladet Tromsø and Stensaas mod Norge, afgørelse af 20. maj 1999*, sagsnr. 21980/93, para 65
[14] Se f.eks. *Steel and Morris, afgørelse af 15. februar 2005, sagsnr. 68416/01*, para 89
[15] *Yildirim mod Tyrkiet, afgørelse af 18. december 2012*, sagsnr. 3111/10, para 48-50
[16] Betænkning nr. 1573 om ytringsfrihedens rammer og vilkår i Danmark (2020), s. 282.
[17] Se f.eks. *Handyside mod Storbritannien, afgørelse af 7. december 1976*, sagsnr. 5493/72, pr. 49

Instituttet finder, at Kulturministeriet bør supplere lovudkastet med en sådan vurdering, så det fremgår hvilke menneskeretlige overvejelser, der er indgået i forhold til udformningen af lovudkastet, herunder overvejelser om proportionalitet.

Instituttet bemærker i den forbindelse, at Ytringsfrihedskommissionen i 2020 vurderede, at det ville udgøre et uproportionalt indgreb i ytringsfriheden at underlægge indflydelsesrige brugere af sociale medier at leve op til forpligtelser svarende til de presseetiske regler.[18] Fraværet af menneskeretlige overvejelser skal også ses i det lys.

- Institut for Menneskerettigheder anbefaler, at Kulturministeriet foretager en vurdering af lovforslagets forhold til Danmark internationale forpligtelser, navnlig EMRK artikel 10.

Afgrænsningen af alternative medieaktører

Instituttet bemærker, at afgrænsningen af alternative medieaktører er essentiel for lovens anvendelsesområde. En vurdering af indgrebets proportionalitet kan for eksempel afhænge af hvilke aktører, der reguleres med ansvarsnormen. Desuden kan uklarhed om afgrænsningen skabe utilsigtet tilbageholdenhed i deltagelsen i den offentlige debat blandt alternative medieaktører.

For eksempel viser instituttets undersøgelse fra 2024, at 31 % af de adspurgte har afholdt sig fra at deltage i den offentlige debat på sociale medier af frygt for negative reaktioner, herunder blandt andet frygt for at blive overvåget af myndighederne eller frygt for, om ens ytring er lovlig.[19] Den foreslåede lov vil kunne forstærke frygten for negative reaktioner blandt alternative medieaktører.

En tydelig og forudsigelig afgræsning af lovudkastets anvendelsesområde anses også for væsentligt henset til det strafferetlige element i forslaget, idet det foreslås, at medieombudsmanden kan udstede administrativt bødelæg på 5.000 kr. for førstegangstilfælde i tilfælde af, at pålæg om offentliggørelse eller genmæle ikke følges. I fjerdegangstilfælde kan retten idømme fysiske personer frihedsstraf, når omstændighederne taler for det.[20] Det bemærkes i den forbindelse, at Menneskerettighedsdomstolen generelt er skeptisk overfor fængselsstraf i sager om ytringsfrihed.[21]

Et centralt formål med den foreslåede ordning er at regulere alternative medieaktører, hvis indhold og udbredelse kan sammenlignes med massemediers.[22]

---

[18] Betænkning nr. 1573 om ytringsfrihedens rammer og vilkår i Danmark (2020) s. 43.
[19] Institut for Menneskerettigheder, Ytringsfrihed og selvcensur, 2024, s. 17
[20] Lovudkastets specielle bemærkninger til § 30
[21] Christoffersen, J. (2024) *Den Europæiske Menneskerettighedskonvention: med kommentarer*. 4. udg. København: Djøf forlag, s. 1072
[22] Lovudkastets generelle bemærkninger s. 13

Instituttet anerkender behovet for regulering af større alternative medieaktører, så de er undergivet etiske retningslinjer på linje med det, der gælder for traditionelle massemedier efter medieansvarsloven. Dermed pålægges disse aktører det ansvar, der følger med den udvidede beskyttelse af ytringsfriheden efter EMRK artikel 10. Det kan medvirke til bekæmpelsen af spredning af mis- og desinformation, som udgør en udfordring for den oplyste, offentlige debat.

Instituttets bemærkninger herunder knytter sig således til de alternative medieaktører, der *ikke* har en rækkevidde tilsvarende traditionelle mediers.

Lovudkastet indebærer efter instituttets opfattelse, at en meget bred kreds – herunder almindelige brugere af sociale medier – vil kunne blive omfattet af anvendelsesområdet. Dette er henset til, at "øvrige alternative medieaktører" ikke afgrænses, og at det afgørende derfor bliver, om deres indhold lever op til kriterierne.

Ved vurderingen af, om øvrige alternative medieaktørers indhold er nået bredt ud, skal det imidlertid ifølge bemærkningerne tillægges vægt, om afsenderen har annonceindtægter og er en kendt person. Efter instituttets opfattelse, har kriterier om at afsenderen har annonceindtægter eller er en kendt person, ikke en klar og entydig sammenhæng med, om indholdet er nået bredt ud.

Sådanne kriterier kunne derimod indgå i en afgrænsning af "øvrige alternative medieaktører". Herved ville medieombudsmandens kompetence afgrænses over for almindelige borgere, som i udgangspunktet ikke nyder en udvidet beskyttelse af ytringsfriheden efter EMRK art. 10.

- Institut for Menneskerettigheder anbefaler, at Kulturministeriet afgrænser øvrige alternative medieaktører i bemærkningerne til lovudkastet, for eksempel ud fra kriterier om, at afsenderen er en kendt person, herunder om vedkommende har annonceindtægter.

Med venlig hilsen

Johan Busse
National chef

Justitias høringssvar til udkast til forslag til lov om medieombudsmanden

Justitia har det seneste år arbejdet på en større rapport om medieombudsmandsforslaget, som vil blive udgivet i forbindelse med Justitias konference på Christiansborg den 19. oktober 2026 om samme emne (https://justitia-int.org/konference-medieombudsmand-trussel-mod-mediefriheden-eller-noedvendig-borgerbeskyttelse/)

Der er tale om et lovforslag, der kan have stor betydning for den offentlige debat, hvis man ikke finder den rette balance mellem hensynet til beskyttelse af pressefriheden/ytringsfriheden og hensynet til at beskytte de personer, der udsættes for freds- og ærekrænkelser, f.eks. gennem spredning af usande eller private informationer om dem online.

Justitia har også afgivet høringssvar til en tidligere version af lovudkastet, der blev sendt i høring i januar 2026 af den tidligere regering. Da Kulturministeriet har foretaget en række ændringer i det nye lovudkast, har Justitia valgt at indsende dette opdaterede høringssvar.

Samlet set finder Justitia, at det allerede eksisterende medieansvarssystem i vidt omfang opfylder behovet for medieregulering. Justitia anerkender dog, at der kan være behov for at underlægge alternative medieaktører et medieansvar inspireret af det eksisterende system for de traditionelle medier, da de alternative medieaktører i stigende grad varetager en lignende "public watchdog"-rolle med at formidle nyheder til befolkningen. Lovudkastet går imidlertid langt videre og indfører et væsentligt mere intensivt kontrolsystem af de alternative medieaktører, hvor hensynet til de alternative medieaktørers pressefrihed efter Justitias opfattelse ikke er blevet inddraget tilstrækkeligt.

Justitia er således ikke imod selve ideen om at etablere en medieombudsmandsordning. Justitia finder dog, at der i lovudkastet bør findes en bedre balance i forhold til ytringsfriheden og pressefriheden. Justitias primære bekymringer til det nye lovudkast er:

- At udtrykket "alternative medieaktører" er så bredt, at Medieombudsmandens kompetencer ikke kun omfatter aktører, der agerer ligesom traditionelle medier (f.eks. onlineaviser og bloggere), men også bl.a. almindelige danskere, NGO'er, debattører, forskere og politikere, når disse laver opslag på sociale medier med faktuelle oplysninger og tilstrækkelig stor rækkevidde.

- At Medieombudsmanden får kompetence til selv at opstarte og afgøre sager om "god offentliggørelsesskik" overfor de alternative medieaktører, hvilket står i modsætning til "god presseskik"-systemet for traditionelle massemedier, hvor Medieombudsmanden vil skulle overlade sagens afgørelse til Pressenævnet.

Efter Justitias opfattelse bør lovudkastet derfor gennemarbejdes yderligere for at sikre, at ordningen ikke medfører vilkårlighed og ikke går for langt i forhold til ytrings- og pressefrihed.

I lyset af ovenstående har Justitia følgende anbefalinger:

Anbefaling om afgrænsning af begrebet "alternative medieaktører"

Justitia er overordnet meget bekymret for, at lovudkastet giver Medieombudsmanden en række vidtgående kompetencer overfor "alternative medieaktører", herunder mulighed for at påbyde disse at offentliggøre afgørelser og genmæler, samt mulighed for at føre straffesager og civile sager imod dem, uden at lovudkastet nærmere definerer begrebet "alternative medieaktører".

Justitia efterspurgte i vores tidligere høringssvar en afklaring af, hvorvidt begrebet kunne forstås så bredt, at også f.eks. en oppositionspolitiker var omfattet, hvis denne lavede opslag på sociale medier. I det nye lovudkast er denne tvivl afklaret, idet der nu eksplicit står i lovudkastet, at *"Det vil også kunne omfatte f.eks. influenter, politikere og offentlige myndigheder m.v., som formidler indhold via digitale formidlingstjenester, samt bloggere og podcastere".* Det må forstås således, at enhver debattør vil kunne underlægges Medieombudsmandens kompetence, når et opslag kommer bredt nok ud. Ved også at inkludere offentlige myndigheder bevæger Medieombudsmandens kontrolkompetencer sig ind på et område, hvor også Folketingets Ombudsmand er tillagt kompetence.

Justitia anbefaler, at begrebet "alternative medieaktører" afgrænses nærmere, så Medieombudsmandens kompetencer overfor disse indskrænkes til aktører, der reelt fungerer som et alternativ til de traditionelle massemedier, så kompetencerne ikke omfatter enhver aktør på sociale medier. Det er således Justitias opfattelse, at Medieombudsmandens kompetence ikke bør omfatte grupper, der ikke kan anses for sammenlignelige med traditionelle massemedier, herunder f.eks. politikere, NGO'er og almindelige deltagere i den offentlige debat, samt at Medieombudsmanden ikke bør have kompetencer overfor alternative medieaktører med få følgere. Herudover bør grænsefladerne til andre kontrolinstanser afklares, f.eks. i forhold til Folketingets Ombudsmand.

En sådan afgrænsning kan f.eks. indskrænke kontrollen til større alternative medieaktører, der er erhvervsdrivende (såsom professionelle bloggere med annonceindtægter) eller andre, der aktivt i større omfang udøver alternativ medievirksomhed gennem nyhedsformidling eller anden formidling af faktuel karakter.

Anbefaling om et Nævn for alternative medier, der kan træffe afgørelser om god offentliggørelsesskik

Begrebet "god offentliggørelsesskik" er et meget vigtigt begreb, og derfor bør definitionen og afgørelsespraksis særligt i opstartsperioden ikke alene overlades til den kommende medieombudsmand. Der bør i stedet søges inspiration i det system for selvjustits, som vi i Danmark kender fra bl.a. Pressenævnet, Advokatnævnet m.fl., hvor repræsentanter fra bl.a. feltet selv og offentligheden er med til at vurdere, hvad der er god praksis, og dermed også selv er med til at vurdere, hvornår en mulig kollega har overtrådt konsensus for god skik.

Justitia anbefaler, at Medieombudsmandens kompetence i forhold til "god offentliggørelsesskik" begrænses, så den svarer til den foreslåede kompetence i forhold til "god presseskik". Det vil betyde,

at der ved lov skal oprettes et nævn for alternative medier, der kan afgøre sager om god offentliggørelsesskik, ligesom Pressenævnet er oprettet til at afgøre sager om god presseskik. Dermed vil begge grupper medieaktører have et nævn til at vurdere "god skik" indenfor deres felt. Samtidig vil Medieombudsmanden for begge grupper have kompetence til at indbringe sager for det relevante nævn, men ikke til selvstændigt at afgøre sagerne.

Justitia er bekendt med, at der fra privat side er oprettet et influentnævn, der ikke har haft sager endnu, bl.a. fordi det kun har kompetence overfor influenter, der selv har tilmeldt sig. Staten vil imidlertid kunne oprette et egentligt nævn for alternative medier med kompetence overfor alle alternative medieaktører. En sådan ordning vil skabe et mere ensartet system mellem traditionelle massemedier og alternative medieaktører, hvilket kan beskytte mod usikkerhed og vilkårlighed.

Anbefaling om klare grænser for begrebet "god offentliggørelsesskik"

Praksis om god offentliggørelsesskik bør fastsættes med stor forsigtighed. Der bør i den forbindelse stilles mere lempelige krav til alternative medieaktører end til de traditionelle massemedier, idet en influent ikke kan forventes at foretage samme grundige prøvelse af f.eks. kildekritik som et professionelt medie, ligesom modtagerne må forventes at være mere kildekritiske overfor en influent end overfor et stort traditionelt massemedie.

Justitia anbefaler, at grænserne for begrebet "god offentliggørelsesskik" afgrænses klart i lovforslaget, f.eks. ved at begrænse det til kun at regulere kvalificeret desinformation og/eller ved at sikre, at der stadig er mulighed for at udtrykke subjektive holdninger til fakta. Herudover bør det sikres, at der ved udviklingen af begrebet "god offentliggørelsesskik" ikke bør stilles strengere krav end begrebet "god presseskik" stiller i situationer, hvor funktion og indhold er sammenlignelige.

Det er især afgørende, at begrebet ikke omfatter alternative medieaktørers holdninger. Det skal fortsat være muligt for alternative medieaktører at sætte spørgsmålstegn ved det, som staten mener er faktum. Som eksempel kan nævnes de mange aktører på sociale medier, der under Covid-19-epidemien udtrykte skepsis overfor f.eks. behovet for vacciner. En sådan debat bør stadig kunne foregå frit, uden Medieombudsmanden udsteder påbud til alle, der har en anden holdning end sundhedsmyndighederne. Ligeledes bør vurderinger af faktum klart undtages fra begrebet. Hvis en alternativ medieaktør f.eks. vurderer, at et lovforslag fremsat af regeringen vil indføre "masseovervågning" i Danmark, bør Medieombudsmanden ikke kunne træffe afgørelse om, hvorvidt denne vurdering er korrekt eller ej.

Justitia anbefaler også, at der fastsættes tidsfrister for at klage over overtrædelse af "god offentliggørelsesskik" og for at fremsætte anmodninger om genmæle, ligesom på medieansvarslovens område, og at det sikres, at afgørelser om overtrædelse af "god offentliggørelsesskik" forudsætter, at den overtrådte regel er klart beskrevet i de offentliggjorte regler om god offentliggørelsesskik.

Justitia anbefaler herudover, at muligheden for at idømme frihedsstraf for manglende opfyldelse af et påbud bør udgå af lovudkastet. Justitia er opmærksom på, at strafferammen i lovudkastets § 30 (bøde eller fængsel op til 4 måneder) er inspireret af medieansvarslovens § 53, samt at det fremgår af lovudkastet, at frihedsstraf kun forventes anvendt i fjerdegangstilfælde, når omstændighederne taler for det. Risiko for frihedsstraf kan dog potentielt indebære stor påvirkning af ytringsfriheden, og der er samtidig risiko for, at frihedsstraf vil blive fundet uproportionelt af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol. Justitia bekendt har manglende overholdelse af Pressenævnets afgørelser heller aldrig ført til frihedsstraf. Justitia finder på denne baggrund, at muligheden for at idømme frihedsstraf ikke bør opretholdes.

Justitia anbefaler endelig, at det bør skrives eksplicit ind i lovudkastet, at der kan gives opsættende virkning, når en sag om efterlevelse af Medieombudsmandens afgørelse om brud på "god offentliggørelsesskik" indbringes for domstolene, og at dette især bør finde sted i starten af perioden efter ikrafttrædelse af medieombudsmandsloven, hvor der kan være usikkerhed om lovens fortolkning.

Anbefaling om at fjerne Medieombudsmandens kompetence til at føre straffesager

Justitia anbefaler, at Medieombudsmanden ikke får kompetence til at føre straffesager.

Straffesager hører principielt hjemme ved anklagemyndigheden. Særligt straffesager om freds- og ærekrænkelser indebærer en principiel afvejning mellem modstående grundrettigheder om henholdsvis ytringsfrihed og privatliv. Derfor bør sagerne efter Justitias opfattelse ikke varetages af en statslig institution, der varetager forurettedes interesser, og derfor ikke kan anses for at have samme objektivitet som anklagemyndigheden. Selvom anklagemyndigheden med lovudkastet får mulighed for at stoppe straffesager, når den ikke finder grundlag for tiltale, kan denne prøvelse risikere at blive en formalitet, når Medieombudsmanden som ekspert på området har anmodet om, at sagen føres.

Anbefaling om at fjerne eller begrænse Medieombudsmandens kompetencer i civile sager

Justitia anbefaler, at Medieombudsmandens mulighed for at indtræde i civile sager genovervejes eller som minimum begrænses til sager, hvor den forurettede ellers ikke kan forventes at få ført sin sag.

Den politiske aftale bag lovudkastet valgte at fjerne disse kompetencer overfor traditionelle massemedier, men fastholdt dem overfor alternative medieaktører. Kompetencen må bl.a. anses for at være inspireret af Forbrugerombudsmandens kompetence til også at indtræde i civile sager. Forbrugerombudsmanden vil dog i forbrugersager varetage interesserne for den "svage part" (forbrugeren) overfor den mere professionelle part (den erhvervsdrivende). Medieombudsmanden vil derimod komme til at repræsentere både svage og stærke parter. Det bemærkes i den forbindelse, at eftersom begrebet "alternative medieaktører" kommer til at omfatte privatpersoner, når deres opslag på sociale medier får stor opmærksomhed, vil også privatpersoner, der f.eks. har udtalt sig

kritisk om landets statsminister, kunne opleve, at en statslig institution indtræder til fordel for statsministeren i et søgsmål mod dem. Der har tidligere været eksempler på influenter, der modtog kritik af f.eks. udtalelser om erhvervsvirksomheder som Molslinjen. I mange situationer kan den alternative medieaktør således være den "lille part" i en retlig konflikt, mens Medieombudsmanden i disse tilfælde hjælper den "stærke part" i konflikten.

Det er på denne baggrund Justitias opfattelse, at det bør overvejes helt at fjerne Medieombudsmanden kompetence til at indtræde i tvister mellem civile. Alternativt kan muligheden for at indtræde i civile sager begrænses til sager, hvor den forurettede ellers ikke kan forventes at få ført sin sag.

Anbefaling om at øge alternative medieaktørers rettigheder

Lovudkastet anerkender, at alternative medieaktører i dag spiller en større rolle i mediebilledet og dermed medvirker til at oplyse befolkningen. Alligevel har lovudkastet efter Justitias vurdering udelukkende fokus på at øge deres forpligtigelser og kontrollen med dem, mens der mangler fokus på at øge deres rettigheder til at varetage deres nye rolle i mediebilledet.

Justitia anbefaler, at alternative medieaktørers rettigheder forbedres. F.eks. bør der gives nogle alternative medieaktører samme rettigheder som traditionelle massemedier i forhold til aktindsigt, retsbogsudskrifter, kildebeskyttelse etc., hvilket vil være naturligt, når lovudkastet underlægger dem forpligtelser, der minder om de traditionelle massemediers. Herudover bør Medieombudsmanden gives kompetence til også at kunne hjælpe alternative medieaktører, når de møder retlige konflikter, herunder henstille til fri proces.

Anbefaling om at øge hensynet til den forurettede

Lovudkastet lægger op til, at Medieombudsmanden imod forurettedes ønske kan opstarte sager om god offentliggørelsesskik, opstarte sager ved Pressenævnet om god presseskik, samt opstarte straffesager om freds- og ærekrænkelser (sidstnævnte når "almene hensyn" kræver det). Der kan imidlertid være mange gode grunde til, at en forurettet person, som f.eks. har fået delt private forhold online, ønsker sagen tysset ned og afsluttet hurtigst muligt. Opstart af en sag for at statuere et eksempel i forhold til et medie kan i sådanne sager opleves af forurettede som værende imod dennes ønske og interesse.

Justitia anbefaler, at Medieombudsmandens kompetence til – imod forurettedes ønske – at opstarte sager om god offentliggørelsesskik og indbringe sager for Pressenævnet om god presseskik begrænses, således at det som ved straffesager kun kan ske, hvor "almene hensyn" kræver det. Dette vil sikre, at der skal være en særlig stor samfundsmæssig interesse i sagen, før forurettedes ønsker kan tilsidesættes.

Anbefaling om udpegningsorganets opgaver

Justitia anbefaler, at der fastsættes regler om udpegningsperioder og genudpegning af medlemmer af udpegningsorganet i medieombudsmandsloven, samt at det sikres, at udpegningsorganet udpeger en Medieombudsmand, der ikke kun er formelt uafhængig, men også i praksis fremstår uafhængig af alle relevante aktører, herunder aktører omfattet af Medieombudsmandens kompetencer, udpegningsorganet samt regeringen og andre politiske aktører.

Fremtidige evalueringer

Det er nævnt flere gange i lovudkastet, at ordningen skal evalueres efter fire år, samt at bl.a. Medieombudsmandens kompetencer i civile sager og straffesager kan indgå i den evaluering.

Justitia anbefaler, at den planlagte evaluering af ordningen skal medtage en undersøgelse af, hvilken betydning Medieombudsmanden har haft for ytringsfriheden og den frie debat. Evalueringen bør således ikke alene have fokus på, om Medieombudsmandens kompetencer skal udvides, men også om kompetencerne skal indskrænkes eller justeres. Det bør ligeledes evalueres, hvilke samfundsgrupper Medieombudsmanden har anset for at være "alternative medieaktører", samt om denne praksis medfører, at repræsentationen i udpegningsorganet bør ændres.

Anbefaling om lovkvalitet: Vurdering af forholdet til Danmarks internationale forpligtelser

Justitia anbefaler, at lovforslaget tilføjes et afsnit om "forholdet til Danmarks internationale forpligtelser".

Et sådant afsnit har ikke været indeholdt i de lovudkast, der er sendt i høring, men bør naturligvis indgå i det endelige lovforslag set i lyset af, at lovudkastet indebærer åbenlyse indgreb i ytrings- og informationsfriheden. Selv hvis regeringen finder disse indgreb berettigede bør denne vurdering, og dermed grænserne for lovens fortolkning, indarbejdes i lovudkastet.

Med venlig hilsen

Mikele Schultz-Knudsen
Juridisk Chef, Justitia Danmark

og

Birgitte Arent Eiriksson
Direktør, Justitia Danmark

JUSTITIA
E-mail: info@justitia-int.org
http://www.justitia-int.org

Til: Julie Broholm (jubr@kum.dk)
Cc: Ann Sofie Vrang (asj@kfst.dk)
Fra: Olivia Thérèse Voss (ovo@kfst.dk)
Titel: SV: Høring over udkast til forslag til lov om medieombudsmanden
Sendt: 28-09-2026 10:43

Til Kulturministeriet

Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen takker for muligheden for at komme med bemærkninger til udkast til forslag om lov om medieombudsmand.

Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen og Konkurrencerådet udgør en samlet uafhængig konkurrencemyndighed. De følgende bemærkninger afgives udelukkende som uafhængig konkurrencemyndighed:

Indledningsvist bemærker styrelsen, at den forslåede regulering generelt set stiller massemedier og alternative medieaktører mere lige, hvilket er til gavn for den effektive konkurrence.

Styrelsen har noteret sig, at der kan være tilfælde, hvor Medieombudsmandens kompetencer over udenlandske medieaktører er begrænset af EU-retten. Styrelsen bemærker i den forbindelse, at der i sådanne tilfælde kan opstå en skævvridning af konkurrencen mellem danske og udenlandske alternative medieaktører.

Med venlig hilsen

Olivia Thérése Voss
Student
Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen
Direkte +45 4171 5171
E-mail ovo@kfst.dk

KONKURRENCE- OG FORBRUGERSTYRELSEN
Carl Jacobsens Vej 35
2500 Valby
Tlf. +45 4171 5000
Vi arbejder for velfungerende markeder

Se vores privatlivspolitik og tilgængelighedserklæring for kfst.dk.

Fra: Julie Broholm <jubr@kum.dk>
Sendt: 2. september 2026 14:48
Emne: Høring over udkast til forslag til lov om medieombudsmanden

Til høringsparterne

Kulturministeriet sender hermed udkast til forslag til lov om medieombudsmanden i høring.

Se venligst vedlagte høringsbrev, høringsliste og udkast til lovforslag.

Fristen for høringssvar er den 29. september.

Vh. Julie

Julie Broholm
Specialkonsulent | Medier

Kulturministeriet | Nybrogade 2 | 1203 København K
+45 21195585 | jubr@kum.dk | www.kum.dk

Sådan behandler vi dine personoplysninger

Til: Kulturministeriet
Att.: Julie Broholm og Victor Rou Røddik Nielsen

29. september 2026

Høring over udkast til forslag til lov om medieombudsmanden

KreaKom (Kreativitet & Kommunikation) takker for muligheden for at afgive høringssvar vedrørende udkastet til forslag til lov om medieombudsmanden.

KreaKom er brancheforening for reklame-, kommunikations-, PR- og mediebureauer, der professionelt udvikler, producerer, planlægger og formidler markedsføring og kommunikation på vegne af deres kunder gennem en bred vifte af medier, alternative medieaktører og digitale platforme.

KreaKoms medlemmer arbejder dog ikke alene med klassisk kommerciel markedsføring omfattet af markedsføringsloven. En væsentlig del af bureauernes arbejde består i at udvikle og producere kommunikation for NGO'er, interesseorganisationer, brancheorganisationer, offentlige institutioner og andre aktører, hvis kommunikation ikke nødvendigvis er omfattet af markedsføringslovens regler. I sådanne sammenhænge kan der være tale om faktuel formidling, kampagner, podcasts, digitale formater og samarbejder med fx alternative medieaktører, som efter lovudkastets konstruktion potentielt kan falde inden for Medieombudsmandens kompetence.

KreaKom anerkender behovet for regulering, der adresserer nye digitale offentliggørelsesformer og understøtter ansvarlighed i medieoffentligheden. Oprettelsen af Medieombudsmanden som institution giver derfor ikke i sig selv anledning til bemærkninger fra KreaKom.

Når der imidlertid etableres nye retlige begreber, pligtsubjekter og bindende ansvarsnormer, er det afgørende, at det står klart, hvem der omfattes, hvilke forpligtelser der gælder, og hvornår de finder anvendelse. Det gælder særligt for en regulering som den foreslåede, der omfatter en bred og sammensat kreds af aktører.

Samtidig er det væsentligt, at reguleringen ikke utilsigtet forskyder ansvarsforholdene i værdikæderne og dermed påvirker rådgivende og producerende led, som ikke som udgangspunkt er reglernes pligtsubjekter.

KreaKoms bemærkninger vedrører på den baggrund navnlig lovudkastets materielle regler om afgrænsningen af de omfattede aktører, ansvarsnormen om god offentliggørelsesskik, forholdet til eksisterende regulering og selvregulering samt reglernes ikrafttrædelse.

1. Ikrafttrædelse og det samlede regelgrundlag

Det fremgår af lovudkastets § 33, at loven foreslås at træde i kraft den 1. januar 2027, og at Medieombudsmanden ikke vil have kompetence i relation til forhold, der ligger forud for lovens ikrafttrædelse.

Lovudkastets konstruktion indebærer, at etableringen af Medieombudsmanden som ny institution og ikrafttrædelsen af nye materielle pligter for en ny og bred kreds af aktører sker samtidig den 1. januar 2027. Det giver efter KreaKoms opfattelse anledning til to særskilte, men tæt forbundne problemstillinger.

For det første træder de materielle pligter i kraft samtidig med de bestemmelser, der etablerer den institution, som skal administrere og håndhæve reglerne. Medieombudsmanden skal således etableres som institution og fastsætte en forretningsorden for sit virke, der efter bemærkningerne bl.a. forudsættes at indeholde regler om sagsbehandlingen. Lovudkastet sikrer dermed ikke, at den myndighed, der skal administrere de nye regler, er fuldt operationel, når de materielle pligter får virkning.

For det andet – og mere grundlæggende – kan de materielle pligter få virkning, før det regelgrundlag, der skal konkretisere deres indhold og anvendelsesområde, foreligger. Medieombudsmanden skal efter § 9, stk. 2, fastsætte nærmere regler om god offentliggørelsesskik, mens kulturministeren efter § 11, stk. 3, skal fastsætte regler om afgrænsningen af større alternative medieaktører. Lovudkastet sikrer imidlertid ikke, at disse regler er fastsat og offentliggjort i tilstrækkelig tid inden den 1. januar 2027 til, at de omfattede aktører kan nå at afklare, om de er omfattet, forstå de forpligtelser, der gælder, og indrette sig herefter. Det indebærer efter KreaKoms opfattelse en betydelig retlig usikkerhed, navnlig henset til at manglende efterlevelse af Medieombudsmandens påbud efter lovudkastet kan være strafsanktioneret.

Det er retssikkerhedsmæssigt problematisk, at etableringen af myndigheden og ikrafttrædelsen af de materielle pligter er bundet til samme ikrafttrædelsestidspunkt. KreaKom foreslår derfor, at der sondres mellem institutionel ikrafttræden og materiel ikrafttræden, så de bestemmelser, der er nødvendige for at etablere Medieombudsmanden, foretage udpegninger og fastsætte de nødvendige administrative regler og

forretningsordenen, træder i kraft den 1. januar 2027. De materielle pligter og den dertil knyttede håndhævelse bør derimod først træde i kraft, når de regler, der er nødvendige for at fastlægge pligternes indhold og anvendelsesområde, er udstedt og offentliggjort.

Det bør samtidig overvejes at fastsætte en rimelig implementeringsperiode mellem offentliggørelsen af reglerne og den materielle ikrafttræden. Det vil sikre, at de omfattede aktører og deres rådgivere har reel mulighed for at afklare, om de er omfattet, forstå de krav, der stilles til dem, og indrette deres publiceringspraksis herefter. Behovet for en sådan implementeringsperiode gør sig særligt gældende i den foreslåede ordning, der ikke blot indebærer nye regler på et kendt reguleringsområde med en etableret håndhævelsesinstitution, men etablerer en ny myndighed, nye pligtsubjekter og en ny retligt bindende ansvarsnorm.

Det bør ligeledes overvejes, om Medieombudsmandens adgang til at udstede administrative bødeforelæg efter § 32 bør træde i kraft på et senere tidspunkt. Det forudsættes i lovbemærkningerne, at administrative bødeforelæg alene anvendes i ukomplicerede sager uden bevismæssige tvivlsspørgsmål. Ved ordningens ikrafttræden vil der imidlertid endnu ikke foreligge praksis for Medieombudsmandens anvendelse af sine påbud og håndhævelsen heraf.
Administrative bødeforelæg er efter almindelige lovgivningsprincipper navnlig egnede på områder, hvor overtrædelserne er ensartede, ukomplicerede og uden bevismæssige tvivlsspørgsmål, og hvor sanktionsniveauet ligger fast. Lovbemærkningerne forudsætter tilsvarende, at Medieombudsmanden alene anvender bødeforelæg i ukomplicerede sager uden bevismæssige tvivlsspørgsmål.

Den foreslåede ordning etablerer imidlertid samtidig en ny myndighed, nye pligtsubjekter og en ny ansvarsnorm, hvis nærmere indhold skal fastlægges administrativt og udvikles gennem praksis. Selv om bødeforelægget efter § 32 knytter sig til manglende efterlevelse af et påbud og ikke direkte til en overtrædelse af god offentliggørelsesskik, finder KreaKom, at det bør overvejes, om adgangen til administrative bødeforelæg bør træde i kraft på et senere tidspunkt, når der er etableret en tilstrækkelig praksis for Medieombudsmandens påbud og håndhævelsen heraf.

En sådan indfasning vil samtidig gøre det muligt på baggrund af de første erfaringer med ordningen at vurdere, hvilke typer overtrædelser der i praksis har den fornødne klare og ukomplicerede karakter til at være egnede til administrativt bødeforelæg.

2. Afgrænsningen af de omfattede aktører - § 11

KreaKom anfægter ikke, at Medieombudsmanden skal kunne forholde sig til en bred og dynamisk medievirkelighed. Men jo bredere kredsen af potentielt omfattede aktører er, desto vigtigere er det dog, at kriterierne for Medieombudsmandens kompetence er klare og anvendelige i praksis.

Det er samtidig afgørende, at reglernes betydning for andre aktører, der medvirker til eller står bag indhold offentliggjort af en alternativ medieaktør, står klart. Indhold udvikles og produceres ofte i samarbejde mellem flere selvstændige aktører, fx en organisation, virksomhed og/eller et bureau. Det bør derfor være muligt på forhånd at identificere, hvem der er pligtsubjekt efter loven, og hvilken retlig betydning de øvrige aktørers medvirken har, så ansvaret ikke utilsigtet forskydes eller udvides til rådgivende og producerende led, som ikke selv er omfattet af ansvarsnormen.

Større alternative medieaktører

KreaKom har i en række reguleringsmæssige sammenhænge peget på, at antallet af følgere eller abonnenter ikke i sig selv udgør et entydigt eller stabilt mål for en aktørs position i den danske medieoffentlighed eller for aktørens faktiske rækkevidde og gennemslagskraft. Et givent følgertal kan fx dække over en international følgerskare, en snæver niche, falske følgere eller en følgerskare, hvor kun en begrænset andel faktisk eksponeres for aktørens indhold. Følgertal kan desuden være påvirket af udsving, som ikke nødvendigvis er udtryk for en faktisk og vedvarende rækkevidde i eller tilknytning til Danmark. Dertil kommer, at der findes platforme, hvor antallet af følgere, abonnenter eller tilsvarende ikke udgør en reel eller anvendelig målestok.

Efter § 11, stk. 3, overlades den nærmere afgrænsning af "større alternative medieaktører" til kulturministeren. Lovbemærkningerne angiver imidlertid en retning for den kommende regulering, idet det bl.a. fremgår, at grænsen fx kan fastsættes til 15.000 følgere, abonnenter m.v.

KreaKoms bekymring knytter sig ikke til anvendelsen af objektive tærskler som sådan. Tværtimod er der et væsentligt hensyn til, at afgrænsningen er operationel og gør det muligt for den enkelte aktør på forhånd at konstatere, om vedkommende er omfattet. Udfordringen opstår, hvis hensynet til en enkel og håndterbar afgrænsning fører til, at antallet af følgere eller abonnenter bliver det primære eller afgørende mål for, om en aktør skal underlægges den særlige ansvarsnorm.

En tærskel på 15.000 følgere vil kunne omfatte en bred og heterogen gruppe af aktører, uden at disse nødvendigvis har en faktisk og vedvarende rækkevidde eller en funktion i medieoffentligheden, der svarer til det, betegnelsen "større alternativ medieaktør" umiddelbart indikerer. Det kan fx være aktører, som har opbygget en følgerskare på baggrund af kunstneriske, erhvervsmæssige eller andre aktiviteter, uden at deres aktivitet i øvrigt har karakter af alternativ medievirksomhed.

KreaKom anerkender behovet for, at afgrænsningen kan tilpasses en digital medievirkelighed, hvor platforme, distributionsformer og relevante mål for rækkevidde løbende ændrer sig. Når den konkrete afgrænsning overlades til administrativ regulering og samtidig forudsættes løbende at kunne ændres, er det imidlertid væsentligt, at lovgrundlaget angiver et klart udgangspunkt for, hvilke forhold der begrunder, at en aktør kvalificeres som en større alternativ medieaktør. Det bør navnlig stå klart, hvilken sammenhæng der skal være mellem aktørens rækkevidde, karakteren og kontinuiteten af aktiviteten og den funktion i medieoffentligheden, som begrunder, at aktøren omfattes af den særlige ansvarsnorm.

Efter KreaKoms opfattelse giver de nuværende bemærkninger ikke et tilstrækkeligt klart grundlag herfor. Den administrative regulering bør kunne tilpasses den teknologiske udvikling, uden at det grundlæggende udgangspunkt for, hvilke aktører reguleringen er tiltænkt, dermed forskydes.

Den konkrete udmøntning bør ske på baggrund af objektive og operationelle kriterier, som gør det muligt for aktørerne selv at konstatere, om de er omfattet. I lovudkastet nævnes disse mål imidlertid i forbindelse med en mulig senere tilpasning af følgergrænsen. KreaKom finder, at sådanne alternative mål bør indgå i overvejelserne allerede ved den første udmøntning af § 11, stk. 3, og ikke alene som et muligt grundlag for en senere justering af en følgertærskel.

KreaKom opfordrer på den baggrund til, at der ikke uden videre tages udgangspunkt i en tærskel på 15.000 følgere eller abonnenter. Den nærmere afgrænsning bør i stedet fastlægges på baggrund af objektive og operationelle kriterier, der på den ene side er egnede til at identificere de aktører, som reguleringen er tiltænkt, og på den anden side gør det muligt for den enkelte aktør på forhånd at fastslå, om vedkommende er omfattet.

Begrebet "større alternative medieaktører" må desuden forventes at kunne få en vis normativ betydning uden for denne lov og Medieombudsmandens virke. I en situation, hvor der nationalt i stigende grad etableres særskilte reguleringsrammer for digitale indholdsproducenter, herunder influencere, er det væsentligt, at sådanne kategoriseringer er præcise og gennemtænkte med dette for øje. KreaKom opfordrer derfor til, at dette hensyn inddrages aktivt i kulturministerens videre arbejde.

Stk. 1, pkt. 1 - nyhedsformidling og anden formidling af faktuel karakter

Medieombudsmandens kompetence efter § 11 er afgrænset til indhold, der har karakter af "nyhedsformidling eller anden formidling af faktuel karakter". Det fremgår samtidig af bemærkningerne, at meningstilkendegivelser og andet holdningsbåret indhold som udgangspunkt ikke er omfattet.

Kommunikation lader sig imidlertid ikke nødvendigvis entydigt kategorisere som enten faktuel eller holdningsbåret. Det gælder navnlig kommunikation fra interesse- og brancheorganisationer, ngo'er og andre aktører, hvor faktuelle oplysninger kan indgå som grundlag for argumentation, holdninger eller interessevaretagelse, men også kommunikation fra podcastere, influencere og lignende aktører, som forventes at kunne være omfattet.

Det er principielt rimeligt, at sådant indhold kan underlægges en ansvarsnorm. Det er imidlertid afgørende, at grænsen for, hvornår indhold har karakter af faktuel formidling og dermed omfattes af reglerne, er tilstrækkelig klar og operationel. Dette gælder særligt for kommunikation, hvor faktuelle oplysninger og holdningsbårne budskaber indgår i samme offentliggørelse.

KreaKom finder det afgørende, at grænsen for, hvornår indhold er omfattet, tydeliggøres, så de omfattede aktører i praksis, har mulighed for på offentliggørelsestidspunktet at vurdere, om det konkrete indhold er omfattet af reglerne.

Stk. 1, pkt. 2 – særlig relation her til landet

Kravet om, at indholdet skal have "en særlig relation her til landet", har væsentlig betydning for bestemmelsens geografiske anvendelsesområde. I en digital medievirkelighed, hvor indhold kan produceres, offentliggøres og distribueres på tværs af landegrænser, kan det imidlertid være vanskeligt på forhånd at fastslå, hvornår den nødvendige relation til Danmark foreligger.

KreaKom finder derfor, at kriteriet bør præciseres yderligere, så det i videst muligt omfang er forudsigeligt for aktørerne, hvornår deres indhold har en sådan relation til Danmark, at Medieombudsmanden har kompetence.

Det er samtidig væsentligt, at bestemmelsen anvendes i overensstemmelse med EU-retlige regler om grænseoverskridende tjenester og de relevante oprindelseslandsprincipper – afsenderlandsprincippet er en

afgørende del i det europæiske indre marked og det er afgørende, at reguleringen her ikke ændrer i dette grundprincip, hvor det finder anvendelse.

Stk. 2 - kriteriet "nået bredt ud"

Bestemmelsen i § 11, stk. 2, adskiller sig grundlæggende fra afgrænsningen af større alternative medieaktører efter stk. 1 og 3. For øvrige alternative medieaktører kan den efterfølgende udbredelse af det konkrete indhold bringe offentliggørelsen inden for Medieombudsmandens kompetence. Lovbemærkningerne understreger således, at det afgørende efter stk. 2 er det offentliggjorte indhold og ikke selve aktøren.

Kriteriet "nået bredt ud" er dermed i sin karakter bagudskuende. En aktør, der ikke på forhånd er omfattet som større alternativ medieaktør, vil på offentliggørelsestidspunktet ikke nødvendigvis kunne vide, om en konkret offentliggørelse senere vil blive omfattet af Medieombudsmandens kompetence. Udbredelsen kan desuden bero på forhold, som aktøren ikke selv er herre over, herunder delinger, omtale, algoritmisk distribution og spredning på tværs af platforme. Disse parametre vil ofte kunne give selv privatpersoners enkeltstående indhold, en mere eller mindre tilfældig og meget stor rækkevidde. Bemærkningerne fastslår tilmed, at udbredelsen på flere platforme skal vurderes samlet.

I samspil med § 9 rejser konstruktionen et grundlæggende spørgsmål: Hvordan skal en aktør på offentliggørelsestidspunktet kunne indrette sin adfærd efter en bindende ansvarsnorm, hvis det først på baggrund af offentliggørelsens efterfølgende udbredelse kan konstateres, om aktøren er omfattet af normen?

Kravet om, at indholdet samtidig skal være af "alvorlig eller principiel karakter", løser efter KreaKoms opfattelse ikke i sig selv denne problemstilling. Navnlig kriteriet "principiel karakter" er bredt formuleret, idet der efter bemærkningerne navnlig skal lægges vægt på, om Medieombudsmandens stillingtagen vil være af generel samfundsmæssig betydning, mens det overlades til Medieombudsmanden at vurdere, hvornår dette er tilfældet.

Anvendelsen af rækkeviddedata som visninger, klik eller afspilninger er ikke i sig selv problematisk. Sådanne data kan tværtimod være relevante ved en på forhånd konstaterbar afgrænsning af større alternative medieaktører, fx på baggrund af en aktørs dokumenterede eller gennemsnitlige rækkevidde over en forudgående periode. Problemet opstår, hvis den efterfølgende rækkevidde af den konkrete

offentliggørelse er afgørende for, om aktøren var underlagt ansvarsnormen på offentliggørelsestidspunktet.

Det bør desuden tydeliggøres, hvilken betydning en sag omfattet af § 11, stk. 2, har for aktørens senere offentliggørelser. Bemærkningerne synes at forudsætte, at vurderingen knytter sig til det konkrete indhold og ikke medfører, at aktøren herefter generelt omfattes af Medieombudsmandens kompetence. Det bør fremgå klart, at en aktør, der fortsat ikke opfylder kriterierne for at være en større alternativ medieaktør, ikke alene som følge af en tidligere sag efter stk. 2 bliver underlagt ansvarsnormen ved senere offentliggørelser. En enkelt offentliggørelses store rækkevidde er ikke nødvendigvis udtryk for en efterfølgende faktisk og vedvarende rækkevidde.

Bemærkningerne synes skrevet ud fra åbenlyse eksempler, men kommer ved deres ordlyd til at ramme bredt og udefineret. Det betyder ikke, at der ikke er noget at regulere, men at det kræver yderligere præcision for at sikre gennemarbejdet og operationel lovgivning.

KreaKom opfordrer på den baggrund til, at samspillet mellem § 9 og § 11, stk. 2, genovervejes eller som minimum præciseres, så det står klart, hvordan ansvarsnormen finder anvendelse, når Medieombudsmandens kompetence først aktualiseres som følge af indholdets efterfølgende udbredelse, og hvilken betydning dette har for aktørens senere offentliggørelser.

3. Grænsefladen til Forbrugerombudsmanden kompetence

Det fremgår af lovbemærkningerne, at indhold, som falder under Forbrugerombudsmandens kompetence, ikke omfattes af Medieombudsmandens kompetence. Samtidig nævnes influencere og lignende digitale indholdsproducenter som eksempler på aktører, der kan være alternative medieaktører.

KreaKom finder, at grænsefladen mellem de to regelsæt bør tydeliggøres, særligt i relation til influencere. Forbrugerombudsmandens fortolkning af markedsføringslovens anvendelsesområde indebærer, at en erhvervsdrivende influencers aktiviteter er omfattet af markedsføringsloven uanset om det er organisk indhold uden aftaler, betalte samarbejder eller lign. Det er derfor ikke tilstrækkeligt klart, hvilket indhold fra erhvervsdrivende influencere der konkret forudsættes at kunne falde inden for Medieombudsmandens kompetence. Samtidig virker debatten og udlægningen af Medieombudsmandens virke med en forventning om at lukke ned for noget af netop det indhold.

KreaKom opfordrer til, at grænsefladen tydeliggøres, så det står klarere, hvad Medieombudsmandens reelle kompetence er.

4. "God offentliggørelsesskik" - § 9

KreaKom finder det positivt, at det fremgår af lovudkastet, at Medieombudsmanden skal fastsætte nærmere regler om indholdet af normen om god offentliggørelsesskik. Det er afgørende, at der fra ordningens begyndelse etableres klare og forudsigelige rammer, som de omfattede aktører har mulighed for at navigere efter.

KreaKom har hertil enkelte bemærkninger til den foreslåede udmøntning.

Etiske retningslinjer som inspirationsgrundlag

Det fremgår af bemærkningerne, at Medieombudsmanden ved fastsættelsen af god offentliggørelsesskik bl.a. skal søge inspiration i god presseskik og etiske retningslinjer for influencere og bloggere.

KreaKom finder anledning til at understrege, at frivillige etiske standarder og en offentligretligt fastsat, bindende ansvarsnorm har forskellig karakter.

Eksisterende etiske retningslinjer kan derfor være et relevant inspirationsgrundlag, men bør ikke uden en selvstændig vurdering af de enkelte normers egnethed, proportionalitet og retlige kontekst transformeres til bindende pligter. Det samme gælder normer eller kriterier udviklet inden for andre retsområder eller selvreguleringsordninger.

KreaKom opfordrer derfor til, at dette hensyn fremgår af bemærkningerne og indgår ved udarbejdelsen af reglerne om god offentliggørelsesskik.

Løbende udvikling af ansvarsnormen

Det fremgår samtidig af bemærkningerne, at Medieombudsmanden skal kunne forme ansvarsnormen gennem sin praksis, og at reglerne løbende skal kunne tilpasses den teknologiske og samfundsmæssige udvikling. KreaKom anerkender behovet for, at regler på et område i hurtig udvikling ikke bliver statiske. Når der er tale om en bindende ansvarsnorm, er det imidlertid afgørende, at udviklingen sker med den nødvendige forudsigelighed.

Medieombudsmandens praksis vil naturligt kunne bidrage til at fortolke og konkretisere ansvarsnormen. Væsentlige nye materielle krav bør imidlertid ikke etableres alene gennem praksis, men afspejles klart og rettidigt i de offentliggjorte regler, så de omfattede aktører har rimelig mulighed for at identificere ændringerne og indrette sig herefter.

Afsluttende bemærkninger

KreaKom anerkender, at den digitale medievirkelighed udfordrer traditionelle sondringer mellem medier, afsendere og kommunikationsformer, og at der derfor kan være behov for nye reguleringsmodeller. Netop når reguleringen skal favne en bred og dynamisk virkelighed, er det afgørende, at de retligt bindende pligter samtidig er tilstrækkeligt præcise og forudsigelige.

KreaKom opfordrer derfor til, at de beskrevne forhold præciseres i den videre lovbehandling og efterfølgende udmøntning, så de omfattede aktører fra ordningens begyndelse har klare og operationelle rammer at navigere efter.

KreaKom står fortsat til rådighed for dialog om de rejste spørgsmål og bidrager gerne yderligere til det videre arbejde med udmøntningen af reglerne, herunder i forbindelse med regel- og bekendtgørelsesarbejde samt eventuel vejledning.

Med venlig hilsen
Malene Birkebæk

Adm. Direktør
KreaKom
mb@kreakom.dk | +45 27 27 06 13

Københavns Byret

Kulturministeriet

Præsidenten
Domhuset, Nytorv 25
1450 København K.
Tlf. 99 68 70 15
CVR 21 65 95 09
adm.kbh@domstol.dk
J.nr. 26/29790

Den 23. oktober 2026

Ved mail af 19. oktober 2026 vedhæftet høringsbrev af 2. september 2026 har Kulturministeriet anmodet om eventuelle bemærkninger til lovudkast om medieombudsmanden.

Jeg skal i den anledning på byretspræsidenternes vegne oplyse, at byretterne kan henholde sig til Østre Landsrets høringssvar af 19. oktober 2026. Byretterne skal i forlængelse heraf præcisere, at det afsatte beløb på 0,7 mio. kr. til retterne for årlige merudgifter til behandling af flere anmodninger om aktindsigt efter byretternes opfattelse klart ikke er på et niveau, der vil kunne dække de forventede merudgifter ved domstolene.

Byretterne finder det væsentligt, at domstolene tilføres de fornødne midler i forbindelse med lovændringen, som medfører merudgifter for domstolene. Som lovudkastet på nuværende tidspunkt er finansieret, vil det bidrage til, at domstolenes flerårsaftale fra november 2023 om domstolenes økonomi for 2024-2027 bliver udhulet som følge af de nye, ressourcekrævende lovgivningsinitiativer. Det bemærkes herved, at behandling af aktindsigtsanmodninger erfaringsmæssigt kræver erfarne kontorfunktionær- og juristressourcer, som må tilføres området, når antallet af anmodninger stiger. Disse ressourcer vil fragå den almindelige retsagsbehandling ved retterne og dermed påvirke sagsbehandlingstiderne negativt.

Byretterne ønsker herudover ikke at udtale sig om udkastet.

Der henvises til J.nr. 307137.

Kopi af dette høringssvar er tillige sendt til Domstolsstyrelsen.

Med venlig hilsen

Nikolaj Aarø-Hansen

Kulturministeriet
sendt til: kum@kum.dk

MEDIERÅDET FOR BØRN & UNGE

1. oktober 2026

Høringssvar til lovforslag om medieombudsmanden

Kulturministeriet har den 2. september 2026 fremsendt høring vedr. forslag til lov om medieombudsmanden.

Medierådet ser frem til at bidrage til udpegning af en repræsentant for offentligheden til Udpegningsorganet og stiller sig i øvrigt til rådighed for at dele viden og erfaringer angående beskyttelse af børn og unge samt deres adgang til troværdige nyheder og deltagelse i den demokratiske samtale.

Medierådet takker for muligheden for at komme med bemærkninger til lovforslaget og skal herefter bemærke:

Medierådet billiger initiativer, der kan styrke vores demokratiske samfund og rettigheder, herunder også børn og unges tryghed, trivsel og rettigheder i det digitale miljø. En medieombudsmand kan ses som en instans, der styrker dette ærinde. Dertil tilføjes, at der er et særligt behov for øget fokus på beskyttelse af mindreårige samt deres ret til at have adgang til troværdige nyheder og faktuelle oplysninger. Størstedelen af danske børn og unge er hyppigt i kontakt med indhold produceret og udbredt af alternative medieaktører, som i lovforslaget eksemplificeres som influenter, bloggere, netaviser og podcasts. Derudover er mange af de platforme/kanaler, som disse alternative medieaktører er til stede på, ikke designet til børn og unge. Dette bør tages in mente, når de større alternative medieaktører og deres indhold vurderes.

Der lægges i nærværende høringssvar således særlig vægt på beskyttelse af

mindreårige, behov for nærmere definition af større alternative medieaktører samt en nærmere definition af de større alternative medieaktørers indhold, og medieombudsmandens vurdering af dette indhold. Bemærkningerne relaterer sig primært til § 10 og § 13.

Beskyttelse af mindreårige

Medierådet finder det positivt, at medieombudsmanden har kompetence over for alternative medieaktører i sager om indhold, der udbredes til offentligheden, når indholdet er af alvorlig eller principiel karakter og er nået bredt ud. Det noteres dog, at et særligt fokus på mindreårige ikke indgår i lovteksten, men kun benævnes i de generelle bemærkninger og bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser.[1]

Medierådet anser det for hensigtsmæssigt, hvis hensynet til mindreårige skrives direkte ind i lovteksten, da det er velkendt, at danske børn og unges primære adgang til nyhedsformidling sker gennem alternative medieaktører og digitale platforme. Deres medieforbrug adskiller sig fra andre aldersgrupper i den danske befolkning.[2]

I forlængelse heraf finder Medierådet, at fokus på beskyttelse af mindreåriges adgang til troværdig viden og nyheder generelt bør skærpes i lovforslaget og i medieombudsmandens opdrag. Dette kan bl.a. ske ved at konkretisere, hvornår der er tale om indhold af alvorlig eller principiel karakter, og hvordan det vurderes, om indholdet i tilstrækkelig grad henvender sig til børn og unge. I vurderingen af, hvorvidt indhold er af alvorlig eller principiel karakter, kan Kulturministeren med fordel lade sig inspirere af 4C modellen, der benyttes til at definere skadeligt indhold og online risici ("The 4Cs: Classifying online risk to children")[3], og udvikle en lignede model til vurdering af indhold, der tilhører

1 Jf. pkt. 3.2.3.2. Håndhævelse af ny ansvarsnorm om "god offentliggørelsesskik" og bemærkninger til § 10.

2 Nordic Media Literacy Survey 2026, Nordisk Ministerråd, Medierådet for børn og Unge samt mediemyndighederne i Norden: 2.1 Young People's Understanding of Media and Social Media in Democratic Society – News consumption

3 Livingstone, S., & Stoilova, M. (2021). The 4Cs: Classifying Online Risk to Children. (CO:RE Short Report Series on Key Topics). Hamburg: Leibniz-Institut für Medienforschung | Hans-Bredow-Institut

medieombudsmandens ansvarsområde, efter forskellige parametre. Medierådet stiller sig i den forbindelse til rådighed for sparring i forbindelse med implementering af lovforslaget og etablering af medieombudsmanden, da Medierådet beskæftiger sig med film- og trailervurdering iht. skadelighed for børn i forskellige aldre.

Herefter skal Medierådet bemærke, at det efter rådets vurdering ikke vil være tilstrækkeligt at have fokus på indhold henvendt til børn og unge, da børn og unge i det nuværende digitale medielandskab også har adgang til indhold, der som udgangspunkt er målrettet voksne. Derfor må beskyttelsen af mindreårige også sigte på at sikre, at de ikke eksponeres for uegnet og potentielt skadeligt indhold. Det er således en nødvendighed, at vurdering af indhold har fokus på, hvorvidt afsenderen har mange følgere, som er mindreårige, og om indholdet udbredes til mindreårige. En udfordring, Medierådet ønsker at gøre opmærksom på i denne sammenhæng, er adgang til data til at vurdere indholdets udbredelse. Adgangen til brugerdata om fx følgernes alder vil ofte kun være tilgængelige for afsenderen af indholdet. Derfor bør medieombudsmanden have kompetencer til at anmode om denne data fra aktøren. Alternativt kan større alternative medieaktører pålægges at aflægge en kontinuerlig 'transparency report', med inspiration fra forordningen om digitale tjenester, hvor data om aktørens følgere skal indgå. Dette kræver dog, at medieombudsmanden eller en anden instans registrerer disse aktører.

Nærmere definition af 'større alternative medieaktører'

Medierådet noterer, at det i lovforslaget ikke er endeligt defineret, hvad der kan betragtes som større alternative medieaktører. I de generelle bemærkninger til lovforslaget fremgår Medieansvarsudvalgets forslag til definition som:

"Alternative medieaktører bør forstås som medieaktører, der ikke er underlagt Pressenævnets kompetence, men hvis indhold og udbredelse i øvrigt kan sammenlignes med massemediernes indhold og udbredelse. […] Udvalget

(HBI); CO:RE - Children Online: Research and Evidence. https://doi.org/10.21241/ssoar.71817.

finder videre, at en medieombudsmands kompetence bør være uafhængig af indholdets format og den platform, som indholdet offentliggøres på, så ordningen fremtidssikres mod forandringer i medielandskabet."[4]

Medierådet er i den forbindelse enig i, at medieombudsmandens kompetence bør være uafhængig af indholdets format og platform, hvor det udbredes. Ligesom at eventuelle skadespåvirkninger for unge vil være indholdsbetinget og derfor skulle vurderes uafhængigt af format og platform af medieombudsmanden.

Derudover opfordrer Medierådet til, at der i afgrænsningen af, hvorvidt den alternative medieaktør er af større karakter, lægges vægt på andre faktorer end antal følgere på en enkelt platform. Danske børn og unges medieforbrug går på tværs af digitale platforme, da de fx følger influenter på forskellige platforme, og rækkevidde for indhold kan således også gå på tværs af platforme, ligesom indhold kan udbredes på forskellige platforme i både identiske og justerede formater. Det vil på denne baggrund være svært at vurdere, om de foreslåede 15.000 følgere eller abonnenter er repræsentativt for den faktiske rækkevidde, udbredelse og størrelse af aktørerne.[5] I den forbindelse bør det også præciseres, om det er abonnenter på tværs af platforme, eller om det er antal abonnenter på den platform, hvor brugeren har mødt indholdet. Medierådet vil i den forbindelse opfordre til et øget fokus på karakteren af udbredelse af indhold end antal følgere.

Følgerantal er kun én ud af flere faktorer, der kan beskrive, hvor bredt aktørens indhold udbredes. Der bør således også tages hensyn til, at indhold kan spredes via annoncer, delinger fra andre osv., hvorfor en samlet rækkevidde i nogle tilfælde kan være en bedre målestok end antallet af følgere og abonnenter. Der bør derfor også tages hensyn til faktorer som antal visninger og antal delinger i vurderingen af aktørens størrelse og rækkevidde. I det tilfælde, at data om fx delinger eller antal visninger kun er synlige for

4 Jf. 3.2.2.1 Afgrænsning af alternative medieaktører omfattet af medieombudsmandens kompetence

5 Jf. bemærkninger til §10, stk. 3

aktøren selv, bør medieombudsmanden have kompetencer til at få udleveret disse data.

Nærmere definition af de alternative medieaktørers indhold

Medierådet bemærker, at det i lovforslagets § 10, stk. 1, henvises til, at medieombudsmanden har kompetence over for større alternative medieaktører i sager om indhold, der udbredes til offentligheden, når indholdet:

"1) har karakter af nyhedsformidling eller anden formidling af faktuel karakter
2) har en særlig relation til landet
3) udbredes af alternative medieaktører, der er mindst 15 år."

Medierådet vil i denne forbindelse påpege, at det skal være tydeligt, hvornår indhold kan defineres som 'nyhedsformidling' eller 'anden faktuel karakter'. Derudover er det uklart, om indholdet vurderes ud fra enkeltstående indhold (som opslag, blogs eller podcastafsnit), eller om det vurderes ud fra medieaktørens samlede kanal. Nyhedsformidling og indhold af faktuel karakter skabes, placeres og deles ofte i en strøm af øvrigt indhold på en kanal, hvorfor det giver mening at vurdere medieaktørens samlede kanal og karakteren af indholdet herpå. I den forbindelse bør der opdyrkes samarbejder med øvrige myndigheder og organisationer, som forholder sig til alternative medieaktørers – fx influenters – indhold og børns beskyttelse. Således kan der arbejdes for en tilgang, som kan bidrage til en helhedsorienteret tilgang til håndhævelse og ansvarspålæggelse hos disse alternative medieaktører.

Endeligt er det også væsentligt at være opmærksom på forskellige former for nyhedsindhold, når udbredelse defineres. Det fremgår fx ikke tydeligt af lovforslaget eller de dertilhørende bemærkninger, hvorvidt udbredelse af indhold udelukkende omfatter indhold produceret selvstændigt af de alternative medieaktører, eller om det også omfatter deres deling af andres indhold. Det må derfor defineres, hvorvidt medieombudsmanden vil have kompetencer ift. danske medieaktører, der også deler internationalt indhold, eller om det kun omhandler indhold produceret i Danmark.

Inspiration i Medierådets etiske retningslinjer

Medierådet noterer sig afslutningsvis, at medieombudsmanden løbende vil udarbejde og opdatere et sæt retningslinjer, der afspejler ansvarsnormens nærmere indhold.[6] Udover retningslinjerne for god presseetik og de etiske retningslinjer for influenter og bloggere, kan der ligeledes findes inspiration i Medierådets 'De etiske retningslinjer'[7]. Retningslinjerne er henvendt til digitale tjenesteudbydere, men kan være brugbare for alle, der er interesseret i beskyttelse af mindreårige i det digitale medielandskab. De etiske retningslinjer tager afsæt i eksisterende love og konventioner, herunder FN's Børnekonvention.

Medierådet finder det i høj grad væsentligt, at der sker et øget fokus på det nye medielandskabs betydning for den demokratiske samtale i Danmark. Medierådet ønsker sig bedre håndhævelse af eksisterende regler og ansvar, som allerede påfalder eller bør påfalde platforme, som børn og unge bruger, og ikke mindst influenter på platformene, som børn og unge er storforbrugere af og særligt påvirkelige overfor. Medieombudsmanden ses som et rigtigt skridt i retning mod større ansvarspålæggelse hos disse aktører – ikke mindst ift. nyhedsfor-brug og oplysning, men også ift. kommerciel påvirkning, forbrugsvaner, holdninger, vaner og idealer.

Medierådet for Børn og Unge takker endnu engang for mulighed for at komme med bemærkninger og stiller sig til rådighed ved behov for yderligere bidrag.

På vegne af Medierådet for Børn og Unge
Miriam Michaelsen
Forperson

6 Jf. bemærkningerne til § 13, stk.

7 Find de etiske retningslinjer her https://medieraadet.dk/medieraadets-etiske-retningslinjer/de-etiske-retningslinjer

Høringssvar vedr. udkast til forslag til lov om medieombudsmanden

Nye Medier takker for muligheden for at afgive høringssvar.

Vi mener, det er afgørende, at man som borger så vidt muligt kan stole på den information, man møder digitalt – og at debatten foregår konstruktivt og fair. Privatpersoner, indholdskabere og egentlige medier uden for det publicistiske system når i dag rigtig mange mennesker, og derfor giver det mening med fælles retningslinjer og tilhørende konsekvenser, når de bliver brudt. En højere grad af ligestilling mellem tradtionelle og nye medier er ønskværdig.

Vi har to konkrete bemærkninger, som begge handler om sammensætningen af udpegningsorganet (§ 2, stk. 2).

Nye Medier bør være repræsenteret i udpegningsorganet. Medieombudsmanden skal virke i feltet mellem de etablerede massemedier og de "alternative medieaktører". Netop det felt, hvor medlemmerne i vores forening ofte opstår, vokser og bevæger sig over i Pressenævnets regi. Danske Medier repræsenterer især de etablerede udgivere, men i dag er de nye, uafhængige og ofte små medier ikke repræsenteret i organet. Nye Medier har organiseret netop den gruppe i en årrække og kan bidrage med indsigt i, hvordan grænsen mellem de to regimer fungerer i praksis. Vi foreslår derfor, at Nye Medier udpeger ét medlem.

Den faglige repræsentation bør gøres bredere. Udkastet giver Dansk Journalistforbund to pladser, da Forbundet for Influenter og Bloggere også er en del af DJ. Samtidig er andre organisationer, der (potentielt) organiserer de personer, der skal reguleres, slet ikke repræsenteret, f.eks. Dansk Magisterforening. Vi opfordrer til, at sammensætningen genovervejes, så den afspejler bredden i den medievirkelighed, som ombudsmanden skal virke i.

Vi stiller os gerne til rådighed for en uddybning.

På vegne af bestyrelsen for Nye Medier og med venlig hilsen,

Søren Høgh Ipland

Forperson, Nye Medier

Kbh. 28.09.26

Til: Service (kum@kum.dk), Julie Broholm (jubr@kum.dk), Victor Rou Røddik Nielsen (vrn@kum.dk)
Cc: mail@politiforbundet.dk (mail@politiforbundet.dk)
Fra: Christian Palsteen Dong (cpd@politiforbundet.dk)
Titel: SV: Høring over udkast til forslag til lov om medieombudsmanden
Sendt: 08-09-2026 08:21

Kulturministeriet

Politiforbundet takker for høring over forslag til lov om medieombudsmanden.
Vi afgav høringssvar ved første høring, og ændringerne i forslaget giver ikke anledning til yderligere bemærkninger herfra.

Høringssvar af 260226 genfremsendes herunder:

……..

Politiforbundet takker for høring over lovforslaget om medieombudsmanden.

Politiforbundet ser forslaget som et **positivt og relevant initiativ**, der adresserer en væsentlig udfordring i relation til den digitale udstilling af politifolk på sociale medier og andre alternative medieplatforme.

Etableringen af en uafhængig medieombudsmand med kompetence over for nyhedslignende og faktuelt indhold fra alternative medieaktører giver mulighed for en mere smidig, administrativ og proportional håndtering af sager om urigtige eller krænkende fremstillinger, herunder gennem genmæle og mulighed for offentliggørelse af afgørelser. Det er efter vores opfattelse et vigtigt supplement til det eksisterende ansvarssystem og kan samtidig bidrage til at aflaste straffesystemet, uden at alvorlige sager fratages mulighed for strafferetlig behandling.

Samlet set vurderer Politiforbundet, at forslaget styrker retssikkerheden og skaber en mere tidssvarende ramme for håndtering af digitale mediekrænkelser. Vi vil derfor gerne tilkendegive vores positive opbakning til initiativet.

Vi har derudover ikke bemærkninger til forslaget

2026-01015

Venlig hilsen

Christian Dong
Forbundssekretær

POLITI FORBUNDET
Det stærkeste fællesskab

Tlf.: +45 33 45 59 60
Mobil: +45 29 63 83 99

Gl. Kongevej 60, 11. sal
1850 Frederiksberg
Tlf.: +45 3345 5900
mail@politiforbundet.dk

Politiforbundet beskytter dine data. Læs mere: Databeskyttelsespolitik.
Denne e-mail kan indeholde fortrolige oplysninger og er kun tiltænkt ovennævnte modtager(e).

Har du fejlagtigt modtaget mailen, beder vi dig kontakte afsender og slette mailen samt evt. vedhæftninger.
Sikker mail kan sendes til mail@politiforbundet.dk (kræver adgang til sikker mail).

Fra: Julie Broholm <jubr@kum.dk>
Sendt: 2. september 2026 13:24
Emne: Høring over udkast til forslag til lov om medieombudsmanden

Til høringsparterne

Kulturministeriet sender hermed udkast til forslag til lov om medieombudsmanden i høring.

Se venligst vedlagte høringsbrev, høringsliste og udkast til lovforslag.

Fristen for høringssvar er den 29. september.

Vh. Julie

Julie Broholm
Specialkonsulent | Medier

Kulturministeriet | Nybrogade 2 | 1203 København K
+45 21195585 | jubr@kum.dk | https://url41.mailanyone.net/scanner?m=1x1j4e-0000000AgB2-2oEl&d=4%7Cmail%2F90%2F1788348000%2F1x1j4e-0000000AgB2-2oEl%7Cin41g%7C57e1b682%7C25933027%7C13345177%7C6A98075C714FE5770ED758E8DCACADF9&o=..wwkumdwk&s=k0nuyjBOYdjrxnYRDqY5WdpayB0

Sådan behandler vi dine personoplysninger

KULTUR MINISTERIET

PRESSE NÆVNET

25. september 2026

Kulturministeriet

Sendt til kum@kum.dk med jubr@kum.dk og vrn@kum.dk i kopi

Høringssvar vedrørende udkast til forslag til lov om medieombudsmanden (Pressenævnets sag nr. 2026-01698)

Kulturministeriet har ved mail af 2. september 2026 anmodet om eventuelle bemærkninger til udkast til forslag til lov om medieombudsmanden.

Pressenævnet afgav den 23. februar 2026 høringssvar på Kulturministeriets høring af 30. januar 2026 om forslag til lov om medieombudsmanden og havde i den forbindelse en række bemærkninger til de dele af lovforslaget, som kunne få betydning for Pressenævnets arbejde.

Pressenævnet har noteret sig, at det nye udkast til lovforslag – i lighed med lovforslaget fra januar 2026 – vil indebære ændringer af lovgivning, som har betydning for nævnets virke. Dette gælder lovforslagets bestemmelse om, *at* medieombudsmanden får mulighed for at indbringe sager for Pressenævnet, *at* der fremover vil være ens regulering af elektroniske medier udgivet under samme titel som et trykt medie eller en radio- eller tv-virksomhed ved fravigelse af kravet om anmeldelse efter medieansvarslovens § 1, nr. 3, *at* anmeldelseskravet i lov om massemediers informationsdatabaser afskaffes, og *at* nævnets adgang til at afvise sager med henvisning til manglende retlig interesse for så vidt angår sager indbragt af medieombudsmanden afskæres.

Nævnet har samtidig noteret sig, at der i det nye udkast til lovforslaget er foretaget visse ændringer og præciseringer for så vidt angår de dele af forslaget, som vedrører Pressenævnets virksomhed. Nedenfor berøres alene de punkter, der fortsat giver nævnet anledning til bemærkninger.

I Pressenævnets høringssvar af 23. februar 2026 bemærkede nævnet, at det var uklart, hvordan Pressenævnet skulle forholde sig til en eventuelt forurettet i sager, der af medieombudsmanden indbringes for Pressenævnet. I forbindelse med Kulturministeriets fornyede høring har nævnet noteret sig, at det nu fremgår, at det forudsættes, at Pressenævnet – ved sager indbragt af medieombudsmanden – skal indhente en udtalelse fra den forurettede, og at den forurettedes navn kun nævnes, hvis tilladelse foreligger. Det fremgår endvidere af bemærkningerne til lovforslagets § 13, at Pressenævnet *ikke* vil kunne afvise sagen eller undlade at behandle den, hvis den forurettede udtaler sig imod sagens behandling i nævnet. Nævnet bemærker i den forbindelse – som også anført i nævnets høringssvar af 23. februar 2026 – at der dermed lægges op til en anden praksis i disse sager end den praksis, som Pressenævnet

siden oprettelsen i 1992 har haft i egen drift-sager efter medieansvarslovens § 44, stk. 2, hvorefter nævnet undlader at behandle en sag af egen drift, hvis en eventuelt forurettet har frabedt sig dette.

Pressenævnet har noteret sig, at det fremgår af bemærkningerne til lovforslagets afsnit 5 om økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet, at forslaget om medieombudsmandens mulighed for at indbringe sager for Pressenævnet, om ens regulering af massemedier udgivet under samme titel og om afskaffelse af krav om anmeldelse af offentligt tilgængelige informationsdatabaser til Pressenævnet og Datatilsynet vurderes at medføre begrænsede negative økonomiske konsekvenser for Pressenævnet, som finansieres af mediebranchen.

En vedtagelse af lovforslaget kan have økonomiske konsekvenser for Pressenævnet, da en større tilgang af klagesager kan påvirke sagsbehandlingstiden og nødvendiggøre flere ressourcer til Pressenævnet. I den forbindelse bemærkes, at Pressenævnet allerede er udfordret af en høj sagsbehandlingstid, efter at antallet af klagesager er steget markant de seneste år. Således er antallet af modtagne klager steget mere end 50 pct. fra 2023 til 2025, og hvis man går tilbage til 2021, er der tale om omtrent en fordobling af antallet af modtagne klagesager. Derudover er mange af de indgivne klager i højere grad end tidligere komplekse og har et meget stort omfang. Dette gælder både i forhold til antallet af klagepunkter og omfanget af medsendte bilag, og i visse tilfælde også antallet af artikler eller udsendelser, der klages over. Dette gør behandlingen af klagerne mere tidskrævende.

Sagsbehandlingstiden for klagesager afgjort på det seneste nævnsmøde var ca. 10 måneder. Pressenævnet har løbende iværksat tiltag for at nedbringe sagsbehandlingstiden, da nævnet lægger vægt på, at sagerne behandles så hurtigt som muligt, så klagere snarest muligt kan få offentlig oprejsning i mediet i de tilfælde, hvor der er grundlag for at udtale kritik af et medie, og nævnet arbejder løbende på at nedbringe sagsbehandlingstiden.

Der er således i flere omgange sket en vis personalemæssig opnormering i sekretariatet både ved faste stillinger og i kortere perioder, hvor det har været muligt med allerede oplært personale for at undgå ressourceforbrug ved oplæring, som også er tidskrævende. Samtidig er forskellige arbejdsgange løbende blevet optimeret, ligesom nævnet arbejder på teknologiske løsninger, der kan lette arbejdet ved transskription af tv-udsendelser, radioudsendelser, podcasts mv. og ved anonymisering.

Pressenævnet bemærker i den forbindelse, at selv om Pressenævnets virke finansieres af medierne og ikke af statslige midler, er nævnet oplyst om, at en eventuel yderligere personalemæssig opnormering i sekretariatet på nuværende tidspunkt hindres af implementeringen af "det statslige arbejdsprogram" og det samlede lønsumsloft, som Pressenævnet deler med Justitsministeriets departement.

Endelig har nævnet noteret sig, at det fremgår af de specielle bemærkninger til lovudkastets § 35, at såfremt der indgives anmeldelse til Pressenævnet, vil massemediet være omfattet af medieansvarslovens anvendelsesområde i medfør af § 8, stk. 1, 1. pkt., og massemediet vil dermed ikke være undtaget fra pligterne i medieansvarslovens § 5, stk. 1, og § 7 i medfør af de

ændringer, der foreslås i § 35, nr. 2 og 3. Pressenævnet bemærker i den forbindelse, at nævnet ikke foretager en prøvelse af, om et anmeldt massemedie opfylder betingelserne i medieansvarsloven, når nævnet modtager en anmeldelse. Indgives der derimod en klage over et massemedie, der er anmeldt til Pressenævnet, prøver nævnet i forbindelse med klagesagen, om massemediet opfylder betingelserne i § 1, nr. 3.

Med venlig hilsen

Lisbeth Feldvoss

29. september 2026

Kulturministeriet
Nybrogade 2
1203 København K
Sendt til kum@kum.dk, jubr@kum.dk og vrn@kum.dk

Høringssvar vedr. udkast til forslag til lov om medieombudsmanden

Kulturministeriet har d. 2. september 2026 sendt udkast til forslag til lov om medieombudsmanden i høring. Somenta vil i den forbindelse bidrage med nedenstående bemærkninger.

Somenta bakker op om etableringen af en uafhængig medieombudsmand. På sociale medier spiller influencere og andre alternative medieaktører med stor rækkevidde i dag en væsentlig rolle for den nyheds- og informationsstrøm, børn, unge og voksne møder – herunder med information om sundhed, krop, kost og træning – og bør derfor også kunne stilles til ansvar for den information, de deler.

Sundhedsrelateret misinformation
Somenta anbefaler, at medieombudsmandens kompetence og ansvarsnormen om god offentliggørelsesskik omfatter sundhedsrelateret misinformation, herunder påstande om krop, kost og træning.

På sociale medier deler mange alternative medieaktører, herunder sundheds- og fitness-influencere, råd om krop, træning og kost. Mens nogle deler råd, der baserer sig på forskning, deler andre råd, som kan være misvisende og i nogle tilfælde decideret skadelige. Problemstillingen er blandt andet for nylig blevet belyst i Danmarks Radios dokumentarserie 'Løgnen i dit feed'[1]. Når man som bruger af sociale medier konstant bliver eksponeret for indhold om sundhed, krop, kost og træning, kan det være svært at differentiere mellem indhold, som er evidens- og forskningsbaseret, og indhold, som er misvisende og skadelig.

Vi anbefaler, at der er særligt fokus på alternative medieaktører, der positionerer sig som eksperter eller rådgivere inden for eksempelvis sundhed, vægttab, kost og træning. Når sundhedspåstande fremstilles som faktuelle eller forskningsbaserede, bør der ligeledes kunne stilles krav om, at aktøren kan dokumentere grundlaget for påstandene. Somenta stiller gerne vores ekspertise til rådighed på området.

Særlige hensyn vedrørende selvmord, selvskade og spiseforstyrrelser
Somenta anbefaler desuden, at ansvarsnormen om god offentliggørelsesskik bør indeholde særlige hensyn ved offentliggørelse af indhold om selvmord, spiseforstyrrelser og selvskade.

[1] Danmarks Radio (2026), *Løgnen i dit feed*

29. september 2026

Der findes allerede presseetiske retningslinjer for omtale af selvmord og selvmordsforsøg, hvor det fremgår, at omtale skal ske under størst mulig hensyntagen. Somenta anbefaler, at der hentes inspiration fra disse retningslinjer i udviklingen af god offentliggørelsesskik for alternative medieaktører.

Somenta mener samtidig, at der bør være tilsvarende hensyn ved formidling af indhold om selvskade og spiseforstyrrelser. Vi ved, at indhold om spiseforstyrrelser og selvskade kan smitte, inspirere og trigge selvskadende eller spiseforstyrret adfærd[2]. Derfor opfordrer Somenta også i dag traditionelle nyhedsmedier til at være varsomme over for, hvordan de omtaler spiseforstyrrelser og selvskade, så omtalen ikke unødigt risikerer at inspirere til eller trigge spiseforstyrret og selvskadende adfærd. Det indebærer blandt andet at undgå at omtale tal om vægt og kalorier samt at bruge grafiske billeder.[3]

Særligt fokus på børn og unge

Børn og unge i alderen 8-25 år bruger i gennemsnit 2 timer og 40 minutter på sociale medier hver dag[4]. Samtidig er børn og unge påvirkelige over for indhold om krop, træning og kost. En undersøgelse viser, at der er sammenhæng mellem, hvor ofte børn og unge ser kropsrelateret indhold på sociale medier, og hvor ofte de tænker over deres egen krop[5].

Det er således helt afgørende, at børn og unge ikke bliver vildledt af ukorrekte oplysninger om sundhedsrelaterede emner. Somenta bakker derfor op om aftalepartiernes intention om, at medieombudsmanden skal have et særligt fokus på overholdelsen af den nye ansvarsnorm i forhold til indhold målrettet børn og unge, og Somenta opfordrer til, at hensynet til børn og unge tydeliggøres i den nærmere fastlæggelse af god offentliggørelsesskik.

Med venlig hilsen

Camilla Hersom
Direktør, Somenta

[2] Videnscenter om spiseforstyrrelser og selvskade (2016), *Spiseforstyrrelser, selvskade og sociale medier*
[3] Somenta, *Gode råd til medier og journalister*
[4] Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen (2025), *Young Consumers and Social Media*
[5] Børns Vilkår (2026), *Børn og unge spejler sig i snævre kropsidealer på sociale medier*

Somenta • Krumtappen 2, plan 6 • 2500 Valby
Tlf. 3536 4913 • info@somenta.dk • somenta.dk • CVR-nr.: 16881171

Sendt til kum@kum.dk
CC: jubr@kum.dk og vrn@kum.dk
Kulturministeriet

TV 2 Danmark A/S

Rugaardsvej 25
5100 Odense
+45 65 91 91 91

Teglholm Allé 16
2450 København SV
+45 39 75 75 75

www.tv2.dk

København, den 29. september 2026
TV 2-ref.: 2026-20095

HØRING OVER UDKAST TIL LOVFORSLAG OM MEDIEOMBUDSMANDEN

Kulturministeriet (i det følgende KUM) har den 2. september 2026 sendt et revideret udkast til lovforslag om medieombudsmanden i høring. Det første udkast til lovforslag om medieombudsmanden blev sendt i høring primo 2026. TV 2 afgav høringssvar den 26. februar 2026 og kan med glæde konstatere, at KUM har fulgt flere af TV 2s opfordringer i høringssvaret af 26. februar 2026.

Det er imidlertid TV 2s opfattelse, at der fortsat er mangler ved det reviderede udkast til lovforslag, der kalder på ændringer, inden lovforslaget fremsættes for Folketinget.

Det følger af lovforslaget, at medieombudsmanden har til formål at fremme almindelig redelighed. Det er ikke noget sted i lovudkastet uddybet, hvad der nærmere skal forstås ved "almindelig redelighed", hvilket i sig selv er betænkeligt. TV 2 bakker op om medieombudsmandens rolle af oplysende og debatfaciliterende karakter, jf. bemærkningerne til § 12, så længe medieombudsmanden ikke har kompetence til at udtale sig om god presseskik. Det er ene og alene Pressenævnet, der har beføjelser hertil.

Det savner derfor direkte mening, når lovforslaget sammenblander "almindelig redelighed" med den velkendte retlige standard god presseskik.

Dette sker fx i lovudkastet pkt. 3.3.3.1, side 34:

> *"Medieombudsmanden vil dog på baggrund af Pressenævnets afgørelser kunne tilkendte give sin mening om, hvorvidt retningslinjerne for god presseskik afspejler almindelig redelighed"*

Konsekvensen heraf bliver, at der indføres en ny ansvarsnorm for massemedierne, som ligger over eller udenfor "god presseskik" og som end ikke er defineret i lovforslaget. Det er meget betænkeligt og medfører en høj grad af usikkerhed om, hvilke retningslinjer, medierne skal overholde, og kan ikke være tilsigtet.

Det lovfæstede ansvarssystem med Pressenævnet i spidsen har eksisteret og er udviklet gennem mange år. Ansvarssystemet er anerkendt af aftalepartierne.

Efter lovforslagets ordlyd (fx ovenstående citat på side 34) får Medieombudsmanden med lovforslaget adgang til at underkende Pressenævnets kendelser. En sådan retstilstand kan ikke være tilsigtet og er uacceptabel for TV 2.

Det følger videre af lovforslaget, at Pressenævnet ikke skal forholde sig til "almindelig redelighed". Det fremgår fx side 77:

> *"Pressenævnet vil dog ikke kunne tage stilling til, om f.eks. en offentliggørelse er i strid med almindelig redelighed"*

TV 2 er enig heri, men det kræver som anført ovenfor, at det tydeliggøres i bemærkningerne, at medieombudsmanden på den anden side heller ikke har kompetence til at udtale sig om god presseskik, idet denne kompetence udelukkende ligger hos Pressenævnets. TV 2 opfordrer KUM til at indskrive dette i bemærkningerne og derudover til, at det tydeligt indskrives i lovforslaget, at massemedier ikke skal følge en ny norm, der ligger udover "god presseskik".

Lovforslagets § 2

TV 2 bemærker, at der i udpegningsorganet ikke er en repræsentant for hverken DR eller TV 2. Efter TV 2s opfattelse er det forkert og TV 2 foreslår, at der til udpegningsorganet tilføjes en repræsentant udpeget af DR og TV 2.

Lovforslagets § 13

Indbringelse af sager for Pressenævnet
I forslaget til lovteksten anføres, at

> *"Medieombudsmanden kan indbringe sager om, hvorvidt en offentliggørelse i et massemedie er i strid med god presseskik [...]"*

TV 2 opfordrer KUM til i lovteksten - og ikke blot i bemærkningerne - at tilføje, at det alene er "sager af væsentlig eller principiel betydning", der kan indbringes, idet lovteksten ellers kan opfattes for vidtgående.

"Væsentlig eller principiel betydning" er ikke nærmere defineret i lovforslaget. TV 2 opfordrer KUM til i bemærkningerne at henvise til Pressenævnets notat af 28. september 2015 om egen drift, der indeholder Pressenævnets vurdering af, hvornår en sag er af væsentlig eller principiel betydning.

I øvrigt opfordrer TV 2 til, at KUM både i de almindelige bemærkninger og i bemærkningerne til § 13 sletter "for almindelig redelighed" således, at det alene fremgår, at medieombudsmanden kan indbringe sager, der har væsentlig eller principiel betydning og som handler om, hvorvidt en offentliggørelse i et massemedie er i strid med god presseskik. Herved undgås uklarhed om, hvorvidt der gælder en ny ansvarsnorm for massemedierne.

Det påpeges i den forbindelse, at dette netop fremgår af Medieansvarsudvalgets rapport side 31:

> *"Efter flertallet i udvalgets opfattelse skal en medieombudsmand tillægges kompetence til at indbringe sager af væsentlig eller principiel betydning for Pressenævnet."*

TV 2 Danmark

Høring af forurettet

TV 2 er uforstående overfor bemærkninger i lovforslagets side 77, om høring af/samtykke fra den forurettede:

> *"det ikke vil være et krav, at medieombudsmanden hører den forurettede forud for indbringelse af en sag for et massemedie Pressenævnet, eller at den forurettede samtykker til indbringelsen. Medieombudsmanden vil dog kunne foretage en sådan høring af den forurettede og undlade at indbringe en sag, hvis den forurettede ikke ønsker det."*

Det følger af medieansvarslovens § 44, stk. 2, at Pressenævnet af egen drift kan behandle en sag, hvis sagen er af væsentlig eller principiel betydning, og i sådanne sager indhenter Pressenævnet en udtalelse fra den forurettede. I praksis har Pressenævnet i den forbindelse undladt at behandle sager af egen drift, såfremt den forurettede ikke har ønsket sagens behandling.

TV 2 foreslår, at denne praksis videreføres til de sager, medieombudsmanden måtte indbringe for Pressenævnet, så den forurettede har mulighed for at modsætte sig, at sagen indbringes for Pressenævnet

Lovforslagets indholdsfortegnelse og pkt. 4-11

I det oprindelige lovforslag var "Forholdet til Danmarks forpligtelser" nævnt i indholdsfortegnelsen men ikke i selve lovudkastet. I det reviderede lovforslag er "Forholdet til Danmarks forpligtelser" slet ikke nævnt.

Det må bero på en fejl. Under "forholdet til Danmarks forpligtelser" bør forholdet til EMRK omtales.

Under "forholdet til EU-retten" bør den europæiske forordning om mediefrihed omtales.

På side 57-58 omtales "økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet." TV 2 er positiv overfor forslaget om afskaffelse af afgift for udlevering af visse kopier og udskrifter mv. for massemedier. Lovforslaget bør også omtale en forventet negativ påvirkning af erhvervslivet i og med, der må forventes behandlet flere sager i Pressenævnet fremover end i dag, og dermed et behov for yderligere ressourcer til Pressenævnet. Udgifterne til Pressenævnet afholdes af medierne.

Med venlig hilsen

Signe Bendorff
Juridisk direktør
TV 2 Jura

Vestre Landsret
Præsidenten

Kulturministeriet
Nybrogade 2
1203 København K

20. oktober 2026

J.nr.: 26/28896-2
Sagsbehandler: Lars B. Olesen

Sendt pr. mail til kum@kum.dk, jubr@kum.dk og vrn@kum.dk

Kulturministeriet har ved mail af 14. oktober 2026 vedhæftet høringsbrev af 2. september 2026 anmodet om eventuelle bemærkninger til lovudkast til lov om medieombudsmanden.

Det fremgår af lovudkastets § 2, at der oprettes et udpegningsorgan, som udpeger medieombudsmanden. Landsretten har noteret sig, at det af den politiske aftale om opfølgning på Medieansvarsudvalgets anbefalinger 2025 fremgår, at formanden for udpegningsorganet skal være en landsdommer. Lovudkastet er udformet i overensstemmelse hermed. Landsretten bemærker hertil, at dommere sædvanligvis alene udpeges til offentlige råd eller nævn, hvor der er tale om tvistløsning, klagesagsbehandling eller lignende opgaver, hvilket ikke er tilfældet for det foreslåede udpegningsorgan. Landsretten skal derfor opfordre til, at sammensætningen af det foreslåede udpegningsorgan ændres, således at en dommer ikke deltager.

Efter lovudkastets § 8 fastsættes medieombudsmandens løn og øvrige ansættelsesvilkår af udpegningsorganet, og efter bemærkningerne til bestemmelsen sker dette efter forhandling med medieombudsmanden. Det fremgår ikke af bemærkningerne, om dette indebærer, at udpegningsorganet skal anses for ansættelsesmyndighed for medieombudsmanden. Det forekommer i givet fald uhensigtsmæssigt, hvis denne opgave skulle varetages af et kollegialt organ som udpegningsorganet, herunder f.eks. i forhold til sygdom, ferie, evt. barselsorlov mv. Det bør derfor præciseres, at eksempelvis det relevante ministerium er ansættelsesmyndighed, og at udpegningsorganet alene skal godkende løn og ansættelsesvilkår for medieombudsmanden.

Det foreslås med lovudkastet, at private straffesager om freds- og ærekrænkelser skal kunne behandles efter reglerne om den forenklede proces, hvis der ikke nedlægges påstand om fængselsstraf (forslaget til retsplejelovens § 400, stk. 3, 2. pkt.). Landsretten bemærker, at dette ikke er i overensstemmelse med Retsplejerådets tidligere forslag og anbefalinger om den forenklede proces (dengang småsagsprocessen), jf. betænkning nr. 1436/2004, s. 448 f. Det anføres her, at private straffesager som følge af deres særlige karakter bør være undtaget fra den forenklede proces.

Landsretten bemærker desuden, at private straffesager, hvis der bliver mulighed for at behandle sådanne sager i den forenklede proces, i givet fald må forventes ofte at have en sådan karakter, at retten vil bestemme, at sagens videre behandling i stedet skal ske efter retsplejelovens almindelige procesregler. Alternativt vil der antagelig ofte være grundlag for at give parterne et advokatpålæg, jf. forslaget til retsplejelovens § 259, stk. 3. Dette skal også ses i lyset af, at det med lovudkastet er forudsat, at private straffesager om freds- og ærekrænkelser, der er sket i massemedier omfattet af medieansvarsloven, som det klare udgangspunkt henvises til videre behandling uden anvendelse af reglerne om den forenklede proces.

Det anføres i lovudkastets bemærkninger, at der i disse private straffesager vil gælde den sædvanlige vejledningspligt for retten i sager, som behandles efter den forenklede proces. Bemærkningerne indeholder imidlertid ikke nærmere overvejelser om det særlige forhold i disse sager, at den ene part nedlægger påstand om en straf (bøde) over for den anden part. Dette rejser efter landsrettens opfattelse mere principielle spørgsmål om rækkevidden og omfanget af rettens vejledningspligt og kan i øvrigt tale for, at retten har ingen eller alene en meget begrænset vejledningspligt i disse sager.

Lovudkastet indeholder mulighed for, at medieombudsmanden og dennes ansatte kan møde i visse civile sager og straffesager (forslaget til retsplejelovens § 105, stk. 5, og § 260, stk. 8). Landsretten går i den forbindelse ud fra, at de pågældende, der får mulighed for at møde i retten, vil have den fornødne viden om og erfaring med retssagsbehandling, herunder har relevant proceserfaring til at møde ved en domstol.

Det foreslås, at massemedier omfattet af medieansvarsloven ikke længere skal betale retsafgift ved udlevering af kopi af domme mv. efter retsplejelovens regler om aktindsigt (forslaget til retsafgiftslovens § 35, stk. 2). Landsretten bemærker, at dette må forventes at indebære, at retterne skal bruge betydelige yderligere ressourcer på at behandle flere anmodninger om aktindsigt fra massemedier. Landsretten har noteret sig, at der i den forbindelse alene overføres et mindre beløb til retterne som følge af et stigende antal aktindsigtsanmodninger, jf. lovudkastets almindelige bemærkninger pkt. 4.

Landsretten ønsker ikke i øvrigt at udtale sig om udkastet

Med venlig hilsen

Jens Røn

Høringssvar fra Wikimedia Danmark vedrørende forslag til lov om medieombudsmanden

Wikimedia Danmark takker for muligheden for at afgive bemærkninger til udkastet til forslag til lov om medieombudsmanden.

Sammenfatning

Wikimedia Danmark ønsker navnlig at gøre opmærksom på, at lovforslagets afgrænsning af "alternative medieaktører" efter vores opfattelse er så bred, at Wikipedia og andre åbne, kollaborativt redigerede vidensprojekter kan risikere utilsigtet at blive omfattet.

Wikipedia og flere andre Wikimedia-wikier formidler i vidt omfang oplysninger af faktuel karakter. Dansksproget indhold vil desuden efter bemærkningerne som klart udgangspunkt have en særlig relation til Danmark. Samtidig har Wikipedia en stor offentlig rækkevidde.

Det fremgår imidlertid ikke af lovforslagets baggrund, at åbne encyklopædier, vidensdatabaser og andre kollaborativt redigerede wikier har været blandt de medieformer, som lovforslaget navnlig tager sigte på. Som eksempler nævnes bl.a. influenter, bloggere, netaviser, podcasts, politikere og brugere på digitale formidlingstjenester.

Wikimedia-wikier adskiller sig grundlæggende fra disse eksempler. Der findes ikke en traditionel udgiver eller ansvarshavende redaktør, som bestemmer indholdet. Indholdet skrives og vedligeholdes løbende af et stort antal frivillige brugere efter fællesskabsbaserede regler og procedurer.

Wikimedia Danmark skal derfor anmode om, at det i loven eller dens bemærkninger udtrykkeligt præciseres, at åbne, kollaborativt redigerede encyklopædier, vidensdatabaser, mediearkiver og tilsvarende vidensprojekter som Wikimedia-wikierne ikke omfattes af reglerne om alternative medieaktører alene som følge af deres formidling af faktuelle oplysninger og deres rækkevidde.

Om Wikimedia Danmark og Wikimedia-wikierne

Wikimedia Danmark er en støtteforening for online-encyklopædien Wikipedia, den åbne database Wikidata, mediearkivet Wikimedia Commons og en række andre wikier, i det følgende samlet betegnet "Wikimedia-wikierne".

Wikimedia-wikiernes tekniske infrastruktur drives af Wikimedia Foundation, en amerikansk nonprofitorganisation. Indholdet skrives, redigeres og vedligeholdes derimod af brugerne af de enkelte projekter. Wikimedia Danmark bestemmer ikke indholdet af Wikipedia eller de øvrige Wikimedia-wikier og fungerer ikke som redaktion for projekterne.

Indholdet stilles som udgangspunkt til rådighed under frie licenser og kan genbruges af andre.

Wikipedia er det mest kendte af projekterne og har en betydelig rækkevidde. Wikipedia er imidlertid ikke organiseret som et massemedie eller en netavis. En artikel kan være blevet oprettet af én bruger og efterfølgende redigeret af hundreder eller tusinder af andre. Brugerne kan være registrerede eller ikke-registrerede, og bidragydere kan komme og gå over en meget lang periode.

Risiko for at Wikimedia-wikier omfattes af § 11

Efter forslagets § 11, stk. 1, kan medieombudsmanden have kompetence over for større alternative medieaktører i sager om indhold, der

1. har karakter af nyhedsformidling eller anden formidling af faktuel karakter,
2. har en særlig relation her til landet, og
3. udbredes af alternative medieaktører, der er mindst 15 år.

Bemærkningerne præciserer, at "anden formidling af faktuel karakter" også omfatter indhold, som faktisk er korrekt, og at indhold, der helt eller delvist er på dansk, som det klare udgangspunkt har en særlig relation til Danmark.[1]

Disse kriterier vil umiddelbart kunne passe på store dele af den dansksprogede Wikipedia og på dele af de øvrige Wikimedia-projekter. Wikipedias grundlæggende formål er netop at formidle viden og faktuelle oplysninger.

Det giver anledning til spørgsmålet, om det faktisk har været hensigten, at Wikipedia og lignende projekter skal omfattes.

Lovforslagets egen beskrivelse af problemstillingen synes navnlig at rette sig mod andre typer aktører. I indledningen nævnes "influenter, bloggere, netaviser og podcasts m.v.", og andre steder nævnes bl.a. influenter, brugere på digitale formidlingstjenester, bloggere og podcastere.[2]

Wikier nævnes derimod ikke.

Wikimedia Danmark finder derfor, at lovforslagets anvendelse på Wikimedia-wikier og tilsvarende projekter bør afklares udtrykkeligt.

Hvem er "den alternative medieaktør" på en wiki?

Denne afklaring er navnlig nødvendig, fordi en wiki ikke har én oplagt "medieaktør".

Bemærkningerne anfører, at større alternative medieaktører kan være både fysiske og juridiske personer. Begrebet kan også omfatte en profil på en digital formidlingstjeneste, som ikke er knyttet til én bestemt fysisk eller juridisk person.[3]

Overført til en Wikimedia-wiki opstår derfor en række spørgsmål:

- Er den alternative medieaktør Wikimedia Foundation, som driver den tekniske infrastruktur?
- Er det Wikimedia Danmark, selv om foreningen ikke har redaktionel kontrol over indholdet?
- Er det det fællesskab af brugere, som vedligeholder en bestemt wiki?
- Er det administratorerne på den pågældende wiki?
- Er det den bruger, som oprindeligt indsatte en bestemt oplysning?
- Er det en eller flere senere brugere, som har redigeret eller ladet oplysningen blive stående?

Lovforslagets almindelige model synes at forudsætte et langt mere entydigt forhold mellem en aktør og en offentliggørelse, end der findes på et åbent, kollaborativt redigeret projekt.

Problemet bliver særligt tydeligt i bemærkningerne til § 14. Hvis den alternative medieaktør eksempelvis er en profil, kan et påbud efter bemærkningerne rettes mod fysiske eller juridiske personer, som har adgang til at offentliggøre på profilen. Det er udtrykkeligt ikke en betingelse, at påbuddet rettes mod den person, der offentliggjorde det pågældende indhold.[4]

Hvis et tilsvarende princip skulle anvendes på en wiki, er det uklart, hvilke af de mange brugere med mulighed for at redigere en side der i givet fald ville kunne blive gjort ansvarlige for at efterkomme et påbud.

Det bør efter Wikimedia Danmarks opfattelse undgås, at en frivillig bruger eller administrator kan blive adressat for et påbud alene som følge af teknisk mulighed for at redigere en side, som andre har skrevet.

Begrebet "større alternative medieaktører" passer dårligt på wikier

Efter § 11, stk. 3, fastsætter kulturministeren nærmere regler om afgrænsningen af "større alternative medieaktører".

Bemærkningerne tager navnlig udgangspunkt i antal følgere eller abonnenter og nævner eksempelvis en grænse på 15.000. Der nævnes desuden muligheden for at anvende antal visninger, klik eller afspilninger.[5]

Følgere og abonnenter er ikke naturlige mål for en wiki. Wikipedia har læsere og sidevisninger, men ikke en fast "følger"-relation mellem en udgiver og et publikum på den måde, som kendes fra influenter, podcasts og sociale medier.

Anvendelse af sidevisninger eller lignende mål vil på den anden side kunne medføre, at et stort opslagsværk netop på grund af sin generelle anvendelighed får status som en "større alternativ medieaktør", selv om projektets organisationsform og publiceringsmodel er fundamentalt anderledes end de aktører, der beskrives i lovforslagets baggrund.

Alderskriteriet i § 11

Det er desuden uklart, hvordan kravet om, at en alternativ medieaktør skal være mindst 15 år, skal forstås i relation til juridiske personer, profiler og kollaborative projekter.

Bemærkningerne fastslår på den ene side, at alternative medieaktører kan være både fysiske og juridiske personer og endda profiler, der ikke er knyttet til én bestemt person. På den anden side fastslås det, at det afgørende er "den alternative medieaktørs alder" på tidspunktet for offentliggørelsen.[6]

Det er derfor uklart, om der for en juridisk person tænkes på tiden siden organisationens stiftelse, hvordan alderen på en profil skal bestemmes, og hvordan kriteriet skal anvendes på et projekt med mange uafhængige bidragydere.

Hvis den relevante aktør derimod anses for at være den enkelte bidragyder, giver bestemmelsen en anden praktisk vanskelighed: Wikimedia-wikierne har ikke et generelt system til at kontrollere bidragydernes alder.

Vi opfordrer derfor til, at alderskriteriets anvendelse på andre end fysiske personer præciseres. Hvis Wikimedia-wikier undtages som foreslået ovenfor, vil en stor del af denne uklarhed samtidig bortfalde for disse projekter.

Eksisterende selvjustits på Wikimedia-wikierne

Wikipedia og andre Wikimedia-wikier har allerede omfattende fællesskabsbaserede mekanismer, der har til formål at sikre kvalitet og redelighed.

De enkelte projekter har bl.a. regler og procedurer vedrørende kildebelæg, verificerbarhed, neutral fremstilling, håndtering af kontroversielt indhold, diskussion af redigeringer, beskyttelse af sider og sanktioner over for brugere, der gentagne gange tilsidesætter projektets regler. Alle ændringer gemmes normalt i en offentligt tilgængelig versionshistorik, så ændringer kan efterprøves og om nødvendigt tilbagerulles.

Det er i den forbindelse relevant, at Medieansvarsudvalget i sin afrapportering skrev:

> "Det forudsættes i den forbindelse, at sager fra områder, hvor der vurderes allerede at eksistere en velfungerende selvjustits, som udgangspunkt ikke tages op."

[7]

Denne forudsætning er efter vores læsning ikke videreført på samme måde i det foreliggende lovforslag. Her fremgår alene, at:

> "På områder med velfungerende selvjustits forudsættes det, at medieombudsmanden samarbejder med de pågældende instanser."

[8]

At samarbejde med et eksisterende selvjustitssystem er ikke det samme som et udgangspunkt om ikke at tage sådanne sager op.

Wikimedia Danmark foreslår, at den oprindelige forudsætning om velfungerende selvjustits fastholdes tydeligere i lovforslaget eller dets bemærkninger. Wikimedia-projekternes fællesskabsbaserede regelsæt og konfliktløsningsmekanismer er et eksempel på en type selvregulering, som der bør kunne tages hensyn til.

Reglerne om genmæle passer dårligt til wikiformatet

Efter § 14 kan medieombudsmanden påbyde en alternativ medieaktør at offentliggøre et genmæle og fastsætte indhold, form og placering for offentliggørelsen.

Et sådant system er udviklet med en traditionel publiceringsmodel for øje, hvor et medie offentliggør et bestemt indhold, hvorefter et genmæle kan offentliggøres som et særskilt indlæg.

En wiki fungerer anderledes. En Wikipedia-artikel er et løbende redigeret dokument og ikke en afsluttet publikation. Hvis en oplysning er forkert eller misvisende, vil den normale fremgangsmåde være at rette, omskrive eller supplere selve artiklen på baggrund af pålidelige kilder. Uenighed om ændringen kan diskuteres på artiklens diskussionsside og gennem projektets øvrige procedurer.

Et krav om at indsætte et særskilt, ukommenteret genmæle med en bestemt form og placering passer derfor dårligt til formatet. Det kan desuden være uklart, hvem et sådant påbud skal rettes til, når den oprindelige oplysning kan være indsat af en anonym eller ikke længere aktiv bidragyder.

Dette er ikke et argument imod, at faktuelle fejl bør kunne rettes. Tværtimod er muligheden for løbende at rette og forbedre indhold en grundlæggende egenskab ved wiki-modellen. Pointen er, at en ordning udviklet til traditionelle eller personligt drevne medier ikke uden videre kan overføres til et åbent, kollaborativt opslagsværk.

Forslag til præcisering

Wikimedia Danmark skal på denne baggrund anmode om, at det udtrykkeligt fremgår af loven eller dens bemærkninger, at åbne, kollaborativt redigerede vidensprojekter som Wikimedia-wikierne ikke omfattes af reglerne om alternative medieaktører alene på grund af projekternes formidling af faktuelle oplysninger og deres rækkevidde.

En mulig formulering i bemærkningerne kunne være:

> "Ved alternative medieaktører forstås ikke åbne, kollaborativt redigerede encyklopædier, vidensdatabaser, mediearkiver og tilsvarende almennyttige vidensprojekter, hvor indholdet skabes og vedligeholdes af en åben kreds af brugere gennem fællesskabsbaserede regler og procedurer. Udbydere af den tekniske infrastruktur, støtteorganisationer, administratorer og øvrige brugere

anses ikke alene som følge af deres tekniske adgang til at redigere eller understøtte projektet for alternative medieaktører i relation til projektets indhold."

Hvis en sådan generel afgrænsning ikke ønskes, mener vi som minimum, at følgende bør præciseres:

1. hvilken fysisk eller juridisk person der anses for "alternativ medieaktør" ved kollaborativt skabt indhold,
2. at teknisk mulighed for at redigere et wiki-projekt ikke i sig selv kan medføre ansvar eller gøre en bruger til adressat for et påbud,
3. hvordan kriterierne om rækkevidde skal anvendes på tjenester uden følgere eller abonnenter,
4. hvordan 15-årskriteriet anvendes på juridiske personer, profiler og projekter med mange bidragydere, og
5. hvordan medieombudsmanden skal forholde sig til områder med eksisterende, velfungerende selvjustits.

Afslutning

Wikimedia Danmark har forståelse for lovforslagets ønske om at håndtere nyhedslignende indhold fra aktører med stor rækkevidde, som ikke er omfattet af det traditionelle medieansvarssystem.

Vores bemærkninger vedrører den utilsigtede usikkerhed, der opstår, når meget brede og platformsneutrale kriterier anvendes på en publiceringsform, hvor indhold skabes kollektivt, hvor der ikke findes en traditionel redaktion eller ansvarshavende redaktør, og hvor der allerede findes omfattende fællesskabsbaserede mekanismer til at kontrollere, diskutere og rette indhold.

Vi opfordrer derfor til, at Wikimedia-wikier og tilsvarende åbne, kollaborativt redigerede vidensprojekter afgrænses klart fra begrebet "alternative medieaktører", så frivillige bidragydere, administratorer, støtteorganisationer og tekniske driftsorganisationer ikke utilsigtet omfattes af et regelsæt, som er udformet med andre publiceringsformer for øje.

Med venlig hilsen

Finn Årup Nielsen, Formand
Wikimedia Danmark

Referencer

1. Udkast til forslag til lov om medieombudsmanden, bemærkningerne til § 11, s. 72-73.
2. Udkast til forslag til lov om medieombudsmanden, s. 13, 23-24 og bemærkningerne til § 11, s. 71.
3. Udkast til forslag til lov om medieombudsmanden, bemærkningerne til § 11, s. 71.
4. Udkast til forslag til lov om medieombudsmanden, bemærkningerne til § 14, s. 79.
5. Udkast til forslag til lov om medieombudsmanden, s. 26 og bemærkningerne til § 11, s. 74-75.

6. Udkast til forslag til lov om medieombudsmanden, bemærkningerne til § 11, s. 71-74.
7. Medieansvarsudvalget, *Afrapportering fra Medieansvarsudvalget*, 2025, s. 28.
8. Udkast til forslag til lov om medieombudsmanden, s. 28.

Østre Landsret
Præsidenten

Kulturministeriet
Nybrogade 2
DNK-1203 København K
Danmark

Sendt pr. mail til kum@kum.dk, jubr@kum.dk
og vrn@kum.dk

Dato: 19. oktober 2026
Sagsbeh.: Rikke Larsen
J.nr.: 26/29206

Kulturministeriet har ved mail af 19. oktober 2026 vedhæftet høringsbrev af 2. september 2026 (sagsnr. 307137) anmodet om eventuelle bemærkninger til lovudkast om medieombudsmanden.

Det fremgår af lovudkastets § 2, at der oprettes et udpegningsorgan, som udpeger medieombudsmanden. Landsretten har noteret sig, at det af den politiske aftale om opfølgning på Medieansvarsudvalgets anbefalinger 2025 fremgår, at formanden for udpegningsorganet skal være en landsdommer. Lovudkastet er udformet i overensstemmelse hermed. Landsretten bemærker hertil, at dommere sædvanligvis alene udpeges til offentlige råd eller nævn, hvor der er tale om tvistløsning, klagesagsbehandling eller lignende opgaver, hvilket ikke er tilfældet for det foreslåede udpegningsorgan. Landsretten skal derfor opfordre til, at sammensætningen af det foreslåede udpegningsorgan ændres, således at en dommer ikke deltager.

Efter lovudkastets § 8 fastsættes medieombudsmandens løn og øvrige ansættelsesvilkår af udpegningsorganet, og efter bemærkningerne til bestemmelsen sker dette efter forhandling med medieombudsmanden. Det fremgår ikke af bemærkningerne, om dette indebærer, at udpegningsorganet skal anses for ansættelsesmyndighed for medieombudsmanden. Det forekommer i givet fald uhensigtsmæssigt, hvis denne opgave skulle varetages af et kollegialt organ som udpegningsorganet, herunder f.eks. i forhold til sygdom, ferie, evt. barselsorlov mv. Det bør derfor præciseres, at eksempelvis det relevante ministerium er ansættelsesmyndighed, og at udpegningsorganet alene skal godkende løn og ansættelsesvilkår for medieombudsmanden.

Det foreslås med lovudkastet, at private straffesager om freds- og ærekrænkelser skal kunne behandles efter reglerne om den forenklede proces, hvis der ikke nedlægges påstand om fængselsstraf (forslaget til retsplejelovens § 400, stk. 3, 2. pkt.). Landsretten bemærker, at dette ikke er i overensstemmelse med Retsplejerådets tidligere forslag og anbefalinger om den forenklede proces (dengang småsagsprocessen), jf. betænkning nr. 1436/2004, s. 448 f. Det anføres her, at private straffesager som følge af deres særlige karakter bør være undtaget fra den forenklede proces.

Landsretten bemærker desuden, at private straffesager, hvis der bliver mulighed for at behandle sådanne sager i den forenklede proces, i givet fald må forventes ofte at have en sådan karakter, at retten vil bestemme, at sagens videre behandling i stedet skal ske efter retsplejelovens

almindelige procesregler. Alternativt vil der antagelig ofte være grundlag for at give parterne et advokatpålæg, jf. forslaget til retsplejelovens § 259, stk. 3. Dette skal også ses i lyset af, at det med lovudkastet er forudsat, at private straffesager om freds- og ærekrænkelser, der er sket i massemedier omfattet af medieansvarsloven, som det klare udgangspunkt henvises til videre behandling uden anvendelse af reglerne om den forenklede proces.

Det anføres i lovudkastets bemærkninger, at der i disse private straffesager vil gælde den sædvanlige vejledningspligt for retten i sager, som behandles efter den forenklede proces. Bemærkningerne indeholder imidlertid ikke nærmere overvejelser om det særlige forhold i disse sager, at den ene part nedlægger påstand om en straf (bøde) over for den anden part. Dette rejser efter landsrettens opfattelse mere principielle spørgsmål om rækkevidden og omfanget af rettens vejledningspligt og kan i øvrigt tale for, at retten har ingen eller alene en meget begrænset vejledningspligt i disse sager.

Lovudkastet indeholder mulighed for, at medieombudsmanden og dennes ansatte kan møde i visse civile sager og straffesager (forslaget til retsplejelovens § 105, stk. 5, og § 260, stk. 8). Landsretten går i den forbindelse ud fra, at de pågældende, der får mulighed for at møde i retten, vil have den fornødne viden om og erfaring med retssagsbehandling, herunder har relevant proceserfaring til at møde ved en domstol.

Det foreslås, at massemedier omfattet af medieansvarsloven ikke længere skal betale retsafgift ved udlevering af kopi af domme mv. efter retsplejelovens regler om aktindsigt (forslaget til retsafgiftslovens § 35, stk. 2). Landsretten bemærker, at dette må forventes at indebære, at retterne skal bruge betydelige yderligere ressourcer på at behandle flere anmodninger om aktindsigt fra massemedier. Landsretten har noteret sig, at der i den forbindelse alene overføres et mindre beløb til retterne som følge af et stigende antal aktindsigtsanmodninger, jf. lovudkastets almindelige bemærkninger pkt. 4.

Landsretten ønsker ikke i øvrigt at udtale sig om udkastet.

Med venlig hilsen

Carsten Kristian Vollmer